"*Başyapıt.*" –H.P. LOVECRAFT

Sınırdaki Ev

WILLIAM HOPE HODGSON

William Hope Hodgson

1877’de İngiltere’de doğdu. Çocukluğundan itibaren bir denizci olmanın hayalini kurdu ve en sonunda bu amacına ulaştı. Korku, fantastik ve bilimkurgu gibi türlerin önde gelen yazarlarından biri olan Hodgson, birçok makaleye, romana ve şiire imza attı. Henüz 40 yaşındayken, Birinci Dünya Savaşı’nda hayatını kaybetti.

Korku edebiyatının üstadı Lovecraft’ın övdüğü yazarlardan biri olan Hodgson, günümüzün en önemli fantastik kurgu yazarlarından China Mieville’in de ilham kaynakları arasındadır.

Sınırdaki Ev William Hope Hodgson

Orijinal Adı: *The House on the Borderland*

İthaki Yayınlan - 981

Yayına Hazırlayan: *Yankı Enki* Düzelti: *Alican Saygı Ortanca* Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Kûbra Tekeli* Kapak Görseli: *lan Miller* İllüstrasyonlar: *Seda Ersavcı* 1. Baskı, Aralık 2014, İstanbul

ISBN: 978-605-375-373-5

Sertifika No: 11407

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur. Bahariye Cad. Dr. İhsan Ûnlûer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık Gümüşsüyü Cad. Topkapı Çenter, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-lstanbul Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97 Sertifika No: 29652

William Hope Hodgson

SINIRDAKİ EV

Çeviren: Sönmez Güven

Önsöz

William Hope Hodgson’ın yirminci yüzyıl başlarında kaleme aldığı *Sınırdaki* Ev kültürel anlamda gömülmüş ve unutulmuş gizli bir hazinedir. Anaakım edebiyatı özellikle bu dönemlerde bünyesinde barındırmak istemediği korku, fantazya ve bilimkurgu içeren eserlerin üzerine bir avuç toprak atarak unutulmalarını sağlamaya çalışmıştır. Gerçekçi edebiyatın hüküm sürdüğü zamanda, sosyal gerçekçilik temalarına değinmediği ve politik bir duruşu olmadığı düşüncesiyle *Sınırdaki* Ev ciddi edebiyat kategorisine koyulmamış, aksine gömülmüş, unutulmuş ve edebi arafta gezinmeye mahkûm bırakılmıştır. Ender de olsa Edgar Allan Poe, H.E Lovecraft, ve Bram Stoker gibi bazı yazarlar tuhaf kurgularıyla kendilerinden söz ettirmeyi başarsalar da Hodgson’m yazgısı farklıydı. O daha çok esin kaynağı olacaktı.

Hodgson 1877 yılında İngiltere’de Essex’in bir köyünde doğdu. Anglikan rahibi olan babası Samuel Hodgson ve eşi Lizzie on iki çocuklarından üçünü bebekken kaybettiler. Zor ve disiplinli bir babayla oldukça kalabalık bir ortamda yetişen Willian Hope Hodgson, 14 yaşında evden ayrılarak gemilerde çalışmaya başlar. Açık denizlerde sekiz yıl yelken açtıktan sonra 1899’da denizciliğe veda ederek yazmaya ve fotoğrafçılığa merak salarak dönemin popüler dergilerine yazılarını gönderir. İlk romanı *The Boats of the Glen Carrig (Glen Carrig Gemileri*) 1907’de, ikinci romanı *The House on the Borderland(Sınırdaki* Ev) 1908’de çıkar, ardından *The Ghost Pirates (Hayalet Korsanlar*) 1909’da ve *The Night Land (Gece Toprağı)* ise 1912’de basılır. Romanlarından beklediği maddi geliri elde edemeyince kısa öykülerine yoğunlaşır ve bu öyküler zamanla tuhaf kurgunun öncüsü sayılır.

Esin kaynağı olmuş kısa öykülerinin başında 1907’de yazdığı ve defalarca basılmış olan “The Voice in the Night” (“Karanlıktaki Ses”) gelir. Bu hikâyesi 1963 adaptasyonu Japon yapımı *Mantango* olarak büyük ekranda karşımıza çıkar. Sargasso Denizi serisi ile (1906-1920) ilk “From

the Tideless Sea" ("Gelgitsiz Denizden") öyküsüyle unutulmaz bir mekân kurgulamıştır. Kuzey Atlantik Okyanusu'nda gelgit nedeniyle yoğunlaşan, kalınlaşan yosunların bulunduğu "gerçek" bir yeri alıp geçen gemilerin mezarı haline getirmiş ve üstüne üstlük devasa deniz canavarlarının da avlanma mekânı yapmıştır Sargasso Denizi'ni. Carnacki serisiyleyse en ünlü karakterlerinden birini sunmuştur okurlarına. Okült hafiyesi Carnacki, bir "hayalet bulucusu" dur. Geleneksel psişik detektiflerden farklı olarak, Carnacki kötü güçlerle savaşırken fotoğraf makinesi ve vakum tüpleri gibi modem aygıtlar kullanır. Carnacki'nin popüleritesi onun Alan Moore'un *The League of Extraordinary Gentlemen* adlı grafik romanında yer almasını sağlamıştır. Hodgson'ın yarattığı karakter ve dünyaların izlerine H.P. Lovecraft, China Mieville, Olaf Stapledon, Clark Ashton Smith, Greg Bear, Gene Wolfe ve nice spekülatif kurgu yazarların eserlerinde rastlamak mümkün.

Sınırdaki Ev'e gelince... Bu romanı herhangi bir kategoriye göre tasniflemek kolay değildir. Sınırlarda gezer bu hikâye. Ne tam anlamıyla gotik, ne fantazya, ne de bilimkurgudur. 1800'lerin klasik gotik kategorisine tam girmeyen, fantastik geleneğin gölgesinden doğan ve kozmik zaman/mekânın sınırlarında gezen tuhaf kurgunun öncüsüdür *Sınırdaki* Ev.

Roman 1877 yılında İrlanda kırlarında iki yakın arkadaşın harabelerde bir el yazmasını bulmasıyla başlar. El yazması münzevi bir adamın hikâyesini birinci elden aktarır. Medeniyetten uzak yaşayan münzevinin kadim ve tuhaf evinde kendisinden başka bir kız kardeşi bir de köpeği Biber vardır. Bu tuhaf ev derin, gizemli ve ürkünç bir çukurun yambaşmdadır. Münzevi eve taşındığından beri başına gelen tuhaf olayları kâğıda dökme arzusuyla bir anı defteri tutmaya başladığını yazar.

Münzevi, doğanın içi, kadim ev, geceleri meydana gelen anlaşılmayan olaylar... her ne kadar geleneksel gotik kurgusu olsa da Hodgson bu noktada bir yenilik yaparak kurguyu değiştirir. Bir görü sunar. Münzevi bedensiz bir varlık olarak dağlarla çevrelenmiş bir ovada bulur kendini. Arenanın çevresinde dehşet verici pagan tanrılar ve tam ortasında kendi kadim evinin farklı bir kopyasını görür. Eve girmeye çalışan domuz yaratığın farkına varır bedensiz münzevi, fakat yaratık da onu fark etmiştir. Kendi zaman ve mekânına geri döndüğünde görüsündeki domuz yaratığın bu eve de

saldırdığını anlar. Görü ve gerçeklik iç içe geçmiş gibi münzeviye aklını sorgulatır.

Tuhaf olaylar, karanlık fısıltılar, bilinmeyen ve tanımlanamayan olgular metnin tümüne sızdırılmış durumdadır. Münzevi günlüğünde derin çukurdan yeryüzüne tırmanan domuz yaratıklarla mücadelesini anlatır, zamanın hızlanmasıyla evin boyutlararası kozmik yolculuğunu tasvir eder, Uyku Denizinde gördüğü eski sevgilisine duyduğu aşkın ipuçlarını koklatır, Kara Güneşin içine emilip yok olan evreni seyrettirir bize.

Züleyha Çetiner Öktem İzmir Kasım 2014

(Sonsuzluğa yürümekte olan) Babama..

“Kapıyı aç ve dinle!

Sadece rüzgârın boğuk uğultusu ve parıltısı ayın etrafındaki gözyaşlarının

ve düşlerimde, kundura sesleri gecede yitip giden ölüyle birlikte.

“Sus ve dinle!

Hüzünlü çığlığım karanlıkta rüzgârın.

Sus ve dinle, mırıldanmadan, solumadan, sonsuzluğu adımlayan kunduraları, seni ölüme çağıran ayak seslerini.

Sus ve dinle! Sus ve dinle!”

Ölünün Kunduraları

William Hope Hodgson

SINIRDAKİ EV

1877 yılında İrlanda'nın batısında yer alan Kraighten Köyü'nün güneyindeki yıkıntılarda Tomıisonve Berreggnog tarafından bulunan elyazmasından alınmış ve *burada notlarla birlikte sunulmuştur*

EL YAZMASINA ÖNSÖZ

İzleyen sayfalarda yer alan öykü üzerinde düşünerek nice saatler geçirdim. Editörü olarak onu, eğer deyim yerindeyse, edebileştirmek geldi içimden defalarca; ama metni bana verildiği biçimde bırakmakla içgüdümün hiç de yanılmış olmadığına inanıyorum.

Elyazmasına gelince... Beni gözünüzde kitabı elime ilk kez aldığımda sayfaları merakla karıştırır ve metni hızla gözden geçirirken canlandırmaya çalışın. Son birkaç sayfası dışında, kadim bir elyazısıyla karınca gibi doldurulmuş, küçük ama kalın bir kitaptı. Bu satırları kaleme alırken bile kitabın hafifçe nemli o tuhaf çukur kokusu burun deliklerimden ve uzun yıllar boyunca rutubet içinde kalmış sayfalarının yumuşak ve kabarık dokusu parmak uçlarımdan hâlâ eksik olmuyor.

Kitabın içeriğiyle ilgili ilk izlenimimi kolaylıkla anımsayabiliyorum. Rastgele göz gezdirmelerle ve hiç de yoğun olmayan bir dikkatle edinilmiş bir olağanüstülük izlenimiydi bu.

Sonra, uzun ve yalnız akşam saatleri boyunca, küçük kitabımla birlikte rahat bir koltuğa gömülmüş halde düşünün beni... Sonra yargılarımda meydana gelen değişimi... Yavaş yavaş inanırlığımın ortaya çıkışını... Göründüğü kadarıyla bir fantazyadan doğan öykünün önyargısız ilgimi ödüllendirerek beni kendine çok daha kesin bir biçimde bağlayan akla yatkın, anlaşılabilir örgüsünü. Küçük olanın içinden çok daha büyük bir öyküyü bulup çıkardım ve bu bir paradoks değildi.

Okudum ve okudukça Olanaksızın Perdesi’ni, zihnimin kepenklerini kaldırdım ve bilinmeyene doğru baktım. Katı ve beklenmedik cümlelerin arasında avare dolaştım ve sonuçta onlara karşı kullanabileceğim bir hata bulamadım; çünkü bu yitik evin yaşlı münzevisi söylemek istediklerini benim iddialı cümlelerimden çok daha iyi verebilmişti.

Tuhaf ve olağanüstü olayların bu basit ve acemice dökümü hakkında pek fazla konuşmayacağım. Her şey önünüzde zaten. İçeride gizlenen diğer öyküyü keşfetmek ayrı ayrı her okura kendi yeteneği ve hevesi oranında kalıyor. Okurun Cennet ve Cehennem başlığını rahatlıkla taşıyabilecek

gölgeli kavramlarla resimleri çözmeyi başaramasa bile, sırf bir öykü niyetine okuduğunda da nice heyecanlar tadacağına söz verebilirim.

Son bir izlenim daha ve başınızı daha fazla ağrıtmayacağım. Kitabın gök küreleriyle ilgili kısımlarını düşünce ve duygularımızın gerçeklik içinde çarpıcı biçimde resmedilişi -neredeyse kanıtı diyecektim- şeklinde algılamadan edemiyorum. Çünkü Madde'nin süregelen gerçekliğinin nihai yok oluşuna hiç değinmeden, kişiyi maddi yaradılışla iç içe ve ona bağımlı olarak var olan düşünce ve duygu dünyaları hakkında da aydınlatmaktadır.

William Hope HODGSON "Glaneifion" Borth, Cardiganshire 17 Aralık 1907

I

EL YAZMASININ BULUNUŞU

İrlanda'nın hemen batısında Kraighten adlı küçük bir köy vardır. Alçak bir tepenin yamacında tek başına durur. Issız, kasvetli ve çorak bir arazi dört bir yanında göz alabildiğince uzanır; orada çok geniş aralıklarla serpiştirilmiş ve çoktan terk edilmiş tek tük kulübelere rastlayabilirsiniz; çatısız ve çırılçıplak. Arazi kurudur ve in cin top oynar. Toprak bile o çevrede bol miktarda bulunan ve kimi zaman yerden bir dalga misali yükselen kayaları zar zor örter.

Yine de, dostum Tonnison'la birlikte tatilimizi, bütün bu ıssızlığa inat edercesine orada geçirmeye karar vermiştik. Tonnison oraya önceki yıl yaptığı uzun bir doğa yürüyüşü sırasında tesadüf etmiş ve küçük köyün hemen yanından geçen cılız ve isimsiz bir nehirde balık avlanabileceğini keşfetmişti.

Nehrin isimsiz olduğunu söylemiştim; şu âna dek başvurduğum hiçbir haritanın ne köyü, ne de akarsuyu gösterdiğini ekleyebilirim. Gözden tamamen ırak kalmışa benziyorlardı; gerçekten de sıradan bir kılavuzdan edinilebilecek bilgi kadarıyla varlıklarıyla yoklukları birdi. En yakın tren istasyonunun -Ardrahan'ın- yaklaşık altmış kilometre ötede olması da bunun nedenleri arasında sayılabilirdi.

Arkadaşımla birlikte ılık bir akşamüzeri vardık Kraighten'a. Önceki akşam Ardrahan'a ulaşmış ve geceyi köyün postanesinde kiraladığımız

odalarımızda geçirmiştik. Ertesi sabah İrlanda'ya özgü o iki tekerlekli gezinti arabalarından birine, hiç de emniyetli olmayan bir biçimde ilişmiş ve erkenden yola koyulmuştuk.

Olabildiğince berbat bir patika boyunca ilerlemek bütün günümüzü almıştı ve sonunda hem yorgunluktan bitkin düşmüştük, hem de sinirlerimiz bozulmuştu. Ancak, yemeği ya da dinlenmeyi düşünmeye başlamadan önce çadırın kurulması ve erzakımızın güven altına alınması gerekiyordu. Böylece sürücümüzün de yardımıyla kolları sıvadık ve çok geçmeden çadırımızı köyün hemen dışındaki küçük bir düzlüğün üzerine ve nehrin epey yakınına kurduk.

Eşyalarımızın tamamını depoladıktan sonra, aynı yolu mümkün olduğunca çabuk geri dönmek zorunda olan sürücümüzü, iki hafta sonra gelip bizi almasını tembihleyerek savdık. Bu süre için yetecek kadar yiyeceğimiz vardı ve su ihtiyacımızı da nehirden karşılayabilirdik. Erzakımızla birlikte küçük bir de gaz sobası getirmiştik ama hava açık ve ılık olduğundan yakıta ihtiyacımız yoktu.

Kulübelerden birine yerleşmektense açık havada kamp kurmak Tonnison'ın fikriydi. Ona göre bir dizi hırpani ve sorumsuz tavuk yattıkları yerden kafanıza ederken ve odaya girer girmez tezek dumanından boğulurcasına öksürüp tıksırmaya başladığınızda, bir köşede bir domuz ağılı, diğer köşede ise tosun gibi sağlıklı ve kalabalık Irlandalı bir aileyle aynı yerde kalmanın hiçbir esprisi yoktu.

Tonnison sobayı çoktan yakmıştı ve bir tavanın içine domuz pastırması dilimlemekle meşguldü; ben de çaydanlığı kaptım ve su almak için nehre doğru inmeye başladım. Yolumun üzerinde hiçbiri tek söz etmese de beni dikkatli ama hiç de düşmanca olmayan gözlerle izleyen küçük bir grup köylünün yanından geçtim.

Dolu çaydanlığımla geri dönerken yanlarına gittim ve başımla verdiğim dostça selama aynı biçimde karşılık aldıktan sonra o civardaki balık avcılığı hakkında kayıtsızca birkaç soru sordum. Ama yanıt vermek yerine başlarını iki yana salladılar ve beni süzmeye devam ettiler. Hemen dirseğimin hizasında duran uzun boylu, sıska birini özellikle hedef alarak sorularımı yineledim, ama yine de bir yanıt alamadım. Sonra adam arkadaşlarından

birine döndü ve anlamadığım bir dilde hızla bir şeyler geveledi ve aniden, hepsi birden, sonradan eski Mandaca olduğunu çözdüğüm bir dilde çene yarıştırmaya başladılar. Aynı zamanda da sürekli olarak benim yönüme göz atıyorlardı. Belki bir dakika boyunca aralarında böyle konuşmaya devam ettiler. Sonra daha önce doğrudan hitap ettiğim adam bana doğru döndü ve bir şeyler söyledi. Yüzündeki ifadeden onun da bazı sorular sormakta olduğunu çıkarmıştım; ama şimdi başını iki yana sallamak ve neyi öğrenmeye çalıştıklarını anlamadığımı belli etmek sırası bana gelmişti. Böylece birbirimize bakakaldık, ta ki Tönnison'm çaydanlığı bir an önce yetiştirmemi isteyen sesini duyuncaya kadar. Sonra gülümseyerek başımla bir selam daha verdim ve küçük kalabalıktakilerin tümü, yüz ifadeleri şaşkınlıklarını ortaya koysa da, gülümseyip başlarını eğerek karşılık verdi.

Çadıra doğru giderken bu ıssız kırdaki üç beş kulübenin sakinlerinin tek kelime İngilizce dahi bilmediklerinin aşikâr olduğunu geçirdim aklımdan ve bunu Tonnison'a açıkladığımda bana bu gerçeğin farkında olduğunu ve dahası insanların genellikle dış dünyayla hiçbir iletişim kurmadan yaşayıp öldükleri böyle küçük köylerde bu duruma sıklıkla rastlanıldığını belirtti.

"Keşke arabacıya ayrılmadan önce bizim için çevirmenlik yaptırsaydık," dedim yemeğe otururken. "Bu insanların buraya gelmemizin nedenini bile bilmemeleri ne garip."

Tonnison sözlerimi onayladığını belirten bir homurtu çıkardı ve sonra bir süre sessiz kaldı.

İştahlarımızı kısmen de olsa tatmin etmenin ardından ertesi gün yapacaklarımızı konuşmaya başladık; sonra biraz tütün içtik ve çadırın kapısını kapatarak yatmaya hazırlandık.

"Şu dışarıdakilerin bir şeyleri yürütmeyeceklerini umarım," dedim battaniyeme sarınırken.

Tonnison en azından biz buradayken böyle bir şeyin olacağım sanmadığını söyledi ve devam ederek çadır dışındaki her şeyi erzak taşımak için beraberimizde getirdiğimiz büyük sandığa kilitleyebileceğimizi belirtti. Buna ben de katıldım ve çok geçmeden uykuya daldık.

Ertesi sabah erkenden kalktık ve nehre yüzmeye indik; ardından giyindik ve kahvaltı yaptık. Sonra olta takımlarımızı çıkardık, gözden

geçirdik, kahvaltılarımızı sindirmiş olarak eşyalarımızı çadırda güvenliğe aldık ve arkadaşımın bir önceki ziyareti sırasında keşfettiği yönde yola koyulduk.

Akarsudan yukarı doğru düzenli olarak ilerleyerek gün boyunca neşeyle balık tuttuk ve akşam çöktüğünde uzun bir süredir tanık olduğum en hoş balık sepetlerinden birini oluşturmuştuk. Köye döndüğümüzde vurgunumuzun tadını çıkardık ve en iyi balıklardan birkaçını kahvaltı için ayırdıktan sonra kalanları ne işler çevirmekte olduğumuzu saygılı bir mesafeden merakla izleyen bir grup köylüye takdim ettik. Olağanüstü müteşekkir görünüyorlardı ve anladığım kadarıyla kendi dillerinde şükranlarını sundular.

Böylece mükemmel biçimde spor yaparak ve avımızın hakkını veren bir iştahla birkaç gün geçirdik. Köylülerin ne kadar dost canlısı olabileceklerini görmek bizi memnun etmişti ve bizim yokluğumuzdan yararlanarak eşyalarımızı karıştırdıklarına dair hiçbir belirti yoktu.

Kraighten'a bir sah günü gelmiştik ve büyük keşfimizi de pazar günü yapmış olmalıyız. O güne dek hep avlanarak nehirden yukarı doğru tırmanmıştık; ancak o gün kamışlarımızı bir yana bıraktık ve yanımıza bir miktar erzak alarak suyun aşağısına doğru uzun bir gezintiye çıktık. Ilık bir gündü ve bir süre aylak aylak yürüdükten sonra öğleye doğru su yatağının kenarındaki büyükçe, yassı bir kayanın üzerinde bir şeyler atıştırmak üzere mola verdik. Ardından oturup biraz tütün içtik ve ancak hareketsizlikten usandığımızda tekrar yürümeye başladık.

Rahat ve sessiz yürüyüşümüzü belki birkaç saat daha havadan sudan çene çalarak sürdürdük ve bir çeşit sanatçı sayılabilecek olan dostumun vahşi manzaradan parçalar çizmesi için birkaç kez durduk.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, kendimizden emin biçimde takip etmekte olduğumuz nehir toprağın derinliklerinde kayboluverdi.

"Aman Tanrım!" dedim. "Bu kimin aklına gelirdi ki?"

Şaşkınlık içinde bakakaldım, sonra Tonnison'a döndüm. Akarsuyun gözden kaybolduğu noktaya boş gözlerle bakıyordu.

Bir saniye sonra konuşmaya başladı.

“Haydi,” dedi, “biraz daha ilerleyelim; ortaya tekrar çıkabilir. Her halükârda, araştırılmaya değer.”

Kabul ettim ve amaçsız da olsa bir kez daha ilerlemeye başladık; çünkü araştırmamızı hangi yönde sürdürmemiz gerektiğine dair en ufak bir fikrimiz yoktu. Bu şekilde bir kilometreden fazla yol aldık; sonra Tonnison durdu ve elini gözlerine siper ederek çevresini merakla gözden geçirdi.

“Baksana!” dedi kısa bir aradan sonra. “Sağda, karşıda, şu büyük kaya çıkıntısıyla aynı hizada duran şey sis midir, yoksa başka bir şey mi?” Eliyle işaret etti.

Dikkatle baktım ve bir dakika sonra bir şeyler gördüğümü ama emin olamadığımı belirttim.

“Her halükârda, gidip bir göz atacağız,” diye yanıt verdi dostum. Sonra gösterdiği yönde ilerlemeye başladı ve ben de onu izledim. Çok geçmeden çalılıklara girdik ve bir süre sonra kayalarla kaplı yüksekçe bir sırtın üzerine ulaşarak ayaklarımızın altında uzanan çalı ve ağaçlarla kaplı vahşi araziye baktık.

“Bu taş çölünde bir vahaya ulaşmış gibiyiz,” diye mırıldandı Tonnison merakla aşağı bakarken. Sonra bakışları bir noktaya takıldığında sustu; ben de aynı yöne baktım, çünkü ağaçlarla kaplı arazinin ortasında bir yerde, üzerinde Güneş ışığının sayısız gökkuşakları oluşturduğu büyük bir serpinti sütunu yükseliyordu.

“Ne kadar güzel!” diye bağırdım.

“Evet,” dedi Tonnison düşünceli bir sesle. “Orada bir çağlayan ya da bunun gibi bir şey olmalı. Belki de bizim nehir yine gün ışığına çıkıyordur. Haydi, gidip bir bakalım.”

Sırttan aşağı indik ve ağaçlarla çalıların arasına girdik. Çalılar birbirine karışmış ve ağaçların dalları gün ışığını kesmişti, bu yüzden ortalık hiç de hoş olmayan bir kasvet içindeydi; ancak ağaçların çoğunun meyve ağacı olduklarını ve şurada burada uzun süre önce terk edilmiş ekili alanların izlerini hâlâ seçebiliyordum. Böylece çok büyük ve çok eski bir bahçede yol almakta olduğumuzu anladım. Bunu Tonnison’a da söyledim ve o da bu inancım için geçerli nedenler olduğuna kesinlikle katıldığını belirtti.

Ne kadar yabani bir yerdi burası. Öylesine kasvetli ve kederli! Ne hikmetse, biz yürüdükçe bu kadim bahçedeki dinginlik ve terk edilmişlik havası benim omuzlarıma da çöktü ve ürperdiğimi hissettim. Çalıların karmaşasında gizlenen şeyler olduğunu hayal edebilirdiniz; bahçenin havasıysa hiç de tekin olmayan bir şeyler taşıyor gibiydi. Hiçbir şey söylemese de sanırım Tonnison da bunun farkındaydı.

Birden durduk. Ağaçların arasından kulağımıza uzaktan uzağa bir ses gelmişti. Tonnison eğildi ve kulak kabarttı. Şimdi net bir biçimde işitebiliyordum, devamlı ve kaba bir sesti bu; çok uzaklardan geliyormuş gibi duyulan bir çeşit gümbürtü... Tarifi mümkün olmayan, tuhaf, hafif bir huzursuzluk hissettim. Nasıl bir yere gelmiştik biz? Bu konuda ne düşündüğünü anlayabilmek için dönüp arkadaşıma baktım ve yüzünde sadece bir şaşkınlık ifadesinin olduğunu gördüm ve sonra, ben onun yüzünü incelerken, ifadesini gevşetti ve her şeyi anlamışçasma salladı başını.

“Bu bir çağlayan,” dedi güvenle. “Sesi şimdi tanıdım.” Bunun ardından sesin geldiği yöne doğru çalılıklara daldı.

Biz yürüdükçe ses daha da rahat duyulur bir hal alıyordu ki bu da bizim doğru yönde olduğumuzu gösteriyordu. Uğultu, şiddetini düzenli olarak artırarak yakınlaştı ve Tonnison’a da belirttiğim gibi, sonunda uğultunun neredeyse ayaklarımızın altından geldiğini hissettik. Ama çevremizde çalılardan ve ağaçlardan başka bir şey yoktu hâlâ.

Tonnison “Dikkatli ol!” diye seslendi. “Bastığın yere iyi bak.” Sonra ansızın ağaçların arasından çıktık ve hemen altı adım kadar önümüzde muazzam bir yarığın yer aldığı açık bir alana ulaştık. Uğultu, şimdi çok gerilerde kalmış olan sırtın üzerinden gördüğümüz sabit serpintiyle birlikte, buranın girişinden geliyor gibiydi.

Bu manzarayı küçük dilimizi yutmuşçasma sessizlik içinde seyrederek şaşkınca dikildik orada; sonra arkadaşım oyuğun kenarına temkinle yaklaştı. Onu izledim ve yarığın otuz metre kadar derininde, serpintinin içinden köpükler saçarak püsküren dev su sütununa birlikte baktık.

“Ulu Tanrım!” dedi Tonnison.

Hiçbir şey demedim, bir çeşit huşuya kapılmıştım. Manzara olağanüstü görkemli ve tüyler ürperticiydi, ancak bu ikinci özelliğini daha sonra fark

edebilmiştim.

Bir süre sonra başımı kaldırdım ve yarığın karşı tarafına baktım. Orada serpintinin içinde yükselen bir şey olduğunu gördüm; büyük bir yıkıntının parçasına benziyordu. Tonnison’m omzuna dokundum. İrkilerek döndüğünde ona gördüğüm şeyi işaret ettim. Bakışları parmağımı takip etti ve nesne görüş alanına girdiğinde gözleri ani bir heyecanla ışıldadı.

“Gel benimle!” diye bağırdı uğultunun arasından. “Şuna bir bakalım. Burada bir tuhaflık var, kemiklerimde hissedebiliyorum.” Bir yanardağın ağzını andıran oyuğun çevresini dolanmaya başladı. Yeni nesneye yaklaştıkça ilk izlenimimde yanılmamış olduğumu anladım. Yıkıntı halindeki bir yapının bir bölümü olduğundan kuşku yoktu; yine de şimdi ilk anda sandığım gibi yarığın doğrudan doğruya kenarında değil ama oyuğun üzerine doğru on beş ila yirmi metre kadar uzanan çok büyük bir kaya çıkıntısının ucuna kondurulmuş olduğunu seçebiliyordum. Gerçekten de, girintili çıkıntılı bu yıkıntı parçası sanki boşlukta asılı duruyor gibiydi.

Karşı tarafa vardığımızda kayalık çıkıntıya doğru yürüdük. O baş döndürücü tünekten aşağıya, çağlayan suyun uğultusuyla birlikte kefen misali bir buğunun yükselmekte olduğu derinliklere baktığımda, dayanılmaz bir dehşete kapıldığımı itiraf etmeliyim.

Yıkıntıya ulaştık, çevresini dikkatle döndük ve karşı tarafta bir taş ve moloz yığınıyla karşılaştık. Şimdi daha ayrıntılı incelemeye başladığımda, yıkıntı bana muazzam bir yapının dış duvarından bir parçaymış gibi görünmüştü ama nasıl bu halde olabildiğini bir türlü hayal edemiyordum. Evin, kalenin, ya da her ne idiyse oradaki yapının kalan kısmına ne olmuştu?

Moloz yığınını sistemli bir şekilde eşelemeye başlayan Tonnison’ı yalnız bırakarak duvarın dış yanına geçtim ve ardından da yine yarığın kıyısına döndüm. Sonra, yıkıntı parçasının ait olduğu asıl yapıdan başka bir şey kalıp kalmadığını anlamak için oyuğun kenarına yakın çevredeki araziyi araştırmaya başladım. Ama, toprağı büyük bir özenle incelesem de, orada daha önce bir yapının yükselmiş olduğuna dair en ufak bir ipucu bile bulamadım ve şaşkınlığım bir kat daha arttı.

Sonra Tonnison’ın sesini duydum; heyecanla beni çağırıyordu. Hiç vakit kaybetmeden kayalık çıkıntı boyunca yıkıntıya doğru koştum. Arkadaşımın yaralanmış olabileceğinden endişe ettim ve sonra belki de bir şeyler bulmuş olabileceği ihtimali geldi aklıma.

Viran haldeki duvara ulaştım ve tırmandım. Tonnison’ı orada, molozun içine açtığı küçük bir boşlukta, ayakta dururken buldum. Bir kitabı andıran tamamen yıpranmış ve buruşmuş bir nesnenin tozunu silkelemekle meşguldü ve her üç beş saniyede bir adımı haykırmak üzere ağzını açıyordu. Geldiğimi görür görmez bulduğu ganimetini bana verdi ve o araştırmalarına devam ederken rutubetten korumak için kitabı çantama yerleştirmemi tembihledi. Öyle de yaptım ama önce sayfalarını şöyle bir karıştırdım ve oldukça okunur durumda eski örnek bir yazıyla titizlikle doldurulmuş olduğunu gördüm; tabii kitabın çamura bulandığı bir kısmın dışında. Tersine katlanmış gibiydi. Bulduğu sırada kitabın bu halde olduğunu Tonnison’dan öğrendim. Buna açık duran kitabın üzerine yıkılan molozlar yol açmıştı büyük bir olasılıkla. Gariptir, kitap oldukça kuruydu ve bunu da yıkıntıların içinde tamamen gömülü kalmış olmasına bağladım.

Kitabı sağlama aldıktan sonra geri döndüm ve Tonnison'a kazma işinde yardım etmeye başladım; yine de, bir saati aşkın bir süre ter döküp bir yığın taş ve molozu altüst etsek bile, bir masa ya da sıranın parçaları olabilecek birkaç kırık tahtadan öte bir şey bulamadık. Böylece araştırmamızı sonlandırdık ve kayalık çıkıntıdan geriye dönüp sağ salim toprağa adım attık.

Yaptığımız bir sonraki şey, üzerinde yıkıntının yer aldığı ve simetriyi bozan çıkıntının dışında, neredeyse kusursuz bir çember oluşturduğunu gözlemlediğimiz muazzam yarığın çevresini dolaşmak oldu.

Oyuk, Tonnison’ın tarifiyle, yerin bağırsaklarına dek inen devasa bir kuyu ya da çukuru andırıyordu.

Bir süre daha çevremize bakınarak durduk ve sonra yarığın kuzey yakasında açık bir alan olduğunu görerek adımlarımızı o yöne çevirdik.

Orada, heybetli çukura yaklaşık yüz metre mesafede, durgun bir suyu olan büyükçe bir göle rastladık. Su sürekli fokurdayan ve köpüren tek bir nokta dışında sakindi.

Şimdi, püsküren çağlayanın uğultusundan uzakta, birbirimizle avazımız çıktığı kadar bağırmadan konuşabiliyorduk. Tonnison’a bu yer hakkında ne düşündüğünü sordum. Oradan hoşlanmadığımı ve ne kadar çabuk uzaklaşırsak o kadar memnun olacağımı da vurguladım.

Başını sözlerimi onaylarmışçasına salladı ve arkasındaki ağaçlıklara doğru kaçamak bir bakış attı. Bir şey görüp görmediğini sordum. Yanıt vermedi, ama sanki bir şeyi dinliyormuşçasına kıpırdamadan ve sessizce durdu.

Sonra aniden konuştu.

“Dinle!” dedi sertçe. Nefesimi tutarak önce ona, sonra çalılara ve ağaçlara doğru baktım. Gergin bir dakika gelip geçti; hiçbir şey duyamıyordum ve bunu Tonnison’a söylemek üzere döndüm. Tam o anda, henüz ben ağzımı bile açmaya fırsat bulamadan, solumuzdaki ağaçlıklardan tuhaf bir feryat yükselmeye başladı. Ses ağaçların arasından süzüldü, yapraklar hışırdadı ve ardından yine sessizlik...

Tonnison elini omzuma koydu ve aynı anda da konuşmaya başladı. “Haydi, çıkalım buradan,” dedi ve çevremizdeki bitki örtüsünün en seyrek göründüğü noktaya doğru yavaş yavaş yürümeye koyuldu. Peşi sıra giderken Güneş’in epey alçaldığını ve havaya ham bir soğuğun çöktüğünü fark ettim.

Tonnison bir daha ağzını açmadı ve sürekli olarak ilerlemeye devam etti. Artık ağaçların arasındaydık ve ben çevreme tedirginlikle bakınsam da, sessiz ağaç gövdeleriyle dalları birbirine dolanmış çalılar dışında bir şey görmedim. İlerlemeye devam ettik; arada bir ayaklarımızın altında kırılan birkaç kuru dal parçası dışında ortamın dinginliğini bozan hiçbir ses olmadı. Ancak, bütün bu sessizliğe rağmen, içimde yalnız olmadığımıza dair korkunç bir his vardı. Tonnison’a o kadar yakın yürüyordum ki iki kez ayağına basarak tökezlemesine neden oldum, ama o hiçbir şey demedi. Bir dakika geçti, ardından bir dakika daha ve sonunda ormanın sınırına ulaştık, çıplak ve kayalık kıra çıktık. Ormanda yakamı bırakmayan tedirginliğimi ancak o zaman üzerimden atabildim.

Biz uzaklaşırken o tuhaf feryat uzaktan uzağa sanki bir kez daha yükseldi ve ben bunun rüzgârdan başka bir şey olamayacağını telkin ettim

kendi kendime; ama yaprağın bile kımıldamadığı bir akşamüzeriydi...

Tonnison konuşmaya başladı.

“Baksana,” dedi, kararlı bir sesle, “dünyanın bütün hâzinelerini verseler *orada* bir gece bile geçirmem. Lanetli, şeytani bir şeyler var o yıkıntılarda. Sen konuştuktan sonra, bunu bir anda fark ettim. Orman tiksindirici şeylerle doluydu sanki. Sen de biliyorsun işte!”

“Evet,” diye yanıt verdim ve dönüp geldiğimiz yöne baktım; ama ormandaki bir yükselti görüşümü kesiyordu.

Elimi çantamdan içeri attım ve “İşte, kitap burada,” dedim.

Aniden endişelenerek, “Güvende, değil mi?” diye sordu.

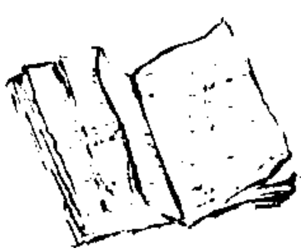
“Evet,” diye karşılık verdim.

“Çadıra geri döndüğümüzde ondan bir şeyler öğrenebiliriz belki,” diye sürdürdü konuşmasını. “Ayrıca acele etsek iyi olacak; hâlâ epey yolumuz var ve akşam karanlığına burada yakalanmak fikrinden hiç hazzetmiyorum.”

Çadırımıza iki saatte varabildik; derhal yemek hazırlığına giriştik, çünkü öğleden beri ağzımızdan bir lokma geçmemişti.

Akşam yemeği bittiğinde ortalığı toplayıp pipolarımızı yaktık. Sonra Tonnison elyazması kitabı çantamdan çıkarmamı istedi. Öyle yaptım ve ardından, ikimiz birden aynı anda okuyamayacağımıza göre, benim yüksek sesle okumamı önerdi. “Ayrıca dikkat et,” diye de uyardı huyumu bildiğinden, “kitabın yarısını atlamaya kalkma sakın!”

Yine de, kitapta nelerin yazılı olduğunu bilseydi, beni uyarmanın hiç olmazsa bu defalığına ne kadar beyhude olduğunu anlardı. ‘Sınırdaki Ev’in (elyazmasının başlığı buydu) buruşuk sayfalarda anlatılan tuhaf öyküsünü, oracıkta, küçük çadırımızın önünde okumaya başladım.

II

SESSİZLİK OVASI

Ben yaşlı bir adamım. Burada, geniş ve bakımsız bir bahçenin çevrelediği bu kadim evde yaşıyorum.

Daha ötedeki kırlarda yaşayan köylüler benim deli olduğumu söylüyorlar. Bunun nedeni onlara işimin hiç düşmemesi olsa gerek. Aynı zamanda bakıcılığımı da yapan kız kardeşimle birlikte burada yalnızım. Uşak bulundurmuyoruz. Onlardan hiç hoşlanmam. Tek dostum var, bir köpek; evet, yaşlı Biber'i yaratılışın geri kalan tüm canlılarına tercih ederim. O en azından beni anlayabiliyor ve keyifsiz olduğum anlarda beni yalnız bırakacak kadar da kibar.

Bir çeşit anı defteri tutmaya karar verdim; kimseye açamadığım bazı düşünce ve duygularımı kaydetmemi sağlayabilir. Ama bunun da ötesinde, bu garip ve eski binada geçirdiğim sayısız yalnızlık yılları boyunca duyduğum ya da gördüğüm tuhaf şeyleri kâğıda dökmeyi de arzu ediyorum.

Birkaç yüz yıl boyunca bu ev kötü bir şöhrete sahip oldu ve ben satın alıncaya dek seksen yılı aşan bir süre içinde hiç kimse oturmadı; böylece bu eski yapıyı gülünç denebilecek bir fiyata satın aldım. '

Batıl inançlara sahip olduğumu söyleyemem; ama bu evde olup biten şeyleri yadsımayı da çoktan bıraktım. Açıklayamadığım şeyler var ve onları kâğıda elimden geldiğince dökerek gönlümü ferahlatmam gerek. Gerçi bu anılar ben öldükten sonra okunacak olurlarsa, okuyucularım başlarını sallayacak ve benim bir deli olduğuma bir kat daha fazla inanacaklardır.

Şu ev... ne kadar da kadim! Ancak eskiliği son derece şaşırtıcı olan yapı, biçiminin garipliği yanında daha az çarpıcı kalıyor. Küçük alev dillerini andıran kavisli çatılar ve kuleler her şeye hâkim durumda ve binanın ana gövdesini ise bir daire oluşturuyor.

Yöre halkının arasında binayı şeytanın bizzat yaptığına ilişkin bir söylentinin dolaştığını duydum. Olabilir de. Doğru ya da yanlış, ne bilirim ne de umurumda, meğer ki bu sayede fiyatı biraz düşmüş olsun, ben oradayım işte!

Bu ev hakkında çevrede anlatılan öykülere inanmamı sağlayacak haklı nedenleri buluncaya dek aşağı yukarı on yıldır burada ikamet etmiş olmalıyım. Birçok kez, belli belirsiz de olsa, kafamı karıştıran şeyler gördüğüm oldu ve daha fazlasını da hissettim. Sonra, yıllar yaşlılığı üzerime çökerterek geçtikçe, boş odalarda ve koridorlarda görünmeyen ama yine de hissedilebilen şeylerin varlığını fark eder oldum. Yine de, sözde doğaüstünün gerçek tezahürlerini görmem için birçok yılın daha geçmesi gerekti.

Cadılar Bayramı arifesinde değildik. Eğer sırf eğlence olsun diye bir öykü anlatmaya kalkışsaydım, onu mutlaka o geceye yerleştirirdim; ama bu yaşadığım gerçek deneyimlerin bir dökümüdür ve kalemimi kimseyi eğlendirmek için oynatmıyorum. Hayır! Ocak ayının yirmi birinci gününün sabahına doğru, gece yarısından sonraki saatlerdeydi. Âdetim olduğu üzere çalışma odamda oturmuş okumakla meşguldüm. Biber, koltuğun yanma uzanmış uyukluyordu.

İki mumun alevi ansızın küçüldü ve soluk yeşil bir parıltıyla yanmaya başladı. Bakışlarımı okumakta olduğum kitaptan kaldırdım ve hemen o

anda ışığın donuk, kızıl bir tona büründüğünü gördüm; oda koltuk ve iskemlelerin gölgelerini iki kat daha karartan tuhaf, ağır, kan kızılı bir alacaya gömülmüştü ve ışığın vurduğu her yerden kan fışkırıyor gibiydi.

Sonra odanın zemininden hafif bir korku iniltisinin geldiğini işittim ve bir şey ayaklarımın arasına sokulmaya çalıştı. Robdöşambrımm etekleri altına saklanmaya çabalayan Biber'di bu. Genellikle bir aslan kadar cesur olan Biber!

Sanırım korkunun ilk *gerçek* ürpertisini hissetmemin nedeni de köpeğin bu hareketi olmuştu. Işıklar önce soluk yeşil, sonra kızıl yanmaya başladıklarında hatırı sayılır ölçüde şaşırmıştım ama bu değişikliğin odaya sızan bir çeşit gazdan kaynaklandığını farz etmiştim. Şimdi bunun böyle olmadığını görebiliyordum; çünkü mumlar düzgün bir şekilde yanıyor ve bir çeşit gazın odaya dolması halinde bekleneceği üzere söneceğe de pek benzemiyorlardı.

Kılımı kıpırdatmadım. Açıkçası ödüm kopmuştu ama beklemekten öte yapacak bir şey de gelmiyordu aklıma. Belki bir dakika boyunca çevreme huzursuzluk içinde bakındım. Sonra ışığın yavaş yavaş zayıflamakta olduğunu fark ettim; sonunda mumlar, karanlığın içinde küçük bir çift yakut gibi parlayan iki ateş zerresine dönüştü. Oturup izlemeye devam ettim; beni saran korkuyu bir yana iten düşsel bir kayıtsızlık çökmüştü üzerime.

Geniş, eski tip odanın karşı ucunda hafif bir ışıltı olduğunu gördüm. Işıltı giderek büyüdü, odayı titrek, yeşil bir aydınlığa boğdu; sonra aniden küçülerek -tıpkı mum alevlerinin yaptığı gibi- derin, koyu, kasvetli bir kızıla dönüştü ve ardından yine güçlendi ve odayı müthiş bir ihtişamla doldurdu.

Işık odanın karşı duvarından geliyordu ve dayanılmaz aydınlığıyla gözlerimi yakarak onları elimde olmadan kapatmama yol açacak kadar da şiddetlenmişti. Onları tekrar açabilmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. Fark ettiğim ilk şey ışığın şiddetinin büyük ölçüde azalmış olduğuydu, artık gözlerimi yormuyordu. Sonra daha da donuklaştı ve aniden anladım ki artık aydınlığın içine değil ötesine, hatta duvarın diğer tarafına bakıyordum.

Yavaş yavaş, kendimi bu fikre alıştırdıkça, odayı dolduran aynı kasvetli alacakaranlıkla aydınlanan uçsuz bucaksız bir ovaya bakmakta olduğumu

anladım. Bu ovanın muazzamlığını hayal etmek bile olanaksızdı. Sınırlarını algılayamıyordum. Giderek genişliyor ve yayılıyor gibiydi, öyle ki gözlerimi odaklamakta zorlanıyordum. Yakınımdaki kısımlarının ayrıntıları yavaş yavaş netleşmeye başlamıştı ama sonra, neredeyse bir an içinde, ışık söndü ve görüntü -eğer bu bir görüntü idiyse- silinerek yok oldu.

O anda artık koltuğumda oturmadığımın farkına vardım. Bunun yerine, koltuğun üzerinde havada asılı duruyor ve yerde büzülmüş halde sessizce duran bulanık bir cisme doğru bakıyordum. Kısa bir süre sonra yüzüme soğuk bir hava dalgası çarptı ve kendimi gecenin karanlığı içinde bir hava kabarcığına hapsolmuşçasma süzülürken buldum. Buz gibi bir soğuk, ben hareket ettikçe bedenimi sardı ve beni iliklerime dek titretti.

Bir süre sonra sağıma soluma bakındım ve uzak kor zerrelerinin deldiği dayanılmaz karanlığını gördüm gecenin. Sürekli olarak dışarıya ve uzaklara doğru süzüldüm. Bir defasında, dönüp ardıma bir göz attığımda, yeryüzünün küçük, mavi bir yarımay şeklinde sol tarafımda uzaklaşmakta olduğunu gördüm. Daha ileride ise Güneş, karanlığa damlamış bir parça akkordu sanki.

Belirsiz bir süre geçti. Sonra yerküreyi son kez gördüm.

Havanın sonsuzluğunda yüzen küçük, parlak mavi bir kürecik... ve ben orada, küçücük bir can tanesi halinde, beni terk eden mavilikten bilinmeyenin muazzamlığma doğru sessizce süzülüyordum.

Çok uzun bir süre geçmiş gibiydi ve artık etrafta hiçbir şey göremiyordum. Sabit yıldızların ötesine geçmiş ve arkada bekleyen dipsiz karanlığa dalmıştım. Bütün bu süre boyunca bir hafiflikle rahatsız edici bir serinliğin dışında hiçbir şey hissetmemiştim. Ama şimdi tüyler ürpertici karanlık sanki ruhuma dek işliyordu ve yüreğim korku ve umutsuzlukla dolmuştu. Bana ne olacaktı? Nereye gidiyordum? Daha bu düşünceler kafamda şekillenirken bile beni saran ele avuca gelmez karanlığın içinde kanlı bir leke belirmeye başladı. Leke olağanüstü uzak görünüyor ve bir sisi andırıyordu; yine de, üzerimdeki baskı birdenbire hafifledi ve umutsuzluk hissinden kurtuldum.

Uzaktaki kızıllık ben yaklaştıkça canlandı ve büyüdü, ta ki muazzam, donuk ve mahşeri bir parıltıya dönüşünceye dek. Yine de ilerlemeye devam

ettim ve kısa sürede o kadar yakınına eriştim ki artık ayaklarımın altında kızıl renkli bir okyanus misali uzanıyordu. Doğru dürüst göremiyordum ama sonsuz bir şekilde yayılıyordu.

Bir süre sonra alçalmakta olduğumu fark ettim ve çok geçmeden kızıl bir bulut denizinde buldum kendimi. Yavaş yavaş geçtim bulutların arasından ve orada, altımda, Sessizliklerin sınırında duran evimin penceresinden baktığım uçsuz bucaksız ovanın uzandığını gördüm.

Kısa bir süre sonra yere indim ve ıssızlığın ortasında durdum. Çevrem insana tarifsiz bir hüzün veren, kasvetli bir alacakaranlığa bulanmıştı.

Sağ tarafımda, uzakta, donuk kızıl bir ateşle yanan dev bir halka asılıydı gökyüzünde ve halkadan dışarı ateş dilleri uzanıyordu kıvranarak. Halkanın içi uzay boşluğunda beni saran gece gibi zifiriydi. Çevremdeki hüzünlü alacakaranlığın bu olağanüstü Güneş'ten kaynaklandığını anladım.

Bakışlarımı bu tuhaf ışık kaynağından çevreme yönelttim yine. Ne yana baksam o uçsuz bucaksız ovanın usandırıcı düzlüğü uzanıyordu. Ne bir yaşam belirtisi vardı, ne de kadim bir uygarlıktan kalma yıkıntılar.

Zamanla, çorak düzlüğün üzerinde bir yana doğru sürüklenmekte olduğumu fark ettim. Sonsuz gibi görünen bir süre boyunca devam ettim ilerlemeye. En ufak bir sabırsızlık duymuyordum; sürekli bir merak ve hayranlık içindeydim. Hep o sonsuz düzlüğü görüyor ve hep bu tekdüzeliği bozacak bir şeyler arıyordum, ama değişen hiçbir şey yoktu; sadece ıssızlık, sessizlik ve çöl...

Çok geçmeden, bilincim neredeyse yarı bulanmış haldeyken, toprağın üzerinde hafif ve al renkli bir sisin olduğunu sezdim. Yine de, daha dikkatli baksam bile, bunun gerçek bir sis olup olmadığına karar veremedim, çünkü ovayla bütünleşmiş gibiydi ve ona tuhaf bir gerçekdışılık, bir düşsellik havası veriyordu.

Giderek sıkılmaya başlamıştım bu tekdüzelikten. Ancak, sürüklenmekte olduğum noktayı seçebilmem için daha epey bir zaman geçmesi gerekti.

Önce onu ovanın üzerinde ve çok uzaktaki bir tümsek sandım. Sonra, yaklaştıkça, yanıldığımı anladım; çünkü bu alçak bir tepe değil, uzak

zirveleri kızıl alacakaranlığın içinde yükselerek göz alabildiğince uzanan bir dağ sırasıydı.

III

ARENADAKİ EV

Böylece, bir süre sonra, dağlara vardım. O zaman yolculuğumun yönü değişti ve dağların içine açılan dev bir çatlak karşıma çıkıncaya dek yamaçlar boyunca gitmeye devam ettim. Sonra, pek hızlı sayılmasa da, buraya doğru yöneldim. Kayaya benzeyen bir maddeden yontulmuş muazzam uçurumlar yükseliyordu iki yanımda. Çok yukarılarda, yarığın tepesinde, ulaşılmaz dorukların arasında, ince, kızıl bir şeridin varlığı dikkatimi çekti. Çevremde derin bir kasvet ve buz gibi bir sessizlik vardı. Bir süre ilerlemeye devam ettim ve sonunda karşımda gördüğüm koyu kırmızı parıltı bana boğazın öteki ağzına ulaştığımı haber verdi.

Bir dakika sonra yarığın ağzından çıkmıştım, dağların oluşturduğu muazzam bir amfiteatra bakıyordum. Yine de ne dağlar umurumdaydı, ne de o yerin müthiş heybeti; çünkü birkaç kilometre ötemde ve arenanın merkezindeki yeşil yeşim taşından yapılmışa benzeyen harikulade bir yapıyı görerek hayrete düşmüştüm. Aslında benim bu denli şaşırmama neden olan şey yapının varlığı değildi. Rengi ve boyutları geçen her saniyeyle birlikte değişen bu ıssız yapı, evimle tıpatıp aynıydı.

Gözlerimi bu manzaradan bir süre alamadım. O zaman bile doğru gördüğümden emin olamamıştım. Zihnimde bir soru oluşmuş, yineleyip duruyordu: “Nedir bunun anlamı? Nedir bunun anlamı?” Düş gücümün derinliklerini zorlasam bile bir yanıt bulamıyordum. Elimden sadece şaşırmak ve korkmak geliyordu sanki. Sürekli olarak dikkatimi çeken yeni bir şeyler bularak bakmaya devam ettim. Sonunda bezmiş ve kafası tamamen karışmış bir halde döndüm ve davetsiz konuğu olduğum bu tuhaf yerin kalanına göz gezdirdim.

O âna dek Ev’i tetkik etme işi zihnimi tamamen işgal etmişti ve çevreme sadece gelişigüzel bir göz atmıştım. Şimdi daha dikkatli

baktığımda nasıl bir yere gelmiş olduğumu kavramaya başlıyordum. Benim tabirimle arena on beş ila on sekiz kilometre çapında tam bir çember oluşturuyordu ve Ev de, daha önce belirttiğim gibi, tam merkezinde yer alıyordu. Arazi burada da, tıpkı ovadakini andırır tarzda, tam olarak sis denilemeyecek bir çeşit puslu görünüme sahipti.

Hızlı bir gözlemin ardından bakışlarımı arenayı çevreleyen dağların yamaçlarından yukarılara doğru kaydırdım. Ne kadar da sessizdiler! Bu menfur sessizliğin benim için o âna dek gördüğüm ya da düşlediğim her şeyden daha sinir bozucu olduğuna karar verdim. Kibirle yükselen sarp kayalıklara baktım. O puslu kızıllık her şeyi belirsizleştiriyordu.

Sonra, merakla bakınırken, yepyeni bir dehşetle yüz yüze geldim. Sağ tarafıma düşen puslu zirvelerin arasında dev gibi bir karaltının olduğunu fark etmiştim. Karaltı gözlerimin önünde büyüdü. Dev kulaklarıyla muazzam bir katır kafasına sahipti ve inatla arenaya bakıyor gibiydi. Duruş şekliyle bana bu kasvetli mekânı ezelden beridir gözlemekte olduğunu düşündüren sonsuz bir teyakkuz izlenimi vermişti. Canavarın sureti yavaş yavaş netleşti ve bakışlarım aniden daha geride ve sarp dorukların daha yukarısındaki başka bir şeye kaydı. Uzun süre korku içinde bakakaldım.

Tam anlamıyla yabancı diyemeyeceğim bir şeyin garip bir biçimde farkmdaydım; sanki belleğimin derinliklerinde bir kıpırtı vardı. Gördüğüm nesne simsiyahtı ve dört adet ucubemsi kola sahipti. Vücut hatlarını net bir biçimde seçebiliyordum. Boynunun çevresinde açık renkte birkaç cismin asılı olduğunu gördüm. Ayrıntılarını yavaş yavaş çıkardığımda bunların kafatasları olduğunu fark ettim. Vücudunun alt kısmında, teninin siyahlığı üzerinde daha açık renkte kalan ikinci bir kemer vardı. İşte o anda, bu şeyin ne olabileceğine kafa yorarken, belleğimde bir anı canlandı ve Hinduların ölüm tanrıçası Kali'nin dev bir suretine bakmakta olduğumu anladım.

Eski öğrencilik günlerimden kalma başka anılar da sızmaya başladı düşüncelerimin arasına. Bakışlarım yine o devasa, katır kafalı şeye çevrildi. Tam o anda bu şeyin eski Mısır tanrısı, ruhların mahvedicisi Set ya da Seth olduğunu fark ettim. Bu bilgiyle beraber bir yığın soru üşüştü zihnime: "Bu ikisi de..." Durdum ve kendimi toparlamaya çalıştım. Düş gücümü aşan şeyler gözlerini ürkmüş zihnime dikmişlerdi. Belli belirsiz de olsa anlamaya

başlamıştım. “Mitolojik tanrılar!” Bütün bunların ne anlama geldiğini çıkarmaya çalıştım. Bakışlarım ikisinin arasında gidip geliyordu. “Eğer...”

Aklıma o anda bir fikir geldi. Döndüm ve bakışlarımı yukarı çevirerek sol yanımdaki kasvetli ve sarp uçurumları araştırdım. Ulu bir zirvenin altında kurşun renginde, heybetli bir gölge vardı. Onu daha önce niçin görmediğimi merak ettim, sonra o bölgeye hiç bakmadığımı anımsadım. Şimdi daha net seçebiliyordum. Dediğim gibi, kurşun rengindeydi. Koskoca bir kafaya sahipti, ama gözleri yoktu. Yüzünün o kısmı bomboştu.

Şimdi dağların arasında başka şeylerin de olduğunu görebiliyordum. Uzakta, yüksek bir kaya çıkıntısının üzerine gulyabaniyi andıran biçimsiz bir yaratık uzanmıştı. Gövdesinin ortalarında bir yerden dışarı rezilce bakmakta olan pis ve yarı hayvansı bir surat dışında belirli bir şekle sahip değildi. Sonra diğerlerini gördüm... yüzlercesini! Gölgelerden büyüyorlardı sanki. Birkaçının daha mitolojik tanrılar olduğunu fark ettim; diğerleri benim için yabancıydı, insan zihninin hayal edemeyeceği kadar yabancı.

Baktıkça her iki yanımda da daha fazlasını görüyordum. Dağlar tuhaf yaratıklarla doluydu... Hayvan-tanrılar ve diğer Dehşetler, öylesine tüyler ürpertici ve canavarcaydılar ki onları tarif etmeye kalkışmanın bile ne olabilirliği vardı, ne de ahlaka uygunluğu. Bana gelince... İçim kahredici bir korku ve tiksinmeyle dolmuştu; yine de merakım giderek artıyordu. Yoksa çağlar öncesinde kalmış putperest inanışlarında gerçekten bir pay, insanların, hayvanların ve elementlerin tanrılaştırılmalarından öte bir şeyler var mıydı? Bu düşünce beni pençesine aldı: Var mıydı?

Daha sonra bir soru yineledi kendini: Bu hayvan-tanrılar ve de diğerleri neyin nesiydi? İlk bakışta bana çevredeki dağların erişilmez doruk ve uçurumlarının arasına gelişigüzel yerleştirilmiş, canavarca heykeller gibi görünmüşlerdi. Ama şimdi, onları daha büyük bir dikkatle gözlemlediğimde, zihnim yeni sonuçlar çıkarmaya başlıyordu. Değişik bir hava vardı üzerlerinde: Gittikçe genişleyen bilincimde bildiğimiz tarzdaki yaşamdan çok daha farklı bir şeyle yüz yüze olduğumu düşündüren gizli bir canlılık, ölümsüz bir transa benzetilebilecek insanlık dışı bir varoluş, sonsuza dek sürebileceğine inandıran bir hal. “Ölümsüz!” sözcüğü yükseldi düşüncelerimin arasından ve derhal bunun tanrılara özgü bir ölümsüzlük olup olmadığını merak etmeye başladım.

Bunun da ardından, bütün bu merak ve düşüncelerimin arasında, yepyeni bir şey oldu. O âna kadar büyük çatlağın çıkışının hemen gölgesinde durmuştum. Şimdiyse tamamen isteğimin dışında olarak yarı karanlıktan dışarı süzüldüm ve arena boyunca eve doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladım. Bunun üzerine çevremi saran heybetli biçimlerle ilgili tüm düşünceleri sildim aklımdan. Bakışlarım amansızca sürüklenmekte olduğum o muazzam yapıya dehşet içinde takılıp kaldılar. Ancak, ciddiyetle araştırsam da, halihazırda farkında olmadığım yeni hiçbir şey göremedim ve bu benim yavaş yavaş sakinleşmemi sağladı.

Çok geçmeden boğazla Ev'in arasında yarı yola ulaşmıştım. Mekânın çırılçıplak yalnızlığı ve mutlak sessizliği beni çepeçevre sarmıştı. Sürekli yaklaşıyordum dev yapıya doğru. Ansızın, Ev'in muazzam istinat duvarlarının çevresini dolanarak bütünüyle görüş alanıma giren bir şey takıldı gözüme. Dev gibiydi ve insanı andırır tarzda dik duruyor ve tuhaf adımlarla, yalpalarcasına yürüyordu. Neredeyse çırılçıplaktı ve dikkate değecek kadar parlak bir görünüşü vardı. Ama benim dikkatimi en çok çeken ve beni en çok dehşete düşüren şey suratı olmuştu. Bir domuzun suratıydı bu.

Bu tiksinç yaratığı sessizce, dikkatlice seyrettim ve hareketlerinin ilginçliği korkumu bir an için de olsa unutmama yol açtı. Binanın çevresini hantal adımlarla dönüyor ve her pencerede durup koruyucu parmaklıkları sarsıyor ve ne zaman bir kapıya denk gelecek olsa sürgüsünü sinsice kurcalayıp açmaya çalışıyordu. Ev'e bir giriş aramakta olduğu aşikârdı.

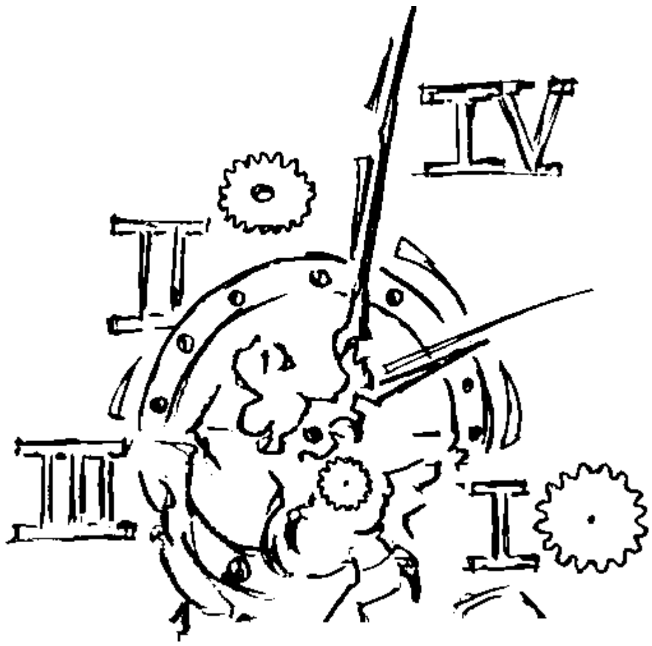
Büyük yapıyla aramda şimdi yarım kilometreden daha az bir mesafe kalmıştı ve hâlâ ileri doğru sürükleniyordum. Yaratık aniden döndü ve tüyler ürpertici bakışlarını bana doğrulttu. Ağzını açtı ve bel kemiğimden yukarı yeni bir dehşet dalgasının yükselmesine neden olan gümbürtü gibi derin bir ses o menfur diyarın dinginliğini bozdu. Sonra, bir anda, yaratığın bana doğru sessizce ve hızla yaklaşmakta olduğunu fark ettim. Bir saniyeye kalmadan aramızdaki yolu yarılamıştı bile. Ben ise hâlâ umarsızca bekliyordum. Şimdi sadece yüz metre kalmıştı ve ben dev suratın acımasız yırtıcılığı karşısında katışıksız bir dehşetle felç olmuştum. Korkum o kadar büyüktü ki rahatlıkla bağırabilirdim; sonra, umutsuzluğumun ve çaresizliğimin doruğundayken, arenaya giderek artmakta olan bir

yükseklikten bakmakta olduğumu fark ettim. Yükseldim, yükseldim. Akla sığmayacak kadar kısa bir süre içinde yüzlerce metre yükselmiştim. Domuz surat aşağıda, az önce terk ettiğim noktada duruyordu. Dört ayağı üzerine çömelmişti ve arenanın zeminini tıpkı bir yaban domuzu gibi koklayıp eşeliyordu. Bir an sonra ise arka ayakları üzerinde doğruldu ve suratında o zamana dek benzerine tanık olmadığım bir iştahla yukarı doğru hamle yapmaya başladı.

Sürekli olarak yükselmeye devam ediyordum. Sanırım birkaç dakika geçti ve ben sonunda ulu dağların hizasına dek çıktım. Kızıllığın içinde uzak ve yapayalnız süzülüyordum. Arenanın dış hatları aşağıda, baş döndürücü bir uzaklıkta, belli belirsiz seçilebiliyordu; o koca Ev küçük, yeşil bir noktadan ibaret kalmıştı. Domuz surat görülemiyordu artık.

Dağ zirvelerini çok geçmeden aştım ve uçsuz bucaksız bir düzlüğe çıktım. Düzlüğün üzerinde, halka güneşin yönünde ve çok uzaklarda mavimsi bir bulanıklık vardı. Ona doğru umursamadan baktım. Bana dağların oluşturduğu amfiteatrı ilk gördüğüm ânı anımsatıyordu.

Usançla baktım tepemdeki muazzam ateş halkasına. Ne garip bir şeydi bu! Sonra, ben bakadurayım, halkanın karanlık merkezinden olağanüstü parlaklıkta bir ateş sütunu fışkırdı. Parlaklığı en az merkezdeki karanlık kadar asi ve bir o kadar da heybetliydi. Tuhaf bir kaynaşmayla ışıldamasını giderek artan bir ilgiyle izledim. Sonra bu şey bir anda donuklaşarak gerçekdışı bir görünüm kazandı ve gözlerimin önünden silinip gitti. Şaşkına dönmüş bir halde üzerinde hâlâ yükselmekte olduğum düzlüğe baktım. Böylece yepyeni bir sürprizle daha karşılaştım. Düzlük ve diğer her şey kaybolmuştu ve altımda kızıl bir sis denizinden başka bir şey yoktu. Ben bakadururken o da giderek uzaklaştı ve dipsiz bir gecenin fonundaki belli belirsiz, kızıl bir leke halini aldı. Sonra o da gözden kayboldu ve ben ışıksız, cisimsiz bir kasvetin ortasında tek başıma kalakaldım.

IV

YERYÜZÜ

İşte halim buydu ve sadece karanlığı daha önce de yaşamış olmamın anısı düşüncelerimi canlı tutmamı sağlıyordu. Çok uzun bir süre, hatta çağlar geçti. Sonra bir yıldız tek başına çıktı karanlığın içinden. Evrenin en dış yıldız kümelerinden birinin ilk üyesiydi bu. O da çok geçmeden gerilerde kaldı ve dört bir yanım sayısız yıldızın görkemiyle ışıl ışıl yanmaya başladı. Bir süre sonra -bana yıllar gibi gelmişti- Güneş'i gördüm, bir alev parıl tısıydı sanki. Yine çok geçmeden çevresinde uzak birkaç ışık zerresinin dönmekte olduğunu fark ettim. Güneş Sistemi'nin gezegenleriydi bunlar. Böylece yeryüzünü gördüm yine, mavi ve inanılmayacak kadar ufak. Büyüdü ve hatları belirginleşti.

Uzun bir süre geldi, geçti ve ben sonunda Dünya'mn gölgesine girdim, yeryüzünün karanlık ve kutsal gecesine daldım doğrudan. Tepemde kadim takımyıldızlar ve bir de hilal vardı. Sonra, ben yere yaklaştıkça, loş bir dalga üzerimi örttü sanki ve kara bir sise gömülmeye başladım.

Bir süre hiçbir şeyin bilincinde değildim. Kendimi kaybetmiştim. Yavaş yavaş, uzaktan uzağa hafif bir iniltinin geldiğini duydum. Ses giderek netleşti. Umarsız bir ıstıraba kapıldım. Nefes alabilmek için çırpındım ve bağırmaya çalıştım. Bir saniye sonra artık daha rahat nefes alabiliyordum.

Bir şeyin elimi yalamakta olduğunu fark ettim. Islak bir şey suratımı sildi. Önce bir soluk sesi duydum, sonra yine o iniltiyi. Ama şimdi ses kulaklarıma daha tanıdık geliyordu ve gözlerimi açtım. Her yer kapkaranlıktı ama üzerimdeki baskı hissi ortadan kalkmıştı. Oturuyordum ve bir şey acıklı acıklı inliyor ve beni yalıyordu. Aklım karıştı ve beni yalayan şeyi içgüdüsel olarak itmeye çalıştım. Kafam tuhaf bir biçimde boşalmıştı ve o anda ne bir eyleme mecalim vardı ne de bir fikir üretmeye. Sonra yine anımsamaya başladım ve hafifçe “Biber...” diye seslenebildim. Yanıtım neşeli bir havlama oldu ve tekrar başlayan çılgın sürtünmeler...

Kısa bir süre sonra gücümün yerine geldiğini hissettim ve kibritlere doğru uzandım. Birkaç saniye boyunca elimle körlemesine yokladım; sonra parmaklarım kibritlere denk geldi ve bir tanesini yakarak afallamış halde bakındım çevreme. Her yanımda eski, tanıdık şeyler görüyordum. Kibritin alevi parmaklarımı yakıncaya ve ben onu elimden düşürünceye dek orada, öylece, şaşkınlıktan başı dönmüş bir halde oturup kaldım. Bir acı ve öfke nidası dudaklarımdan aceleyle döküldü ve kendi sesimle irkildim.

Sonra yeni bir kibrit çaktım ve odanın içinde tökezleye tökezleye tutuşturdum mumları. Bunu yaparken mumların yanarak tükenmediklerini, söndürülmüş olduklarını gördüm.

Alevler yükselmeye başladığında dönüp çalışma odama göz gezdirdim; ama görülecek olağandışı bir şey yoktu ve aniden hiddetim kabardı. Ne olmuştu? Başımı ellerimin arasına alarak anımsamaya çalıştım. Ah! Büyük, sessiz ova ve halka şeklindeki güneş. Neredeydi bunlar? Onları nerede görmüştüm? Ne kadar zaman önce? Kafam karışmıştı ve dönüyordu. Odanın içinde yalpalayarak bir ya da iki volta attım. Belleğim körelmiş gibiydi ve tanık olduğum şeyleri ancak büyük bir çaba harcayarak anımsayabiliyordum.

Şaşkınlık içinde huysuzca sövüp saydığımı anımsıyorum. Ansızın başım döndü, sendeledim ve destek almak için masanın kenarına dayanmak

zorunda kaldım. Birkaç saniye boyunca dermansızca o halde durdum, sonra yan yan sendeleyerek kendimi bir iskemleye atabildim. Kısa bir süre geçtiğinde biraz daha toparlanmış gibiydim ve içinde az miktarda konyakla bisküvi bulundurduğum dolaba ulaşmayı başardım. Bu uyarıcı içkiden küçük bir bardağa doldurarak içtim. Sonra bir avuç dolusu bisküviyle birlikte iskemleme geri döndüm ve aç kurtlar gibi yemeye başladım onları. Açlığımı belli belirsiz bir şaşkınlıkla karşılıyordum. Sanki sayısız günlerden beridir boğazımdan bir lokma ekmek geçmemişti.

Bir yandan yerken, diğer yandan gözlerim odayı ayrıntılarını tek tek saptayarak araştırmaya başladı ve bilinçdışı bir dürtüyle sanki beni çevreleyen gözle görülmez gizemlerin arasında elle tutulur bir şey arıyormuşçasına devam ettiler aramaya. “Mutlaka bir şeyler olmalı,” diye geçirdim aklımdan. Tam o anda bakışlarım köşede duran saatin kadranına takıldı. İşte o zaman yemeyi keserek bakakaldım. Çünkü her ne kadar saatin tik tak sesinden hâlâ çalışır durumda olduğu belli olsa da, akreple yelkovan gece yarısından az önceyi işaret ediyordu. Halbuki az önce tarif ettiğim tuhaflıkların gece yarısından epey sonra başladıklarından adım gibi emindim.

Belki bir an için afallamış ve kafası allak bulak olmuş halde kalakaldım. Eğer saatin kolları son kez gördüğüm noktada kalsalardı, iç düzenek işlemeye devam etse de akreple yelkovanın bir şekilde takıldıklarını düşünecektim. Ama bu durum ibrelerin gerisin geriye gitmelerini açıklamıyordu. Sonra, ben bu sorunu bitkin beynimde evirip çevirirken, halen ayın yirmi ikisi sabahına yaklaşmış olduğum ve son yirmi dört saatin büyük bir kısmını baygın durumda geçirdiğim gerçeği kafama dank etti. Bu fikir bütün bir dakika boyunca tüm dikkatimi aldı; sonra yine atıştırmaya başladım. Hâlâ çok açtım.

Ertesi sabah kahvaltı sırasında kız kardeşime rastgele sohbet ediyormuşçasma günü sordum ve tahminimde yanılmadığımı anladım. Gerçekten de, en azından ruhum yaklaşık bir gün ve bir gece boyunca orada olmamıştı.

Kız kardeşim fazla kurcalamadı; çünkü bütün bir gün, hatta kitaplarımla ya da işlerimle meşgul olduğum zamanlarda birkaç gün boyunca çalışma odama kapandığım olurdu.

Günler böylece akıp geçti ve ben o unutulmaz gecede gördüklerimin ne anlama geldiğini hâlâ ölesiye merak ediyordum. Ancak bu merakımın tatmin edilme olasılığının ne kadar düşük olduğunu da iyi biliyordum.

V

ÇUKURDAKİ YARATIK

Daha önce de söylediğim gibi ev geniş bir mülk ve yabana terk edilmiş bakımsız bahçelerle çevriliydi.

Evin arka tarafında, üç yüz metre kadar geride, köylülerin “Çukur” diye adlandırdıkları karanlık ve derin bir gedik vardı. Bunun dibinde, ağaçların yukarıdan görülemeyecek biçimde gözlerden gizlediği tembel bir su akıyordu.

Yeri gelmişken, bu nehrin yeraltı sularından kaynaklandığını, gediğin doğu ucunda aniden belirerek, batı ucundaki kayalıkların altında yine aniden gözden kaybolduğunu belirtmeliyim.

“Gördüğüm hayalin (eğer gerçekten de bir hayal idiyse) üzerinden birkaç ay geçmişti ki dikkatim özellikle Çukur üzerinde yoğunlaştı.

Bir gün buranın güney kenarı boyunca yürüyordum ki hemen altımdaki kayalık yamaçtan birkaç kaya parçası koptu ve boğuk gürültüler çıkararak ağaçların üzerine döküldü. Dibe vardıklarında suya gömüldüklerini duydum, sonraysa sessizlik. Eğer Biber hemen o anda öfkeyle havlamaya başlamamış olsaydı bu olayı kafama takmayacaktım, ama ona susmasını emrettiğimde bile vahşice havlamaya devam etmişti ki bu onun adına hiç de alışılmış bir tavır değildi.

Çukur’da birinin ya da bir şeyin olabileceğini düşünerek bir sopa bulabilmek amacıyla aceleyle eve girdim. Geri döndüğümde Biber havlamayı kesmiş huzursuzca homurdanıyor ve yamacı kokluyordu.

Onu ıslıkla yanıma çağırdım ve kayalıktan aşağı dikkatle inmeye başladım. Çukur’un tabanına dek olan derinliği yaklaşık elli metre kadardı ve biz sağ salim inene kadar epey bir zaman ve zahmet harcamak zorunda kaldık.

“Bir kez dibe vardıktan sonra Biber’le birlikte akarsuyun yatağı boyunca araştırmaya koyulduk. Ağaçların gölge etmelerinden dolayı çevrem oldukça karanlıktı ve ben gözümü dört açıp sopamı sürekli hazırda tutarak temkinli bir şekilde ilerledim.

Biber şimdi sessizleşmişti ve ayağımın dibinden ayrılmıyordu. Böylece, nehrin bir kenarı boyunca, hiçbir şey görmeden ya da duymadan araştırdık. Sonra sıçramak gibi basit bir yöntem kullanarak suyun karşı tarafına geçtik ve bodur çalıların arasında kendimize bir yol açarak geri döndük.

Yolu tam yarılamıştık ki nehrin karşı tarafından, az önce indiğimiz yamaçtan doğru yine yuvarlanan taşların gürültüsünü duydum. Büyük bir kaya parçası ağaç dallarının arasından gümbürdeyerek geçti, karşı kıyıya çarparak zıpladı ve yüklüce bir miktar suyu tepemizden aşağı yağdırarak nehre gömüldü. Bunun üzerine Biber boğuk bir homurtu çıkardı, sonra sustu ve kulaklarını dikti. Ben de kulak kesildim.

Bir saniye sonra, besbelli ki güney yamacının ortalarından yarı insan, yarı domuzumsu bir haykırış duyuldu. Aynı şekildeki başka bir haykırış Çukur’un dibinden ona yanıt verdi. Biber kısa ve sert bir havlamayla birlikte küçük akarsuyun karşı yamacına fırladı ve çalıların arasında gözden kayboldu.

Bunun hemen ardından, köpeğim daha boğuk bir sesle ve daha sık havlamaya ve anlamsız gevelemelere benzeyen sesler çıkarmaya başladı. Sonra bir sessizlik oldu ve yarı insanımsı bir yaratıktan çıkıyormuş gibi duran bir acı çığlığı duyuldu. Hemen hemen aynı anda Biber de acıyla uzun uzun uludu ve aniden şiddetle sallanmaya başlayan çalıların arasından kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış ve sürekli ardını kollar halde çıkarak yanıma koştu. Bana ulaştığında göğsünün bir yanında neredeyse kaburgalarını ortaya çıkaracak kadar derin ve kanlı bir pençe izi olduğunu gördüm.

Biber’i bu şekilde parçalanmış durumda görmek içimi müthiş bir öfkeyle doldurdu ve sopamı sallayarak köpeğimin az önce çıktığı çalılara daldım. Kendime zorla bir yol açarken bir soluma sesi duyar gibi oldum. Bir an sonra ise küçük, açık bir alana fırlamış ve canlı, beyaz renkte bir şeyin karşı taraftaki çalıların arasında kaybolmakta olduğunu son anda

görebilmiştim. Bağırarak ona doğru koştum; ama, sopamla çalılara vurup yokladıysam da, daha fazlasını ne gördüm ne de duydum. Böylece Biber'in yanma döndüm. Orada, yarasını nehrin suyuyla temizledikten sonra, ıslak mendilimle sardım. Bu da bittiğinde gedikten yukarı tırmandık ve tekrar gün ışığına çıktık.

Eve döndüğümüzde kız kardeşim Biber'e ne olduğunu sordu ve ben de ona çevrede birkaç tane bulunduğunu öğrendiğim bir yaban kedisiyle dövüştüğünü söyledim.

Gerçekte neler olduğundan ona söz etmemenin daha uygun olacağını düşünmüştüm; aslında ben de tam olarak bilemiyordum, ancak kesin olan bir şey vardı ki o da çalılıklarda karşılaştığım şeyin vahşi bir kedi olmadığıydı. Bir kedi olamayacak kadar büyüktü ve görebildiğim kadarıyla sağlıksız, ölü bir beyazlıktaki cildi bir domuzunkini andırıyordu. Sonra sanki bir insan gibi arka ayakları üzerinde doğrularak koşmuştu. Karşılaştığımız o kısacık zaman içinde bu kadarını seçebilmiştim ve doğrusunu söylemek gerekirse olanları kafamda evirip çevirdikçe daha da artan bir huzursuzluk duyuyordum.

Yukarıda bahsettiğim olay sabahleyin olmuştu.

Sonra, akşam yemeğinin ardından oturmuş kitabımı okurken bakışlarımı ansızın kaldırdığımda sadece gözleri ve kulakları seçilebilen bir şeyin pencerenin kenarından beni izlediğini gördüm.

"Vay canına, bir domuz!" dedim ve ayağa fırladım. Bu sayede o şeyi daha iyi görebildim; ama bu bir domuz değildi. Ne olduğunu sadece Tanrı bilir! Bana büyük arenada dolaşan yaratığı belli belirsiz anımsatmıştı. Tuhaf biçimde bir insanı akla getiren bir ağza sahipti, ama bir çenenin varlığından söz edilemezdi. Burnu bir hayvanınki gibi uzamıştı; küçücük gözleri ve garip kulaklarıyla ona bu denli olağanüstü bir domuz havası veren de bunlardı. Daracık bir alın yapısı vardı ve yüzünün tamamı hastalıklı bir beyazlığa sahipti.

Belki bir dakika boyunca, giderek artan bir tiksinti ve korkuyla, yaratığa bakakaldım. Ağzı anlamsızca gevelemeyi sürdürdü ve bir kere domuzumsu bir homurtu çıkardı. Sanırım benim dikkatimi en çok çeken gözler olmuştu;

zaman zaman sanki bir insan zekâsıyla korkunç biçimde parlıyor ve sanki benim bakışlarımdan rahatsız olmuşçasına odadaki diğer eşyaları inceliyorlardı.

Pençeyi andıran iki elle pencerenin pervazına tutunarak destek alıyor gibiydi. Yüzün aksine bu pençeler balçığımsı kahverengi bir tona sahipti ve ilk eklem yerlerine kadar bir ördeğinki gibi perdeli olsalar da biri başparmak olmak üzere beşer parmakla insan eliyle uzaktan bir benzerlik taşıyorlardı. Tırnakları da vardı ama bunlar o denli uzun ve güçlüydüler ki her şeyden çok bir kartalın pençelerine yaraşırlardı.

Daha önce de söylediğim gibi biraz korku duyuyordum ama hiç de kişisel olmayan türden bir korkuydu bu. Daha çok olağanüstü menfur, hatta o güne dek hayal bile edilmemiş apayrı bir varoluşa ait lanetli bir şey karşısında duyulan bir tiksinti gibiydi dersem duygularımı daha iyi açıklamış olurum.

Yaratıkla ilgili bu çeşitli ayrıntıları o an için tam olarak kavradığımı iddia etmeyeceğim. Sanki belleğime kazınmışçasına aklıma sonradan geliyorlar. Yaratığa bakarken gördüğümden daha fazlasını hayal etmiştim, somut ayrıntıların farkına daha sonra varmaya başladım.

Belki bir dakika boyunca baktım yaratığa; sonra, sinirlerim biraz toparlandığında, üzerimdeki belirsiz telaş duygusundan silkindim ve pencereye doğru bir adım attım. Ben daha bunu yaparken yaratık eğilmiş ve gözden kaybolmuştu. Kapıya koştum ve çevreye acele göz gezdirdim; ama gördüğüm sadece karmakarışık çalılardı.

Yine eve döndüm ve silahımı alarak bahçeyi araştırmak için dışarı fırladım. Giderken az önceki yaratığın sabah göz ucuyla gördüğümle aynı olup olamayacağını düşündüm. Aynı olmaları aklıma daha çok yatıyordu.

Biber’i de yanıma alabilirdim; ama yaralarına iyileşmeleri için zaman tanımayı daha uygun buldum. Kaldı ki eğer az önce gördüğüm yaratık sabahki düşmanı idiyse köpeğimin bana fazla bir yardımı olamazdı.

Araştırmama başladım ve bir düzene oturtmaya çalıştım. O domuz yaratığı bulmaya ve eğer mümkünse işini bitirmeye kararlıydım. Bu kez, en azından elle tutulur bir Dehşetle karşı karşıyaydım!

Önce dikkatimi verdim; Biber'in yaraları hâlâ aklımdaydı; ama saatler geçip de büyük ve ıssız bahçelerde canlı hiçbir şeyle karşılaşmadığımda endişeli halim de ortadan kalktı. Hatta onu görmeyi istemeye başlamıştım sanki. Ne de olsa bu sessizlikten ve yaratığın geçtiğim her çalının arkasında saklanıyor olma ihtimalinden daha iyiydi. Çok geçmeden tehlikeye hiç aldırmamaya ve çalılara hızla dalarak silahımın namlusuyla yoklamaya girişmiştim.

Arada bir bağırdım, ama sadece kendi sesimin yankıları yanıtladı beni. Bu şekilde yaratığı korkutabileceğimi ya da saklandığı yerden çıkarabileceğimi ummuştum; ama çıkardığım sadece ne olup bittiğini merak eden kız kardeşim Mary oldu. Ona Biber'i yaralayan vahşi kediyi gördüğümü ve çalılıklarda onu avlamaya çalıştığımı söyledim. Sözlerime yarı inanmış gibiydi ve yüzünde kuşkulu bir ifadeyle eve geri döndü. Bir şeyler görmüş ya da tahmin etmiş olabilir mi diye merak ettim. Araştırmama öğleden sonranın kalanı boyunca tedirgin bir şekilde devam ettim. O canavar fundalıklarda olduğu sürece uyuyabileceğimi sanmıyordum, yine de ben hiçbir şey göremeden akşam çökmeye başlamıştı. Sonra, dönüş yoluna düştüğümde, sağ tarafımdaki çalıların arasından kısa, anlaşılmaz bir ses çalındı kulağıma. Derhal döndüm ve hızla nişan alarak sesin geldiği yöne doğru ateş ettim. Bunun hemen ardından fundalıkta kaçan bir şeyin çıkardığı sesleri duydum. Hızla hareket ediyordu ve bir dakikaya kalmadan işitme mesafemden çıkmıştı. Birkaç adım attıktan sonra giderek kararan havada ne kadar beyhude olacağını düşünerek kovalamayı kestim ve böylece tuhaf bir keder hissiyle eve döndüm.

O gece, kız kardeşim yattıktan sonra, alt kattaki bütün pencereleri ve kapıları tek tek dolaştım ve sıkıca kapatılmış olduklarından emin oldum. Alt kattaki bütün pencereler sağlam biçimde demirli olduklarından bu kadar çok önlem almanın gereği yok gibi gelmişti ama sıra kapılara gelince, ki beş taneydiler, bunun yerinde bir düşünce olduğu ortaya çıktı çünkü hiçbiri kilitli değildi.

Güvenliğimizi bu şekilde sağladıktan sonra çalışma odama gittim; ancak, nasıl olduysa, bir kereliğine de olsa, oda sinirlerimi bozdu; sanki çok büyüktü ve yankılarla doluydu. Bir süre okumaya çalıştım, ama sonunda

bunun imkânsızlığını görerek alt kata, büyük bir ateşin yanmakta olduğu mutfağa indim.

Diyebilirim ki birkaç saat okuduktan sonra ansızın duyduğum bir ses beni kitabımı bırakmaya ve kulak kabartmaya zorladı. Bu arka kapıya sürtünmekte olan bir şeyin sesiydi. Kapı bir kere, sanki üzerine ağır bir şey yükleniyormuşçasına, yüksek sesle gıcırdadı. O kısa saniyeler boyunca o güne dek olabileceğine inanmadığım bir korkuya kapılmıştım. Ellerim titredi, sırtımdan soğuk bir ter boşandı ve şiddetle ürperdim.

Giderek sakinleştim. Dışarıdaki sinsi sesler kesilmişti.

Sonra, bir saat boyunca, sessiz ve dikkatlice oturdum. Bir anda korku beni yine sarmıştı. Kendimi bir yılanla göz göze gelmiş küçük bir hayvan gibi hissediyordum. Ama hiçbir şey duymuyordum. Yine de açıklanamaz bir gücün varlığını yadsımam mümkün değildi.

Yavaş yavaş, belli belirsiz bir ses gelmeye başladı kulağıma; hafif bir mırıltıya dönüşen bir ses. Hızla yükseldi ve boğuk, hayvanımsı bir çığlıklar korosuna dönüştü. Yerin derinliklerinden geliyor gibiydi.

Tok bir ses duydum ve kitabımı düşürmüş olduğumu fark ettim. Sonra öylece oturdum; mutfağın yüksek, demirli pencerelerinden sızan gün ışığı beni bu şekilde buldu.

Güneş’in doğmasıyla birlikte üzerime çöken korku ve sersemlikten kurtulmuştum, şimdi duyularıma daha çok hâkimdim.

Kitabımı yerden aldım ve kapının yanına gidip dinledim. Dakikalarca durdum orada, sonra kapının kilidini çok yavaşça ve temkinle açarak dışarı baktım.

Bu kadar temkinli olmam gerekmiyordu. Uzaktaki koruya kadar uzayan ağaçların ve çalıların kasvetli karmaşasından başka görünürde hiçbir şey yoktu.

Kapıyı ürpererek kapattım ve uyumaya gittim.

VI

DOMUZ YARATIKLAR

Bir hafta sonra, bir akşam vaktiydi. Kız kardeşim bahçede oturmuş örgü örüyordu. Ben kitabımı okuyarak aşağı yukarı yürüyordum. Silahımı evin duvarına yaslamıştım; çünkü, o tuhaf şeyin bahçemize gelişinden bu yana, önlem almanın akıllıca olacağına karar vermiştim. Bütün bir hafta boyunca beni endişelendirecek ne bir şey görmüş, ne de işitmiştim ve daha önce olan biten her şeyi bu sayede daha sakin biçimde değerlendirebiliyordum; yine de tam bir merak ve şaşkınlık hissi yakamı bırakmamıştı.

Dediğim gibi aşağı yukarı yürüyordum ve kitabıma gömülmüştüm. Aniden, Çukur yönünden gelen bir çatırtı duydum. Hızla döndüm ve çok büyük bir toz bulutunun akşam gökyüzüne doğru yükselmekte olduğunu gördüm.

Kız kardeşim de keskin bir şaşkınlık ve korku nidasıyla ayağa fırlamıştı.

Ona olduğu yerde kalmasını söyleyerek silahımı kaptım ve Çukur'a doğru koştum. Oraya yaklaştığımda giderek artan ve çatırtılarla kesilen boğuk bir gümbürtü duydum ve Çukur'dan yeni bir toz bulutunun daha yükseldiğini gördüm.

Gürültü kesildi ama toz düzensiz biçimde yükselmeye devam etti.

Uçurumun kenarına ulaştım ve aşağıya baktım; ama oraya buraya dönerek kaynaşan toz bulutlarından başka bir şey göremedim. Hava minik taneciklerle o kadar doluydu ki beni körleştirdi ve boğdu ve sonunda yine nefes alabilmek için bu boğucu dumandan kaçmak zorunda kaldım.

Toz giderek çöktü ve Çukur'un ağzını bir zırh gibi kapladı.

Ne olup bittiğini ancak tahmin edebiliyordum.

Bir çeşit toprak kaymasının olduğundan şüphelendim; ama bunun nedeni bilgim dışındaydı, yine de, o zaman bile, bir şeyleri yarım yamalak hayal edebiliyordum; çünkü yuvarlanan kayalarla Çukur'un dibindeki yaratığı hatırlamıştım ama o ilk karışıklık dakikalarında tanık olduğum felaketin işaret ettiği doğal sonuca ulaşmayı becerememiştim.

Toz yavaş yavaş çekilmeye devam etti ve çok geçmeden uçurumun kıyısına yaklaşıp yine aşağı baktım.

Tozun içinde bir şeyler görmeye çalışarak bir süre boşuna uğraştım. Başlangıçta en ufak bir şeyi seçebilmek mümkün değildi. Sonra solumda bir şeyin kıpırdadığını fark ettim. Oraya doğru dikkatle baktım ve bir şey ve ardından bir şey daha gördüm; Çukur'un duvarından yukarı tırmanmakta olan üç belirsiz gölge. Onları ancak bozbulanık görebiliyordum. Ben merak içinde bakarken sağ tarafımda bir yerden taşların takırtısı geldi. Baktım ama bir şey göremedim. Öne eğilerek hemen bulunduğum yerin altına, Çukur'un derinliklerine doğru baktım ve görebildiğim tek şey ayaklarımın birkaç metre yakınına dek yükselmiş olan beyaz ve korkunç bir domuz suratı oldu. Onun da altında diğer birkaç suratı daha seçebiliyordum. Yaratık beni gördüğünde aniden cırtlak bir sesle böğürdü ve Çukur'un her yanından sesler geldi. Bunun üzerine dehşete kapıldım ve silahımı tam suratına doğru ateşledim. Yaratık dökülen toprak ve taşların gürültüsü arasında kayboldu.

Bunu belki de hayatımı borçlu olduğum kısa bir sessizlik izledi; çünkü o sessizlikte birçok ayağın çıkardığı patırtıları duydum ve hızla döndüğümde bir grup yaratığın bana doğru koşmakta olduğunu gördüm. Derhal silahımı doğrultarak ateş ettim ve en öndeki yaratık korkunç bir ulumayla birlikte tepetaklak kapaklandı. Sonra dönüp koşmaya başladım. Çukur la ev arasındaki yolu yarıladığımda kız kardeşimi gördüm; o da bana doğru geliyordu. Alacakaranlık çöktüğünden kardeşimin yüzünü tam olarak

seçemiyordum ama bana niçin ateş ettiğimi sorduğunda sesi korku içindeydi.

“Kaç!” diye bağırdım karşılık olarak. “Canını seviyorsan kaç!”

Kardeşim ses çıkarmadan döndü ve iki eliyle eteğini tutarak koşmaya başladı. Onun peşinden giderken dönüp geriye bir göz attım. Yaratıklar arada bir dört ayak üzerine düşseler de arka ayakları üzerinde koşuyorlardı.

Mary’yi böyle davranmaya iten sanırım sesimdeki dehşet olmuştu, çünkü peşimizdeki cehennem yaratıklarını henüz görmemiş olduğundan emindim.

Kız kardeşim önde, ben arkasında kaçmaya devam ettik.

Her an daha da yaklaşmakta olan ayak sesleri yaratıkların arayı hızla kapatmakta olduklarını haber veriyordu. Şansıma hareketli bir yaşam tarzına sahiptim. Yine de kovalamacanın gerginliği bendeki etkisini göstermeye başlamıştı.

İleride evin arka kapısını görebiliyordum. Açık olduğu için şanslıydık. Mary’nin altı metre kadar gerisindeydim ve nefesim tıkanmaya başlamıştı. O sırada omzuma bir şey dokundu. Başımı hızla çevirdim ve o tiksinç, soluk suratlardan biriyle burun buruna geldim. Arkadaşlarını geride bırakan yaratıklardan biri bana yetişmek üzereydi. Daha ben dönerken yeni bir hamle yaptı. Son bir gayretle kendimi yana attım ve silahımı namlusundan tutarak yaratığın kafasına indirdim. Yaratık neredeyse bir insan gibi inleyerek düştü.

Bu kısacık gecikme bile az daha diğerlerinin de üzerime üşüşmelerine yetecekti; bu yüzden derhal kapıya doğru fırladım.

Kapıya vardığımda kendimi giriş holüne attım ve yaratıklardan ilki tam içeri dalmak üzereyken kapıyı suratına çarpıp kilitledim.

Kız kardeşim bir sandalyeye nefes nefese oturmuştu. Bayılmak üzereydi, ama ona ayıracak vaktim yoktu. Bütün kapıların kilitli olduklarından emin olmalıydım. Şansımıza hepsi kilitliydi. Son baktığım çalışma odamın bahçeye açılan kapısı olmuştu. Tam onu da kontrol ederken dışarıda bir ses duyar gibi oldum. En ufak bir gürültü çıkarmadan kulak kesildim. Evet! Şimdi bir fısıltıyı net bir biçimde duyabiliyordum ve

kapının üzerinde bir şey sinir bozucu, cızırtılı bir ses çıkararak kaydı. Belli ki yaratıklar pençeleriyle kapıyı yokluyor, içeri girmenin bir yolunu arıyorlardı.

Yaratıkların kapıyı bu kadar çabuk bulabilmiş olmaları benim için mantıklı düşünebilme yeteneklerinin bir kanıtıydı. Onların sadece basit hayvanlar gibi görülmemeleri gerektiğine kanaat getirmiştim. İlk defa bir yaratık penceremden içeri baktığında da buna benzer bir şey hissetmiştim. Sonra yaratığın bir hayvandan öte bir şey olduğunu içgüdüsel olarak fark ederek ona insanüstü sıfatını yakıştırmıştım. insandan öte bir şeydi, ama olumlu anlamda değil. Daha çok insandaki *iyilik* ve *yüceliğe* karşı menfur ve düşmanca bir şey. Tek kelimeyle zeki ama insanlık dışı. Yaratıkları düşünmek bile içimi tiksintiyle dolduruyordu.

Şimdi kız kardeşimi düşündüm ve büfeye giderek bir şişe konyakla bir kadeh aldım. Bir mum yakarak mutfağa indim. Kız kardeşim artık sandalyede değildi, yüz üstü yere uzanmıştı.

Onu usulca çevirdim ve başını kaldırdım. Sonra dudaklarının arasından biraz konyak döktüm. Bir süre sonra hafifçe ürperdi. Sonra birkaç kez kesik kesik soludu ve gözlerini açtı. Bir düş görürcesine, tanımadan baktı bana. Sonra gözleri yine ağır ağır kapandı ve ona biraz daha konyak verdim. Belki bir dakika boyunca hızlı hızlı soluyarak sessiz durdu. Gözleri yine açıldı ve gözbebeklerinin sanki bilinçle beraber dehşet de geri dönmüşçesine büyümüş olduklarını gördüm. Sonra irkilerek geri çekilmeme yol açan bir hareketle doğruldu. Sersemlemiş olduğunu görünce onu tuttum. Bunun üzerine bir çığlık attı ve ayağa kalkıp odadan dışarı kaçtı.

Elimde konyak şişesiyle çömelmiş halde bir an kaldım orada. Kafam karışmıştı ve şaşkınlık içindeydim.

Benden korkmuş olabilir miydi? Ama hayır! Niçin korksundu ki? Sadece sinirlerinin fazlaca sarsıldığına ve geçici olarak kendini kaybettiğine hükmedebiliyordum. Üst kattaki bir kapının hızla çarpıldığını duyduğumda odasına sığınmış olduğunu anladım. Şişeyi masanın üzerine bıraktım. Dikkatimi arka kapının yönünden gelen bir ses çekti. Kapıya gittim ve dinledim. Sanki yaratıklardan bazıları onu sessizce zorlamışlardı, ama kolaylıkla hareket ettirilemeyecek kadar ağır ve sağlamdı.

Dışarıdaki bahçeden sürekli bir uğultu gelmeye başlamıştı. Rastgele bir dinleyici bunun bir domuz sürüsünün homurtu ve ciyaklamaları olduğunu sanabilirdi. Ama orada durup dinlerken ben bütün bu domuz seslerinin bir anlamı olduğunu hissettim. Sesler giderek insanların konuşmalarına benzemeye başlamıştı ama yapış yapıştı ve sanki her hece güçlükle çıkarılıyordu. Yine de bunun kuru bir gürültü olmadığından ve bir anlam içerdiğinden emindim.

Bütün bunlar olurken koridorlar epey kararmıştı ve eski bir evin gece vaktine özgü tıkırtıları ve iniltileri gelmeye başlamıştı. Kuşkusuz ki bunun nedeni o saatlerde her şeyin sessizliğe gömülmesi ve kişinin daha rahat kulak verebilmesiydi. Ayrıca Güneş'in batmasıyla birlikte aniden düşen ısının yapının gece için büzülüp yerleşmesine yol açtığı şeklindeki teoride de doğruluk payı olabilirdi. Ancak, öyle de olsa, can sıkıcı bu kadar çok sesten bir geceliğine kurtulmayı tercih ederdim. Çünkü kapıların güvenlikte olduğunu tek tek ve bizzat kontrol etmiş olsam da her çıtırtı ve gıcırtıyla o yaratıkların karanlık koridorlardan bana doğru yaklaşmakta olduklarını sanıyordum.

Ancak bu sesler sinirlerime giderek o kadar dokunduklar ki, sırf kendi korkaklığımı cezalandırmak için bile olsa, bodrumu bir kez daha kolaçan edip bekleyen her neyse onunla yüzleşmeye karar verdim. Sonra çalışma odama çıkacaktım; çünkü ev yarı hayvan, yarı başka bir şey ama tamamen şeytanca bu yaratıklarla çevriliyken uyumamın mümkün olmadığını biliyordum.

Mutfak lambasını askısından aldım ve odaları teker teker gezdim; kileri ve kömürlüğü, koridorları ve bu kadim evin bodrumunu oluşturan sayısız kör noktayla kuytu köşeyi araştırdım. Sonunda, belirli bir boya sahip herhangi bir şeyin saklanabileceği her girintiyi kontrol ettiğimden emin olduğumda, merdivenlere gittim.

Ayağım ilk basamaktayken durakladım. Merdivenlerin sol tarafına düşen kilerde bir hareket olmuştu sanki. Aslında ilk baktığım yerlerden biriydi ama kulaklarımın beni yanıltmadıklarından da emindim. Sinirlerim yay gibi gerilmişti ve hiç tereddüt etmeden lambayı yukarı kaldırarak kilerin kapısını açtım. Odanın ağır, taş döşemeleri destekleyen tuğla kolonlar dışında bomboş olduğunu bir bakışta gördüm; tam yanıldığıma

karar verip oradan ayrılmak üzereyken lambamın ışığı pencerenin yukarısına doğru iki parlak noktayı aydınlattı. Birkaç saniye durup baktım. Sonra parlak iki nokta yeşil ve kırmızı renkte ışıldayarak dönmeye başladı; ya da en azından bana öyle geldi. O zaman bir çift göze bakmakta olduğumu anladım.

Yaratıklardan birinin gölgesini usul usul seçtim. Pencerenin parmaklıklarına tutunmuştu ve hareketleri tırmanmakta olduğunu akla getiriyordu. Pencereye biraz daha yaklaştım ve ışığı daha yukarıya tuttum. Yaratıktan korkmaya gerek yoktu; parmaklıklar güçlüydü ve yerlerinden oynatılabilmeleri söz konusu bile değildi. Ama aniden, yaratığın bana zarar veremeyeceğini bildiğim halde, önceki hafta gece vakti duyduğum korkuya bir kez daha kapılmakta olduğumu hissettim. Aynı çaresizlik duygusu, aynı dehşetti. Yaratığın sabit, zorlayıcı bakışlarını bana diktiğini belli belirsiz fark ettim. Arkamı dönmek istedim ama yapamadım. Şimdi pencereyi bir sisin içinden görüyor gibiydim. Sonra başka gözler de geldi bana bakmaya, sonra başkaları, ta ki habis, dik dik bakan gözlerden oluşmuş bir galaksi beni esir edinceye kadar.

Başım dönmeye ve şiddetle zonklamaya başlamıştı. Sonra sol elimde ani bir ağrı hissettim. Ağrı giderek şiddetlendi ve sanki dikkatimi zorla kendine çekti. Bakışlarımı büyük bir çabayla elime çevirdim ve böylece beni tutsak eden büyüden de kurtulmuş oldum. Sonra telaşım sırasında lambayı kızgın camından tuttuğumu ve elimi kötü biçimde yaktığımı anladım. Yine pencereye baktım. Sis dağılmıştı ve düzinelerce yaratık suratı bana bakıyordu. Ani bir öfkeyle lambayı kaldırıp pencereye fırlattım. Cam kırıldı ve lamba iki parmaklığın arasından tutuşmuş yağlar saçarak bahçeye düştü. Acıyla atılan birkaç çığlık duydum ve gözlerim karanlığa alıştığında yaratıklar artık orada değildi.

Kendimi toparlayarak kapıyı el yordamıyla buldum ve her basamakta tökezleyerek üst kata çıktım. Sanki kafama bir darbe almışçasına sersemlemiştim. Aynı zamanda elim kötü bir şekilde sızlıyordu ve o yaratıklara karşı gergin, donuk bir öfkeyle doluydum.

Çalışma odama ulaştığımda mumları yaktım. Onlar yanarken alevlerinin parıltısı yan duvarda asılı silahlardan yansıdı. Bu görüntü bana sıradan

hayvanlara karşı olduğu kadar o yaratıklara karşı da etkili bir güce sahip olduğumu hatırlatmıştı ve artık saldırıya geçmeye karar vermiştim.

Her şeyden önce elimi sardım, çünkü acı neredeyse dayanılmaz hale gelmişti. Bunun ardından biraz daha rahatlamış olarak tüfek dolabının önüne gittim. Oradan ağır bir tüfek seçtim. Eski ve denenmiş bir silahtı ve yeterince cephane tedarik ettikten sonra evin çatısındaki küçük kulelerden birine çıktım.

Oradan hiçbir şey göremeyeceğimi anladım. Bahçede gölgeler iç içe girmişti, ağaçlık bölgeler belki biraz daha koyuydu. Hepsi bu kadardı ve bu karanlığa ateş etmenin beyhude olacağını biliyordum. Yapılacak tek şey Ay'ın doğmasını beklemekti; böylece cezalarını kesebilirdim.

Bu arada kıpırdamadan oturup kulaklarımı açtım. Bahçe şimdi nispeten daha sessizdi ve sadece arada bir homurtu geliyordu. Bu sessizlikten hiç hoşlanmamıştım ve o iblislerin ne tezgâhladıklarını merak ediyordum. İki kez kuleden çıktım ve evin içini dolaştım, ama her şey sessizdi.

Çukur'dan sanki yeni bir toprak kayması olmuşçasına sesler geldi. Bunun ardından bahçenin müdavimleri arasında on beş dakika kadar süren bir koşuşturma oldu. Ancak bu da dindi ve her şey yine sessizliğe gömüldü.

Bir saat kadar geçtiğinde ufkun üzerinde Ay'ın ilk ışıkları görünmüştü. Oturduğum yerde onu ağaçların üzerinden görebiliyordum; ancak Ay ağaçlardan tamamen kurtuluncaya dek aşağıdaki bahçeyi ayrıntılarıyla seçemedim. O zaman bile yaratıkları seçememiştim; ta ki, boynumu biraz uzattığımda, içlerinden birkaçının evin duvarının dibinde yüzüstü yatmakta olduklarını görünceye kadar. Ne yaptıklarını çıkaramadım. Ama bu kaçırılmayacak bir fırsattı ve nişan alarak tam altımdaki yaratığa ateş ettim. Tiz bir çığlık duyuldu ve duman dağıldığında yaratığın sırt üstü dönmüş dermansızca kıvranmakta olduğunu gördüm. Sonra yine sessizlik... Diğerleri kaçmıştı.

Bunun hemen ardından Çukur yönünden gelen yüksek bir ciyaklama sesi duydum. Buna bahçenin dört bir yanından belki yüz ayrı karşılık gelmişti. Bu bana yaratıkların sayısı hakkında bir fikir verdi ve bu işin sandığımdan da ciddileşmeye başladığını hissettim.

Orada sessiz ve tetikte otururken aklıma sorular takıldı: Bütün bunlar nedendi? Neyin nesiydi bu yaratıklar? Bunun anlamı neydi? Sonra düşüncelerim o hayale (sadece bir hayal olduğundan şimdi bile emin değilim), Sessizlik Ovası'na gitti. Onun anlamı neydi? Ya arenadaki Yaratık? Öf! Son olarak, o uzak yerde gördüğüm evi düşündüm. Dışarıdan birbirlerine o kadar benziyorlardı ki ya o bu evden model alınmıştı ya da bu ev ondan. Bu hiç aklıma gelmemişti...

Tam o sırada Çukur'dan önce bir tane uzun ve ardından da bir çift daha kısa ciyaklama geldi. Bir anda bahçe çığlıklarla dolmuştu. Derhal kalktım ve balkon korkuluğundan aşağı baktım. Ay ışığında çalılıklar canlanmış gibiydi. Kuvvetli ve düzensiz bir rüzgâra kapılmışçasına oraya buraya sallanıyorlardı; bu arada sürekli bir hışırtı ve koşuşan ayakların sesleri geldi kulağıma. Ay ışığı çalıların arasında koşan beyaz şekilleri aydınlattı birkaç kere ve iki kere ateş ettim. İkincisinde tüfeğimin patlamasına kısa bir çığlık cevap verdi.

Bir dakika sonra bahçe yine sessizlik içindeydi. Çukur'dan çok sayıda boğuk ve kaba domuz sesleri geliyordu. Zaman zaman öfkeli çığlıklar sessizliği yırtıyor ve bunlara çok sayıda homurtu karışıyordu. Bir çeşit toplantı yaptıkları, belki de eve nasıl girebileceklerini planladıkları geldi aklıma. Aynı zamanda, büyük bir ihtimalle, isabetli atışlarımdan dolayı galeyana gelmiş gibiydiler.

Şimdi savunma hattımızı son bir kez gözden geçirmenin uygun olacağını düşündüm. Bunu yapmaya derhal başladım; mahzenlerin tamamını gezdim ve her kapıyı kontrol ettim. Bereket ki hepsi de sağlam, demir çivili meşeden yapılmışlardı. Sora, üst kata, çalışma odama çıktım. Buradaki kapı beni endişelendiriyordu. Diğerlerinden daha çağdaş bir yapıdaydı ve ne kadar sağlam olsa da onlar kadar dayanıklı değildi.

Bu noktada evin bu yanında kapının açıldığı küçük ama yüksekçe bir çimenlik olduğunu ve çalışma odamın pencerelerinin bu yüzden parmaklıklarla korunduğunu açıklamam gerekir. Diğer tüm girişler -hiçbir zaman açılmayan büyük giriş dışında- alt kattaydılar.

VII

SALDIRI

Kapıyı nasıl güçlendirebileceğimi düşünerek biraz zaman harcadım. Sonunda mutfağa indim ve biraz güçlükle de olsa yukarıya birkaç kalın odun parçası çıkardım. Bunları kapıya çaprazlamasına dayadım, alt ve üstlerinden çiviyle çaktım. Yarım saat boyunca uğraştıktan sonra kapıyı artık istediğim gibi güçlendirmiştim.

Sonra, kendimi daha rahat hissederek, bir kenara bıraktığım ceketimi aldım ve kuleye dönmeden önce son birkaç şeyle ilgilenmeye başladım. Bu şekilde uğraşırken kapının kurcalandığını ve kilidin zorlandığını duydum. Sessizliğimi koruyarak bekledim. Çok geçmeden yaratıklardan birkaçının dışarıda hareket etmekte olduklarını fark ettim. Birbirlerine alçak sesle homurdanıyorlardı. Sonra, bir dakika süren bir sessizlik oldu. Aniden kısa ve sert bir homurtuyla beraber kapı muazzam bir basınç altında gıcırdadı. Yerleştirdiğim payandalar olmasaydı eğer içeri doğru patlayacaktı. Basınç başladığı gibi aniden kesildi ve alçak sesli homurdanmalar tekrar başladı.

İçlerinden biri hafifçe ciyakladı ve yaklaşmakta olan başka yaratıkların sesleri duyuldu. Aralarında kısa bir homurdanma geçti ve ben yardım çağırmakta olduklarını tahmin ettim. En kritik anın yaklaşmakta olduğunu anlayarak tüfeğimi hazırladım. Eğer kapı dayanamazsa en azından öldürebildiğim kadarını öldürecektim.

Yine alçak sesle bir işaret verildi ve kapı bir kez daha muazzam bir güçle çatırdadı. Basınç yaklaşık bir dakika kadar sürdü ve ben kapının her an çatırdayarak çökeceği endişesiyle bekledim. Ama hayır, payandalar dayandı ve yaratıkların bu hevesleri boşa çıktı. Sonra aralarında yine o korkunç homurtularla konuşmaya başladılar ve bu arada yeni gelenlerin de olduğunu çıkardıkları seslerden fark ettim.

Kapının birkaç kez sarsıldığı uzun bir konuşmanın ardından yine sessizliğe gömüldüler. Kapıyı kırmak için üçüncü bir girişimde daha bulunacaklarını anlamıştım. Neredeyse umutsuzluğa kapılmak üzereydim. Payandalar son iki saldırıda çok zorlanmışlardı ve daha fazla dayanamayacaklarından fena halde korkuyordum.

Tam o anda aklıma bir fikir geldi. Tereddüt etmenin vakti değildi ve ben derhal odadan dışarı fırlayarak merdivenleri tırmanmaya başladım. Bu kez kulelerden birine değil kurşun kaplamalı terasa çıkıyordum. Bir kez oraya vardığımda çatıyı çevreleyen duvar korkuluğa koştum ve aşağı baktım. Daha bunu yaparken bile aşağıdan gelen kısa işareti ve kapının saldırı altında gıcırdamaya başladığını duymuştum.

Kaybedecek bir saniye bile yoktu; eğilerek nişan aldım ve ateş ettim. Sert bir patlama oldu ve hemen ardından da kurşunun saplanma sesi geldi. Aşağıdan tiz bir feryat yükseldi ve kapının gıcırtısı kesildi. Sonra, korkuluğun üzerinden doğrulurken iri bir saçak taşı altımdan kaydı ve aşağıdaki kalabalığın üzerine büyük bir çatırtı çıkararak düştü. Korkunç çığlıklar gecenin içinde birbirine karıştı ve kaçışan ayak sesleri duydum. Dikkatle aşağı baktım. Dış kapının hemen eşiğinde yatmakta olan saçak taşını ay ışığında görebiliyordum. Taşın altında bir şey var gibiydi, hatta birkaç şey, beyaz; ama emin olamıyordum.

Böylece dakikalar geçti.

Aşağıya bakarken evin gölgesinden çıkan bir şeyin yaklaştığını gördüm. O yaratıklardan biriydi. Sessizce taşın yanına gitti ve çömeldi. Ne yaptığını seçemiyordum. Bir dakika sonra doğruldu. Pençeleriyle tuttuğu bir nesneyi ağzına götürdü ve dişleriyle bir parça kopardı.

O anda anlayamamıştım. Sonra, yavaş yavaş idrak edebildim. Yaratık yine öne doğru eğilmişti. Korkunç bir şeydi. Tüfeğimi doldurmaya başladım. Tekrar baktığımda canavar taşa asılıyor, onu bir yana doğru çekiyordu. Tüfeğimi korkuluğa dayadım ve tetiği çektim. Yaratık yüz üstü kapaklandı ve bir süre toprağı ayaklarıyla dövdü.

Neredeyse tüfeğin patlamasıyla aynı anda başka bir ses daha duymuştum; kırılan camın sesini. Sadece tüfeğimi tekrar dolduracak kadar duraklayarak çatıyı terk ettim ve iki kat merdiveni indim.

Orada durup kulak kabarttım. Ben bunu yaparken yeni şıngırtılar geldi. Ses altımdaki kattan geliyor gibiydi. Basamakları heyecanla indim ve pencere çerçevesinin sarsılma seslerini izleyerek evin arka tarafındaki boş yatak odalarından birinin kapısına ulaştım. Kapıyı hızla açtım. Oda ay ışığıyla loş biçimde aydınlanmıştı; pencerenin dışındaki gölgeler ışığın

çoğunu kesiyordu. Ben orada dururken gölgelerden biri odanın içine girdi. Tüfeğimi doğrulttum ve odayı gürültüye boğarak yakın mesafeden ateş ettim. Duman dağıldığında odanın ve pencerenin boşalmış olduklarını gördüm. Oda daha da aydınlanmıştı. Kırık pencereden içeri gecenin soğuğu doluyordu. Aşağıdan hafif bir inilti ve domuz yaratıkların şaşkınlık içinde homurdanmaları geliyordu.

Pencerenin kenarına çekilip tüfeğimi tekrar doldurdum ve orada durup bekledim. Çok geçmeden dışarıda bir itişip kakışma oldu. Gölgede, görülmediğim bir noktadan görebiliyordum olanları.

Sesler giderek yaklaştı, sonra bir şeyin pencerenin eşiğine tırmandığını ve kırık pervaza tutunduğunu gördüm. Pencerenin ahşap kısmını yakalamıştı ve şimdi bunu yapan eli ve kolu seçebiliyordum. Bir saniye sonra ise domuz yaratıklardan birinin suratı pencerede belirmişti. Ben tüfeğimi kullanmadan ya da herhangi bir şey yapamadan önce sert bir çatırtı oldu ve pervaz yaratığın ağırlığına daha fazla dayanamadı. Bir an sonra ıslak bir çarpma sesi ve tiz bir çığlık yaratığın düştüğünü bana haber verdi. Ölmüş olduğunu vahşice umarak pencereden aşağı baktım. Ay bir bulutun ardına girmiş olduğu için bir şey göremedim; ancak bulunduğum noktanın tam altından gelen anlaşılmaz sesler yaratıklardan birkaçının daha yakında olduklarını gösteriyordu.

Orada durup aşağı bakarken, yaratıkların bu kadar tırmanabilmelerinin nasıl mümkün olduğuna şaşırmıştım. Duvar nispeten düzdü ve yerden yüksekliği en az yirmi beş metreydi.

Dikkatle izlerken birdenbire hayal meyal bir şey gördüm. Evin gri gölgesini kesen siyah bir çizgi... Pencerenin soluna doğru uzuyordu ve aşağı yukarı yarım metreydi. Sonra bunun yağmur suyu gideri olduğunu anladım. Oraya yıllar önce konulmuştu. Unutmuştum bunu. Şimdi anlıyordum yaratıkların pencereye nasıl eriştiğini. Cevabı bulduğum an, hafif bir sürtünme sesi duydum. Belli ki yaratıklardan biri daha yaklaşıyordu. Biraz bekledim. Sonra pencereden sarkıp boruya tutundum. Tüfeğimi kullanarak boruyu büktüm ve duvardan ayırdım. Çok hızlı davranmaya çalışıyordum. İki elimle ittim ve bahçeye düşürdüm; hem boruyu hem de ona tutunan yaratığı...

Birkaç dakika boyunca orada durup bekledim ve kulak kesildim. İlk gürültüden sonra yeni bir şey duymadım.

Bu noktada artık korkmama gerek olmadığını biliyordum. Pencereye ulaşma yollarını kesmiştim ve yağmur suyu giderine yakın başka bir pencere olmadığı için kendimi güvende hissetmeye başlamıştım.

Oradan çıkıp çalışma odama doğru gittim. Kapının o saldırıya nasıl dayandığını merak ediyordum. İçeri girip iki mum yaktım ve kapıya baktım. Payandalardan biri artık yerinde değildi. Kapı bir noktada on beş santimetre içe göçmüştü.

Şansım varmış ki bu vahşileri uzaklaştırabilmiştim. Ve o saçak taşı! Nasıl da yerinden sökülmüştü... Gevşemiş olduğunu görmemiştim. Altımdan kayıp gitmişti. Tüfeğimden ziyade bu taş sayesinde uzaklaştırabilmiştim onları. Bu şansı değerlendirip kapıyı güçlendirmeliydim. Taş düştüğünden beri yaratıklar ortaya çıkmamıştı, ama bu onları ne kadar uzak tutardı ki?

Kapıyı onarmaya başladım. Endişeliydim ve sıkı çalışıyordum. Önce zemin kata indim. Etrafı didik didik arayıp meşe kaplama parçaları buldum. Tekrar çalışma odama döndüm ve payandaları söküp bu parçalan onların yerine yerleştirdim. Daha sonra iyice destek ekledim ve diplerinden çiviledim.

Kapı eskisinden de güçlü olmuştu. Ek tahtalar sayesinde sağlamlaşmıştı ve öncekinden daha güçlü bir baskıya dayanabileceğine emindim.

Daha sonra mutfaktan aldığım lambayı yaktım ve diğer pencerelere bakmaya gittim.

Yaratıkların ne kadar güçlü olduklarını artık bildiğim için, her ne kadar sağlam bir şekilde desteklenmiş olsalar da alt kattaki pencerelerle ilgili bir endişem vardı.

Önce kilere indim ve başıma gelenleri düşündüm. Burası soğuktu ve rüzgâr kırık camdan içeri girip garip bir ses çıkarıyordu. Etrafa yayılmış kasvet hissi dışında burası gece bıraktığım gibi görünüyordu. Pencereye yaklaşıp parmaklıkları inceledim. Bir tanesi yamulmuştu. Önemsiz bir

ayrıntıydı, yıllardır böyleydi büyük ihtimalle. Daha önce hiç dikkat etmemiştim.

Kırık camdan elimi çıkarıp parmaklığı salladım. Kaya gibi sağlamdı. Belki de yaratıklar bu parmaklıkla uğraşmış ama güçlerinin yetmeyeceğini anladıklarında vazgeçmişlerdi. Sonra her pencereyi tek tek kontrol ettim. Kurcalandıklarına dair bir belirti yoktu. Araştırmam bitince çalışma odama döndüm ve kendime bir konyak aldım. Kuleye çıktım ve izlemeye koyuldum.

VIII

SALDIRIDAN SONRA

Saat yaklaşık sabahın üçü olmuştu ve çok geçmeden gökyüzünün doğu ufku şafağın yaklaşmasıyla birlikte ağarmaya başladı. Gün yavaş yavaş doğdu ve onun aydınlığında bahçeleri inceden inceye araştırdım, ama hayvanların izini hiçbir yerde bulamadım. Önceki gece vurduğum yaratığın bedeninin hâlâ orada olup olmadığını anlamak için eğildim ve duvarın dibine baktım. Orada yoktu. Diğer canavarların onu gece götürmüş olduklarını varsaydım.

Sonra çatıya indim ve saçak taşının düştüğü yerdeki açıklığa doğru gittim. Ulaştığımda uzanıp aşağı baktım. Evet, taş son gördüğümdeki gibi oradaydı; ama altında hiçbir şey yok gibiydi; taşın düşmesinden sonra öldürdüğüm yaratıklardan da bir iz kalmamıştı. Besbelli ki onlar da götürülmüşlerdi. Döndüm ve çalışma odama indim. Orada yorgunluk içinde oturdum. Gerçekten de bitkin haldeydim. Güneş ışığı henüz fark edilecek kadar ısınmış olmasa da ortalığı yeterince aydınlatmıştı. Saat dördü vurdu.

İrkilerek uyandım ve aceleyle çevreme bakındım. Köşedeki saat üçü gösteriyordu. Şimdiden öğleden sonra olmuştu. Yaklaşık on bir saat uyumuştum.

Koltuğumda silkinirceşine öne eğilip kulak kabarttım. Ev tam bir sessizlik içindeydi. Usulca ayağa kalktım ve esnedim. Kendimi hâlâ

umutsuzca yorgun hissediyordum. Beni neyin uyandırmış olduğunu merak ederek yine oturdum.

Buna saatin sesinin yol açmış olduğuna karar verdim ve tam yine dalmak üzereydim ki ani bir ses beni bir kez daha kendime getirdi. Bu bir adım sesiydi, sanki birisi koridordan aşağı benim çalışma odama doğru usul usul yaklaşıyordu. Bir saniye içinde ayağa kalkmış, tüfeğime sarılmıştım. Çıt çıkarmadan bekledim. Yaratıklar ben uyurken içeri mi girmişlerdi? Ben daha bu soruları sorarken ayak sesleri kapıma ulaştı, bir an için durdu, sonra koridordan aşağı devam etti. Parmaklarımın ucuna basarak kapıya gittim ve dışarı bir göz attım. Sonra sanki cezası ertelenen bir suçlu gibi içim rahatladı. Dışarıdaki kız kardeşimdi. Merdivenlere doğru gidiyordu.

Koridora çıktım ve tam ona seslenmek üzereydim ki kapımın önünden böyle sinsice geçmiş olmasındaki tuhaflığı fark ettim. Kafam karışmıştı ve bir an için onun kardeşim değil de evin yeni bir gizemi olabileceği aklıma takıldı. Sonra, kardeşimin sabahlığını gördüğümde, bu düşünce geldiği hızla gitti ve kendi kendime güldüm. Bu eski giysiyi karıştırmam mümkün değildi. Yine de kardeşimin ne yapmakta olduğunu merak etmiştim ve önceki günkü ruh halini anımsadığımda en doğrusunun onu ürkütmeden sessizce takip etmek ve ne yaptığını görmek olacağına karar verdim. Eğer mantıklı hareket ediyorsa sorun yoktu ama eğer değilse onu dizginlemek için gerekli önlemleri almam gerekecekti. Böylesine bir tehdit altındayken gereksiz risklere giremezdim.

Derhal merdivenin başına gittim ve dinlemek için bir an durdum. Sonra duyduğum bir ses benim merdivenden aşağı deli gibi koşmama neden oldu. Açılmakta olan bir kilidin tıkırtısıydı bu. Şu benim aptal kız kardeşim gerçekten de arka kapının demirini çekiyordu.

Tam son sürgüyü de açmak üzereyken ona yetiştim. Geldiğimi görmemişti ve ilk fark ettiği şey onun kolunu yakalamam olmuştu. Bakışlarını korkmuş bir hayvan gibi kaldırdı ve tiz bir çığlık attı.

“Mary, benimle gel,” dedim sertçe. “Bu saçmalık da ne demek oluyor? Tehlikenin hiç mi farkında değilsin ki yaşamımızı bu şekilde hiçe sayıyorsun?”

Buna hiçbir yanıt vermedi; sadece dehşeti en uç noktasındaymışçasına şiddetle titredi ve hıçkırdı.

Birkaç dakika boyunca dikkatli olmamızın gereğini vurgulayarak ondan cesur olmasını istedim. Artık korkulacak fazla bir şey kalmadı, diye açıkladım -doğruyu söylediğime kendimi de inandırmaya çalışıyordum- ama yine de mantıklı davranmalı ve birkaç gün evden çıkmamaya özen göstermeliydi.

Sonunda çaresizlik içinde vazgeçtim. Onunla konuşmanın yararı yoktu; belli ki şu sırada kendinde değildi. Eğer mantılı davranamayacaksa en iyisinin odasına gitmesi olacağını söyleyerek konuşmamı bitirdim.

Bana hâlâ aldırmıyordu. Ben de fazla uzatmadan onu kucakladım ve odasına taşıdım. Önce çılgınca bağırıp çağırdı ama merdivene ulaştığımızda sadece sessizce titriyordu.

Odasına vardığımızda onu yatağına yatırdım. Ne konuşup ne de ağlayarak sessizce yattı; sadece bir korku nöbetiyle titriyordu. Yakındaki bir koltuğun örtüsünü alıp üzerine örttüm. Onun için yapabileceğim başka bir şey kalmamıştı, ben de Biber’in içine kıvrıldığı büyük sepetin yanına gittim. Yarası sandığımdan da ağır çıktığı için köpeğin bakımını kız kardeşim üstlenmişti ve içinde bulunduğu ruh haline rağmen yaşlı köpeğe özenle bakmış olduğunu memnuniyetle gördüm. Eğildim, Biber’le konuştum ve o da karşılık olarak elimi yaladı. Daha fazlasını yapamayacak kadar hastaydı.

Sonra yine yatağın yanma gittim ve eğilerek kız kardeşime nasıl olduğunu sordum. Sadece daha fazla titremeye başladı ve ne kadar acı verici olsa da varlığımın onun durumunu daha da kötüleştirmekte olduğunu anladım.

Böylece, kapıyı kilitleyip anahtarı cebime atarak yanından ayrıldım. Bu yapılacak tek şey gibi görünüyordu.

Günün geri kalanını kuleyle çalışma odam arasında gidip gelerek geçirdim. Kilerden aldığım bir somun ekmekle biraz kırmızı şarap o günkü yiyeceğim oldu.

Ne usandırıcı bir gündü! Keşke alışkanlığım olduğu üzere bahçeye çıkabilseydim, bu bana yeterdi; ama çılgın bir kadın ve yaralı bir köpekle sessiz bir evde böyle tıkılı kalmak en güçlü insanın bile sinirlerini bozabilirdi. Evi saran sık çalıların içindeyse -bilebildiğim kadarıyla- o iğrenç domuz suratlılar gizleniyor ve fırsat kolluyorlardı. Daha önce böylesine zorda kalan hiç kimse olmuş muydu acaba?

Bir kez öğle üzeri, bir kez de daha sonra kız kardeşimi ziyarete gittim. İkinci gidişimde onu Biber'le ilgilenirken buldum; ama yaklaştığımda başını eğerek bir köşeye kaçtı ve bu beni inanılmaz biçimde üzdü. Zavallı kız! Korkusuyla beni yüreğimden yaralıyordu ve ona gereksiz yere müdahale etmemeyi uygun buldum. Birkaç güne kadar kendini daha iyi hissedeceğine inanıyordum; bu arada yapabileceğim bir şey yoktu ve zor da görünse onu kapalı tutmayı sürdürmenin gerekliliğine karar verdim. Bana cesaret veren tek şey ona ilk ziyaretimde getirdiğim yiyeceklerin bir kısmını yemiş olduğunu görmemdi.

Gün böylece geçti.

Akşamın çökmesiyle birlikte hava soğudu ve ben de kulede geçirilecek ikinci bir gecenin hazırlıklarına başladım. Fazladan iki tüfek ve uzun bir de palto aldım. Tüfekleri doldurdum ve diğerinin yanına koydum; gece boyunca burnunu göstermeye kalkışacak yaratıklara meydanı dar etmeye kararlıydım. Cephanem boldu ve yaratıklara onları zorla içeri girmeye çalışmaktan vazgeçirecek bir ders verecektim.

Bunun ardından evi yine kolaçan ettim; çalışma odamın kapısındaki payandalara özellikle özen gösterdim. Sonra, güvenliğimizi temin etmek için elimden gelen her şeyi yapmış olduğuma karar vererek kuleye geri döndüm; dönerken kız kardeşimle Biber'i son kez ziyaret ettim. Biber uyuyordu ama ben girdiğimde gözlerini açtı ve kuyruğunu sallamaya başladı. Daha iyi göründüğünü düşündüm. Kız kardeşim yatağında yatıyordu; uyanık olup olmadığını anlayamadım ve yanlarından ayrıldım.

Kuleye vardığımda koşullar el verdiğince rahat etmeye çalıştım ve o geceki nöbetime başladım. Karanlık yavaş yavaş çöktü ve bahçenin ayrıntıları gölgelere karıştı. İlk birkaç saat boyunca alt katta bir kıpırtı olup

olmadığına kulak kabartarak oturdum. Ortalık bir şey göremeyeceğim kadar kararmıştı.

Saatler yavaş yavaş geçti, kayda değecek bir şey olmadı. Ay yükseldi ve boş, sessiz bahçeleri aydınlattı. Dingin bir gece yaşandı.

Sabaha doğru uzun nöbetimin sonunda her yerim tutulmuş ve üşümüştüm. Ayrıca yaratıkların bu sessizliği beni huzursuz etmeye başlamıştı. Onlara hiç güvenmiyordum ve eve açıkça saldırmaları daha çok işime geliyordu. Hiç olmazsa o zaman tehlikeyi bilir ve gereğince göğüslerdim ama bütün bir gece boyunca her türlü şeytanlığı böylesine beklemek insanın ruh sağlığını zorluyordu. Bir ya da iki kez yaratıkların çekip gitmiş olabilecekleri aklıma geldi ama bunun böyle olamayacağını yüreğimde hissediyordum.

IX

MAHZENLERDE

Sonunda yorgunluğuma, soğuğa ve üzerime çöken huzursuzluğa rağmen evin içini kolaçan etmeye karar verdim. İşe çalışma odamdan başlayacak ve beni ısıtması için bir kadeh konyak içecektim. Öyle de yaptım ve hazır oradayken kapıyı da dikkatlice gözden geçirdim; ama her şey tıpkı önceki gece bıraktığım gibiydi.

Kuleden ayrıldığımda gün yeni doğuyordu, ancak evin içerisi hâlâ bir ışık olmadan görülemeyecek kadar karanlıktı ve ben de masamdaki mumlardan birini yanıma almayı uygun buldum. Alt katı dolaşmayı bitirdiğimde soluk gün ışığı pencere demirlerinin arasından sızmaya başlamıştı. Araştırmam yeni bir şey ortaya koymamıştı. Her şey yolunda görünüyordu ve tam mumu söndürmek üzereyken aklıma mahzene bir kez daha göz atmak geldi. Eğer doğru anımsıyorsam saldırının olduğu akşam aceleyle yaptığım kontrolden beri oraya inmemiştim.

Belki yarım dakika boyunca kararsız kaldım. Bu görevden vazgeçmek çok işime gelirdi -aslında kim olsa böyle düşünürdü- çünkü bu evin bütün

büyük ve huşu veren odaları içinde en muazzam ve ürkünç olanları mahzenleriydi. Gün ışığının sızamadığı koskoca, kasvetli mağaralar. Yine de görevden kaytarmayacaktım. Böyle yapmanın korkaklık olacağı fikrindeydim. Kaldı ki mahzenlere ancak ağır, meşe kapılardan girilebiliyordu ve anahtarları da her zaman üzerimde olurdu. Evin içinde tehlikeli bir şeyle karşılaşılabilecek en son yerin mahzenler olacağını kendi kendime telkin ettim.

En küçük mahzeni şarap şişelerimi saklamaya ayırmıştım; merdivenlerin bittiği yerde kasvetli bir delikti ve onun ötesine nadiren geçerdim. Gerçekten de, daha önce de sözünü ettiğim araştırmamın dışında, mahzenlerin tamamını neredeyse hiç gezmemiştim.

Merdivenlerin başındaki büyük kapıyı açarken burun deliklerimi dolduran tuhaf bir terk edilmişlik kokusuyla bir an için durakladım. Sonra, tüfeğimin namlusunu doğrultarak usul usul inmeye başladım yeraltmm karanlığına.

Merdivenlerin dibine vardığımda bir dakika için durup kulak kabarttım. Sol tarafımda bir yerde damlamakta olan suyun hafif tıpırtısı dışında her yer sessizlik içindeydi. Orada beklerken mumun ne kadar sakin yanmakta olduğunu fark ettim; mahzenin havası o kadar durgundu ki alevde ne bir dalgalanma vardı, ne de bir titreşim.

Sessizce geçtim mahzenden mahzene. Odaların dizilişini belli belirsiz anımsıyordum. İlk araştırmamın izlenimleri bulanıktı. Bir dizi büyük oda ve tavanını sütunların tutmakta olduğu, diğerlerinden çok daha büyük bir salon olmalıydı; daha ötesi zihnimde karmakarışıktı ve sadece soğuk, karanlık ve gölgeler vardı. Ama şimdi her şey farklıydı; çünkü gergin de olsam çevreme bakınacak ve girdiğim odaların yapısıyla büyüklüğünü görebilecek kadar kendime hâkimdim.

Tabii, mumun verdiği zayıf ışıkla, her odayı inceden inceye gözden geçirmek mümkün değildi; yine de ilerledikçe duvarların mükemmel bir titizlikle inşa edilmiş olduklarını fark edebilmiştim; kubbeli tavan arada bir kaim sütunlarla desteklenmişti.

Böylece sonunda anımsadığım büyük mahzene ulaştım. Kemerli ve devasa bir girişi vardı ve üzerinde mum ışığında tuhaf gölgeler düşüren akıl

almaz oymalar göze çarpıyordu. Orada durmuş bütün bunları düşünceli biçimde incelerken kendi evimi ne kadar az tanıdığıma şaşırdım. Ama bu kadim binanın büyüklüğü ile sadece benim ve kız kardeşimin ihtiyaçlarımız uyarınca en çok birkaç odasını kullanmakta olduğumuz göz önüne alındığında bunu anlamak o kadar da zor değildi.

Mumu yüksekte tutarak mahzene girdim ve sağdan yavaş yavaş yürümeye başlayarak sonuna dek geldim. Adımlarımı sessizce atıyor ve çevreme temkinle bakınıyordum. Ama mumun aydınlattığı kadarıyla olağandışı bir şey yoktu.

Sonuna vardığımda yine duvarın dibinden ayrılmadan sola döndüm ve böylece muazzam salonun bütününü dolaşmış oldum. Yürürken zeminin taştan yontulduğunu ve kimi yerde nemli bir küfle, kimi yerde ise sadece açık gri renkli ince bir toz tabakasıyla kaplı olduğunu fark ettim.

Kapıya ulaştığımda durmuştum. Ancak şimdi döndüm ve salonun merkezine doğru yürüdüm. Yarı yola geldiğimde ayağım madeni bir ses çıkaran bir şeye takıldı. Hemen durdum ve indirdiğim mumun ışığında çarptığım şeyin büyük, madeni bir halka olduğunu gördüm. Eğilerek çevresindeki tozu temizledim ve halkanın zamanla kararmış ağır bir döşeme kapağına bağlı olduğunu anladım.

Heyecanla ve kapağın nereye açıldığını merak ederek tüfeğimi yere bıraktım ve mumu tetik korkuluğuna sıkıştırdıktan sonra halkaya iki elimle birden asıldım. Kapak gıcırdadı -ses muazzam boşlukta belli belirsiz yankılanmıştı- ve ağır ağır açıldı.

Kapağı dizime dayadım ve mumu girişe doğru tuttum ama bir şey göremedim. Hayret ve şaşkınlık içindeydim. Görünürde ne bir basamak vardı, ne de kalıntısı. Sadece bomboş bir karanlık... Dipsiz ve kenarsız bir kuyuya bakıyor gibiydim. Sonra, şaşkınlık içinde bakınırken, tarifsiz derinliklerden gelen fısıltımsı bir ses duyar gibi oldum. Kafamı derhal girişin içine biraz daha uzattım ve dikkatle dinledim. Belki de benim hayal gücümdü, ama birilerinin kıs kıs gülmekte olduğuna yemin edebilirdim. Ürkerek geri çekildim ve kapak salonda yankılanan kof bir gümlemeyle kapandı. O anda bile o alaycı kahkahaları duyar gibiydim ama bunu hayal

etmekte olduğum şüphesizdi. Duyduğum ses bu hantal kapağı aşamayacak kadar cılızdı.

Bütün bir dakika boyunca ürpererek durdum orada. Çevreme ürkerek bakındım ama büyük mahzen bir mezar kadar sessizdi ve korkumu üzerimden ancak yavaş yavaş atabildim. Daha sakin bir zihinle kapağın nereye açılabileceğini merak ettim yine; ama daha fazla araştıracak gücü toparlayamadım. Sadece bir şeyden emindim, o da kapağın emniyete alınmasının gerektiğiydi. Bunu da duvarın doğu kısmını araştırırken rastladığım yontulmuşa benzeyen birkaç kaya parçasını sürükleyerek sağladım.

Sonra mahzeni son kez dikkatlice gözden geçirdim ve geldiğim yoldan geri dönerek merdivenlere ve gün ışığına ulaştım. Bu işi tamamladığım için sonsuz bir rahatlık duyuyordum.

X

BEKLERKEN

Güneş artık ısınmıştı ve parıltısıyla karanlık ve kasvetli mahzenlere harikulade bir tezat oluşturuyordu ve ben de bahçeleri gözden geçirmek için kuleye tırmanırken kendimi daha huzurlu hissediyordum. Orada her şeyin sükûnet içinde olduğunu gördüm ve birkaç dakika sonra Mary'nin odasına indim.

Kapıyı önce çaldım ve ancak karşılık alınca kilidini açtım. Kız kardeşim yatağın üzerinde sanki bekliyormuşçasına sessizce oturuyordu. Yine kendine gelmiş gibiydi ve ben yaklaştığımda uzaklaşmaya kalkışmadı; yine de yüzümü sanki kuşkuya düşmüş ama benden korkması için bir neden olmadığına da yarı inanmış halde kaygıyla incelediğini fark ettim.

Kendini nasıl hissettiğini sorduğumda makul bir yanıt vererek acıktığını ve eğer sorun olmayacaksa mutfağa inerek kahvaltı hazırlamak istediğini söyledi. Bir dakikalığına durup onu serbest bırakmanın doğru olup olmayacağını düşündüm. Sonunda eğer evden dışarı çıkmaya kalkışmayacağına ya da dış kapılardan hiçbiriyle oynamayacağına söz

verirse gidebileceğini söyledim. Kapılardan söz ettiğimde yüzünden ani bir korku ifadesi geçmişti ama gereken sözü vermekten başka tek bir kelime daha etmedi ve odadan sessizce çıktı.

Biber'in yanına gittim. Odaya girdiğimde uyanmış ama kısacık bir sevinç havlaması çıkarmanın ve kuyruğunu hafifçe sallamanın dışında sessiz kalmıştı. Şimdi başını okşadığımda ayağı kalkmayı deneyerek başardı ama acıyla inleyerek yine yan tarafına yıkıldı.

Köpeğimle konuştum ve kıpırdamadan yatmasını istedim. Onun gösterdiği iyileşmeden ve kız kardeşimin kendi ruh haline rağmen ona bu kadar iyi bakmasını sağlayan iyi yürekliliğinden dolayı büyük bir mutluluk duyuyordum. Bir süre sonra Biber'in yanından ayrıldım ve alt kata, çalışma odama indim.

Kısa bir süre sonra tepsinin üzerinde dumanı tüten kahvaltıyla beraber Mary geldi. Odaya girerken bakışlarını çalışma odamın kapısını destekleyen payandalara diktiğini gördüm. Dudaklarını sıktı ve sanırım rengi biraz soldu ama hepsi bu kadar. Tepsiyi yanıma bıraktıktan sonra sessizce odayı terk ederken onu geri çağırdım. Sanki ürkmüşçesine biraz çekinerek geldi ve iş önlüğünü huzursuzca çekiştirdiğini fark ettim.

"Yanıma gel, Mary," dedim. "Neşelen biraz! Her şey yolunda. Dün sabahtan beri o yaratıkları görmedim."

Sanki neden bahsettiğimi anlamamışçasına tuhaf bir şaşkınlıkla baktı bana. Sonra gözleri yine zekâyla parladı, bir de korkuyla, ama razı olduğunu belli eden ufak bir mırıltı dışında hiçbir şey demedi. Bunun üzerine artık ben de sustum; sinirlerinin domuz suratlıların adının bile anılmasına tahammül edemediği ortadaydı.

Kahvaltı bitti ve kuleye çıktım. Orada günün büyük bir kısmını bahçeyi gözleyerek geçirdim. Bir ya da iki kere kız kardeşimin nasıl olduğunu görmek için bodruma indim. Her defasında onu sessiz ve tuhaf biçimde uysal buldum.

Doğrusu son defasında benimle kendiliğinden konuşmuş ve ev işleriyle ilgili bir konuya dikkatimi çekmişti. Bu bile olağanüstü bir ürkeklikle yapılmış da olsa sevinçle karşıladım, çünkü onu yaratıkların arasına çıkmak için arka kapının sürgülerini çekerken yakaladığım o kritik andan beri sarf

ettiği ilk kelimelerdi. Ne yaptığının ya da ne kadar ucuz kurtulduğumuzun farkında mıydı bilmiyorum ama onu sorgulamaktan kaçındım ve olayı kapatmayı uygun buldum.

O gece bir yatakta uyudum; iki geceden sonra ilk kez. Sabah olduğunda erkenden kalktım ve evin içini dolaştım. Her şey olması gerektiği gibiydi ve bahçeye bir göz atmak için kuleye çıktım. Orada da tam bir sessizlik vardı.

Kahvaltıda Mary ile buluştuğumuzda onun benimle tamamen doğal bir tarzda selâmlaşacak kadar kendini toparlamış olması beni fazlasıyla memnun etmişti. Benimle mantıklı ve sakin bir biçimde konuşuyor, sadece son birkaç günün olaylarına değinmekten dikkatle kaçmıyordu. Ben de konuşmayı o yöne çevirmemeye özen göstererek ona katıldım.

O sabah erkenden Biber'i görmeye gitmiştim. Hızla iyileşiyordu ve bir ya da iki güne kadar ayağa kalkacağa benziyordu. Köpeğimizin iyileşmekte olduğundan bahsettim. Kız kardeşimin sözleri onun Biber'in bir yaban kedisi tarafından yaralanmış olduğuna ilişkin yalanıma hâlâ inandığını gösteriyordu. Onu kandırdığım için neredeyse kendimden utanacaktım. Ancak bu yalan kız kardeşimin dehşete kapılmasını önlemek için söylenmişti. Üstelik daha sonra yaratıklar evimize saldırdığında gerçeği tahmin ettiğini sanmıştım.

Gün boyunca uyanık kalmaya dikkat ettim; zamanımın çoğunu, önceki gün de olduğu gibi, kulede geçirdim; ama domuz yaratıkları ne gördüm ne de duydum. Bizi terk etmiş olabilecekleri fikri birkaç kez aklıma gelmişti ama o âna kadar bunu ciddiye almaya yanaşmamıştım; ancak, şimdi,umut etmek için bir nedenimin olduğunu hissetmeye başlamıştım. Yaratıkları son görüşümden beri çok yakında üç gün geçmiş olacaktı ama yine de tetikte olmaya kararlıydım. Bilebildiğim kadarıyla uzun süren bu sessizlik benim evden çıkmam ve tam kucaklarına düşmem için düzenlenmiş bir pusu olabilirdi. Bu olasılığın düşüncesi bile beni olağanüstü tedbirli kılıyordu.

Dördüncü, beşinci ve altıncı günler, dışarıya çıkmaya kalkışmadan böylece sessizlik içinde geçip gitti.

Altıncı günde Biber'i tekrar ayakları üzerinde görmenin sevincini yaşadım. Hâlâ biraz dermansız olsa da gün boyunca bana arkadaşlık etti.

XI

BAHÇELERİN ARAŞTIRILMASI

Zaman yavaş geçmişti ama yaratıklardan herhangi birinin hâlâ bahçede olabileceğini gösteren en ufak bir şey olmamıştı.

Dokuzuncu gündeydi ki sonunda bir çıkış hareketinde bulunmak riskini, eğer böyle bir risk varsa bile, göze aldım. Bu niyetle çiftelerimden birini özenle doldurdum. Onu yakın mesafede bir tüfekten daha etkili olduğu için tercih etmiştim. Bunun da ardından, evin içini son kez dikkatlice kolaçan ettikten sonra Bibere peşimden gelmesi için seslendim ve bodruma indim.

Kapıda bir an için tereddüt ettiğimi itiraf etmeliyim. Karanlık çalılıklarda beni neyin bekliyor olabileceğini düşünmek kararlılığımı hiç de desteklemiyordu. Ama bu sadece bir saniye sürdü ve sonra kapının sürgülerini çekmiş, patikaya çıkmıştım.

Biber kapının eşiğinde durarak şüpheyle havayı kokladı, sanki bir kokuyu izliyormuşçasına burnunu pervaz boyunca gezdirdi. Sonra aniden keskin bir dönüş yaptı ve kapının çevresinde daireler ve yarım daireler çizerek oraya buraya koşuşturdu. Sonunda eşiğe geri döndü ve tekrar çevresini koklamaya başladı.

O âna kadar durmuş köpeği seyretmiştim; yine de, bütün bu zaman boyunca, bahçenin çevremde uzanıp giden vahşi karmaşasını göz ucuyla izlemeyi de ihmal etmemiştim. Şimdi Biber’in yanma gittim ve kapının kokladığı yerlerini eğilerek gözden geçirdim. Tahtanın üzerinde birbirlerini tekrar tekrar kesen karışık ama ayrıştırılabilir bir çizikler ağı olduğunu gördüm. Buna ek olarak kapı dikmelerinin de yer yer çiğnenmiş oldukları görülüyordu. Daha öte bir şey bulamadım ve doğrularak evin çevresinde tur atmaya başladım.

Ben yürümeye başlar başlamaz Biber de kapının önünden ayrıldı ve burnuyla havayı koklayarak koşmaya başladı. Zaman zaman kontrol etmek için duruyordu. Şurada bir kurşun deliği ya da barut yanığı olmuş bir parça tüfek sıkısı, orada kopmuş bir parça çimen ya da ezilmiş otlar oluyordu; ama bu tür önemsiz şeylerden öte bir şey bulamıyordu. Onu dikkatli bir gözle inceledim ama tavırlarında yaratıklardan birinin yakınlarda olabileceğini düşündürecek bir huzursuzluk göremedim. Böylece bahçelerin, en azından şimdilik, o kahrolası şeylerden tamamen arınmış halde olduklarına karar verdim. Biber'i kandırmak kolay değildi ve eğer gerçek bir tehlike olursa bunu sezeceğini ve beni uyaracağını bilmek içimi rahatlatıyordu.

İlk yaratığı vurduğum yere gelince durdum ve dikkatle bakındım ama bir şey göremedim. Oradan büyük saçak taşının düşmüş olduğu noktaya gittim. Belli ki onu sürüklemeye çalışan yaratığı vurduğum andaki gibi yan yatmış duruyordu. Bana yakın olan ucunun yarım metre kadar sağında toprakta düştüğü yeri gösteren büyük bir göçük açılmıştı. Taşın diğer ucu hâlâ yarı yarıya göçüğün içindeydi. Yaklaşıp daha yakından baktım. Ne kadar büyük bir taş parçasıydı! O yaratık taşın altında ne olduğunu görmek için onu nasıl da tek elle sürüklemişti.

Taşın diğer ucuna gittim. Orada taşın altının hâlâ birkaç adım kadar görülebileceğini keşfettim. Ama yaralanan yaratıklardan bir iz yoktu ve bu beni çok şaşırttı. Daha önce de belirttiğim üzere kalıntıların götürülmüş olabileceğini tahmin etmiştim ama taşın altında kalan yerin onların başlarına geleni hiç belli etmeyecek bir titizlikle temizlenmiş olmasını da beklememiştim. Taşın altında kaldıklarını gördüğüm birkaç yaratık öylesine büyük bir gücün altında kalmıştı ki toprağa kelimenin tam anlamıyla çakılmış olmaları gerekirdi; ama şimdi onlardan bir damla kan izi bile kalmamıştı.

Sorunu kafamda evirip çevirdikçe şaşkınlığım da giderek artıyordu ama aklı yakın bir açıklama da bulamıyordum; sonunda bunun da açıklanması mümkün olmayan diğer birçok şeyden biri olduğuna karar vererek düşünmekten vazgeçtim.

Oradan dikkatimi çalışma odamın kapısına çevirdim. Kapının maruz kaldığı o müthiş basıncın etkilerini şimdi çok daha açık bir biçimde

görebiliyordum ve payandaların verdiği destekle de olsa nasıl ayakta kalabilmiş olduğuna hayret ettim. Darbe izi yoktu -gerçekten de hiç darbe almamıştı- ama kapı o muazzam ve sessiz güçle menteşelerinden kelimenin tam anlamıyla koparılmıştı. Gördüğüm bir şey beni çok etkiledi; payandalardan birinin başı kapıya neredeyse gömülmüş gibiydi. Bu bile yaratıkların kapıyı yıkabilmek için ne kadar müthiş bir kuvvet harcadıklarının ve bunu başarmaya ne kadar yaklaştıklarının başlı başına bir deliliydi.

Evin çevresini dolaşmaya devam ettim ama ilgimi çekecek başka bir şey yoktu; duvardan söktüğüm ve şimdi evin arkasında, kırık pencerenin altında, uzun otların arasında yatmakta olan boru parçası dışında.

Sonra eve döndüm ve arka kapıyı tekrar sürgüledikten sonra kuleye çıktım. Öğleden sonranın büyük bir kısmını orada okuyarak ve arada sırada bahçelere bir göz atarak geçirdim. Eğer gece sakin geçerse sabah olur olmaz Çukur'a kadar gitmeye karar vermiştim. Belki o zaman ne olup bittiğine dair bir şeyler öğrenebilirdim. Gün akıp gitti, gece oldu ve o da tıpkı son birkaç gece gibi geçip gitti.

Pırıl pınl bir sabaha açtım gözlerimi ve tasarladıklarımı eyleme geçirmeye karar verdim. Kahvaltı sırasında konuyu enine boyuna düşündüm ve bunun da ardından çiftemi almak için çalışma odama gittim. Buna ek olarak küçük ama ağır bir tabancayı doldurarak cebime yerleştirdim. Eğer bir tehlike gelecekse bunun Çukur yönünden olacağının farkındaydım ve hazırlığımı da buna göre yapıyordum.

Çalışma odamdan çıkarak, peşimde Biber'le birlikte, arka kapıya gittim. Bir kez dışarı çıkınca çevre bahçeleri hızla gözden geçirdim ve Çukur'a doğru yola koyuldum. Yol boyunca çiftemi hemen kullanabileceğim şekilde hazır tutarak gözümü açtım. Biber gördüğüm kadarıyla hiç tereddüt etmeden önümde koşuyordu. Bunu endişelenecek önemli bir tehlike olmadığına yordum ve köpeğin arkasından adımlarımı hızlandırdım. Biber şimdi Çukur'un başına ulaşmış ve orayı koklamaya başlamıştı.

Bir dakika sonra onun yanma varmış Çukur'dan aşağı bakıyordum. Her şey o kadar değişmişti ki bir an için aynı yere bakmakta olduğuma inanamadım. İki hafta önce dibinde bitkilerin sakladığı tembel su akıntısıyla

o ağaçlıklı, karanlık gedik yoktu artık. Onun yerini çamurlu bir gölün yarı yarıya doldurduğu bir yarık almıştı. Gediğin bir yamacındaki bitki örtüsü tamamen sökülmüş ve çıplak kayalar açığa çıkmıştı.

Biraz solumda Çukur'un kenarı toptan çökerek kayalığın yüzünde V harfi şeklinde bir ayrık oluşturmuştu. Bu çatlak, gediğin tepesinden neredeyse göl hizasına kadar iniyor ve orada Çukur'un içine on beş metre kadar giriyordu. Girişi en az altı metre genişlikteydi ve giderek daralarak iki metreye kadar düşüyor gibiydi. Ama benim asıl dikkatimi çeken şey bu dehşet verici aralıktan çok, ayrığın biraz daha aşağısındaki büyük delik olmuştu. Kenarları net bir biçimde belirgindi ve kemerli bir kapıyı andırıyordu; ama gölgede kaldığı için, tam olarak göremiyordum.

Çukur'un karşı duvarı yeşilliğini hâlâ koruyordu ama yer yer öylesine yıpranmış ve toza toprağa bulanmıştı ki bu ancak güçlükle fark edilebiliyordu.

İlk izlenimim bir toprak kaymasının tek başına bütün bunları açıklayamamayacağı yönündeydi. Peki ya su? Aniden döndüm, çünkü sağ tarafımdan akan bir su sesinin geldiğini fark etmiştim. Hiçbir şey göremiyordum ama şimdi dikkatimi verdiğimde sesin Çukur'un doğu yakasından gelmekte olduğunu rahatlıkla anlamıştım.

Yavaş yavaş o yöne doğru gittim; ben ilerledikçe ses daha rahat duyulur olmaya başlamıştı ve çok geçmeden neredeyse sesin tam üzerinde duruyordum. O zaman bile sesin kaynağını tam olarak çıkaramadım, ta ki çömelip başımı uçuruma uzatıncaya kadar. Burada ses tüm netliğiyle duyulabiliyordu ve aşağımda, Çukur duvarındaki küçük bir boşluktan fışkıran berrak bir suyun kayalıktan göle hızla dökülmekte olduğunu gördüm. Uçurum duvarında az ileride bir akıntı ve onun da ilerisinde daha küçük iki akıntı daha vardı. Bunlar Çukur'da biriken suyun miktarını açıklamaya yardımcı oluyordu ve eğer dipteki derenin çıkış ağzı dökülen toprak ve kayalarla tıkanmışsa onun da büyük bir katkı yapmakta olduğundan kuşku yoktu.

Yine de bu yerin nasıl bu kadar *sarsılmış* olabildiğini, bu akıntıları ve gediğin yamacındaki büyük ayrığı açıklayamıyordum. Bana sadece bir toprak kaymasından çok daha fazlası gerekirmiş gibi geliyordu. Belki bir

deprem ya da büyük bir patlama bunu açıklardı, ama ikisi de olmamıştı. Sonra o büyük gürültüyü ve gökyüzüne yükselen toz bulutunu anımsayarak derhal doğruldum. Sonra başımı inanamayarak iki yana salladım. Hayır! Duyduğum gürültü kayan taşlarla toprağın sesi olmalıydı ve doğal olarak toz kalkacaktı. Yine de bu teorinin yeterli olmadığına ilişkin bir huzursuzluk vardı içimde ama inandırıcı başka bir açıklama da bulamıyordum. Ben incelememi yaparken Biber de çimenlikte oturmuştu. Şimdi ben gediğin kuzey yamacına dönerken kalktı ve peşimden geldi.

Çukur'un çevresini hiç acele etmeden ve her yönü dikkatlice gözleyerek dolaştım ama halihazırda gördüklerimin dışında başka bir şey bulamadım. Batı tarafından baktığımda şelalelerin dördünü birden görebiliyordum. Göl düzeyinin epey yukarısmdaydılar; yaklaşık yirmi metre kadar...

Bir süre daha oyalandım çevrede; gözlerimi ve kulaklarımı açık tutsam da şüpheli bir şey görmedim ve duymadım. Her yer harika bir sakinlik içindeydi; gerçekten de, suyun sürekli mırıltısı dışında, sessizliği bozan en ufak bir şey yoktu.

Bütün bu süre boyunca Biber en ufak bir huzursuzluk belirtisi göstermemişti. Bu benim için çevrede domuz yaratıkların en azından şimdilik olmadığının bir kanıtıydı. Görebildiğim kadarıyla köpeğin bütün dikkati Çukur'un kenarındaki otları eşeleyip koklamak üzerine yoğunlaşmıştı. Zaman zaman uçurumun kenarından uzaklaşmış ve sanki bir izi takip ediyormuşçasma eve doğru koşmuştu; ama her defasında da birkaç dakika sonra geri dönmüştü. Aslında domuz yaratıkların izlerini takip ettiğinden en ufak bir kuşkum yoktu ve her defasında Çukur'a geri gelmesi de yaratıkların hepsinin geldikleri yere geri döndüklerinin kanıtıydı.

Öğle olduğunda yemek için eve döndüm. Öğleden sonra, yanımda Biber'le beraber, bahçeleri kısmen dolaştım ama yaratıkların varlığını işaret edecek hiçbir iz bulamadım.

Biber, fundalıklarda dolaşırken aniden öfkeyle havlayarak çalıların arasına daldı. Bu benim korkuyla zıplamama ve tüfeğimi doğrultmama yol açmıştı ama o bahtsız bir kedinin peşinde yine ortaya çıktığında sinirli sinirli güldüm. Akşama doğru aramayı bıraktım ve eve döndüm. Sağımızdaki büyük bir çalı kümesini geçerken Biber ansızın kayboldu;

onun çevresini kuşkuyla koklayarak çalıların arasına dolaştığını duyabiliyordum. Dalları namlunun ucuyla bir yana iterek içeri baktım. Birçok dalın sanki bir hayvan yakınlarda orada yuva yapmışçasma eğilmiş veya kırılmış olması dışında görecek bir şey yoktu. Bunu saldırının olduğu gece domuz yaratıklardan birinin yapmış olabileceğini düşündüm.

Ertesi gün bahçelerdeki araştırmalarıma tekrar başladım, ama bir sonuç alamadım. Akşam olduğunda her yeri gözden geçirmiştim ve artık çevrede gizlenen hiçbir yaratık olmadığından emindim. Gerçekten de yaratıkların saldırıdan hemen sonra çekip gittikleri şeklindeki ilk tahminimde haklı olduğumu o zamandan beri sık sık düşünmüşümdür.

XII

YERALTI ÇUKURU

Bir hafta daha gelip geçti ve ben zamanımın büyük bir kısmını Çukur'un ağzında geçirdim. Birkaç gün önce, domuz yaratıkların çatlağın dirsek yaptığı noktada, toprağın derinliklerindeki uğursuz bir yere açılan kemerli delikten kaçmış olabileceklerini tahmin etmiştim. Bunun gerçeğe ne kadar yakın olduğunu daha sonra öğrenecektim.

O deliğin ne tür bir cehenneme çıktığını biraz korkmuş bir biçimde de olsa merak etmem kolayca anlaşılabilir; ancak, ayrıntılı bir araştırma fikri, şu âna dek aklıma gelmemişti. Domuz yaratıklara karşı öylesine yoğun bir korkuyla doluydum ki, onlarla yüz yüze gelebileceğim bir yere isteyerek gitmeyi düşünmeye bile cesaret edemiyordum.

Ama zaman akmaya devam etti ve içimdeki korku giderek azaldı; öyle ki birkaç gün sonra uçurumdan aşağı tırmanarak inebileceğim ve deliğe bir göz atabileceğimi düşündüğümde buna karşı sandığım kadar isteksiz olmadığımı fark ettim. Yine de o zaman bile böyle bir maceraya gözükara atılabileceğimi aklım hiç kesmemişti. Bilebildiğim kadarıyla o kasvetli girişe adım atmak ölümün ta kendisi demek olabilirdi. Yine de, insanın

merakı o kadar inatçıymış ki, o karanlık girişin ötesinde neyin olduğunu keşfetmek en büyük arzum haline gelmişti.

Günler ağır ağır geçip giderken domuz yaratıklardan duyduğum korku da geçmişte kalmıştı; tatsız, inanılmaz bir anıdan öte bir şey değildi artık.

Böylece bir gün düşüncelerimi ve kuruntularımı bir yana bıraktım ve evde bulduğum uzunca bir ipi çatlağın yukarısında, Çukur’un ağzına çok da uzak olmayan sağlam bir kütüğe bağlayarak diğer ucunu ayrığın aşağısına, karanlık deliğin tam önüne denk düşecek şekilde sallandırdım.

Sonra bir yandan çılgınca bir şey yapmakta olduğumdan da kaygılanarak deliğin ağzına varıncaya dek yavaş ve dikkatlice aşağı tırmandım. Orada hâlâ ipe tutunarak durdum ve içeri baktım. Tam bir karanlık vardı ve en ufak bir ses duyulmuyordu. Yine de, bir an sonra, kulağıma bir ses çalınır gibi oldu. Nefesimi tuttum ve dinledim; ama her yer bir mezar kadar sessizdi ve yine rahatça solumaya başladım. Tam o anda sesi bir kez daha duydum. Nefes darlığı çeken birinin soluması gibi derin ve hızlıydı. Bir an için donakaldım, kımıldayamıyordum. Ama şimdi sesler yine kesilmişti ve hiçbir şey duyulmuyordu.

Ben orada endişe içinde dururken ayağımın yerinden oynattığı bir taş parçası kof bir tıkırtı çıkararak karanlığa düştü. Ses derhal tekrarlanmaya başlamıştı; her yankı daha hafifti ve benden uzaklaşıyor gibiydi. Sonra, sessizlik yine çöktüğünde, o sinsi soluk sesini duydum. Aldığım her nefese bir karşılık geliyordu. Sesler yaklaşıyor gibiydi. Sonra daha hafif ve daha uzaktan geliyormuş gibi duran sesler de duymaya başladım. Niçin ipe asılıp tehlikeden kaçmadığımı bilemiyorum. Sanki felç olmuştum. Ter bastı ve dilimle dudaklarımı yaladım. Boğazım aniden kupkuru kesildi ve boğuk boğuk öksürdüm. Yine bu sesler de bana bir düzine korkunç, gırtlaksı yankılar halinde alay edercesine geri dönmüştü. Gözlerimi kısarak karanlığa doğru umarsızca baktım; ama görünürde hâlâ hiçbir şey yoktu. Tuhaf biçimde boğulurcasına tıkandığımı hissettim ve kuru kuru öksürdüm. Yankılar yine yükselip alçaldı ve uzaklaşarak dindi.

Sonra aklıma aniden bir fikir geldi ve nefesimi tuttum. Diğer soluk sesi de kesildi. Tekrar nefes aldığımda o da tekrar başladı. Ama artık korkmuyordum. O tuhaf seslerin pusuda bekleyen bir domuz suratlıdan

gelmediğini ve sadece benim çıkardığım seslerin yankıları olduğunu anlamıştım.

Ama öylesine bir korku yaşamıştım ki çatlaktan yukarı acele tırmanıp ipi ardımdan çekmek beni çok memnun etti. Artık o karanlık deliğe girmeyi düşünemeyecek kadar sarsılmış haldeydim ve böylece eve döndüm. Ertesi sabah kısmen kendime gelmiştim; ama o zaman bile o yeri keşfe çıkacak cesareti toplayamadım.

Bütün bu süre zarfında Çukur'daki su düzeyi yavaş yavaş yükselmeye devam etmişti ve şimdi girişin hemen altındaydı. Bu gidişle bir haftaya kalmaz zeminin hizasına yükselirdi ve eğer ben de araştırmalarımı hemen yapmazsam bir daha belki hiçbir zaman yapamayacağımı anladım, çünkü su girişi tamamen örtünceye dek yükselmeye devam edecekti.

Belki beni harekete geçiren de bu düşünce olmuştu; ama, artık her nasıl olduysa, birkaç gün sonra ayrığın tepesinde tam teçhizatlı olarak duruyordum.

Bu kez yan çizmemeye kararlıydım ve sonuna dek gidecektim. Bu niyetle ipe ek olarak yanımda çiftemi ve meşale yerine kullanacağım bir deste de mum getirmiştim. Kemerimde ise iri saçmayla doldurduğum ağır bir tabanca vardı.

İpi daha önce de yaptığım gibi kütüğe bağladım. Çiftemi de sağlam bir parça sicimle omuzlarımın üzerine bağladıktan sonra kendimi Çukur'un kenarından aşağı sarkıtmaya başladım. Beni dikkatle izlemekte olan Biber bu hareketimin üzerine sanki beni uyarmak istermişçesine yarı havlama, yarı ulumaya benzeyen bir ses çıkararak yanıma koştu.

Ama bu kez girişimimde kararlıydım ve ona yatıp beklemesini emrettim. Onu da yanımda götürmeyi çok isterdim ama var olan koşullarda bu neredeyse olanaksızdı. Yüzüm Çukur'un kenarında kaybolmak üzereyken beni tam da ağzımın üzerinden yaladı; sonra ceketimin yenine dişleriyle yapışarak beni bütün gücüyle geri çekmek istedi. Belli ki gitmemi istemiyordu. Yine de bu denemeden vazgeçmeye niyetim yoktu ve Biber'i beni bırakması için sertçe azarladıktan sonra zavallı eski dostumu yukarıda terk edilmiş bir enik gibi sızlanır halde bırakarak inmeye başladım.

Çıkıntıdan çıkıntıya dikkatle alçaldım. Eğer kayarsam sırsıklam olacağımı biliyordum.

Girişe ulaşınca ipi bıraktım ve çiftemi omzumdan çözdüm. Sonra, hızla bulutlanmakta olan gökyüzüne son kez bir göz attım ve rüzgârdan korunmak için birkaç adım içeri girerek mumlardan birini yaktım. Mumu başımdan yukarıya kaldırdım ve tüfeğimi sımsıkı tutup her yönü sürekli olarak kontrol ederek usul usul ilerlemeye başladım.

İlk dakika boyunca Biber'in acı ulumalarını duyabiliyordum. Giderek, ben karanlığa daha da gömüldükçe, sesi daha hafif duyulur oldu; kısa bir süre sonra artık hiçbir şey duyamıyordum. Patika aşağıya ve biraz sola doğru gidiyordu. Sonra hâlâ sola gitmekle beraber meyil kayboldu ve eve doğru yol almakta olduğumu fark ettim.

Her birkaç adımda bir dinlemek için durarak dikkatle ilerledim. Yaklaşık yüz metre kadar gitmiştim ki aniden arkamdaki geçitten kulağıma hafif bir ses gelir gibi oldu. Kalbim çarparak dinledim. Ses şimdi daha net duyuluyordu ve hızla yaklaşıyor gibiydi. Şimdi onu rahatlıkla duyabiliyordum. Bu koşan ayakların yumuşak patırtısıydı. Korkumun ilk anlarında kararsızlık içinde durdum; ileri mi, geri mi gideceğimi bilemiyordum. Sonra, yapılacak en doğru hareketin bu olacağını düşünerek sağımdaki taş duvara yaslandım, mumu başımın yukarısında tutmaya devam ederek silahımı doğrulttum ve beni böyle bir badireye sokan cüretkârlığıma lanet ederek beklemeye koyuldum.

Mumun ışığı karanlığın içinde bir çift gözü parlatmcaya dek birkaç saniyeden fazla beklemem gerekmemişti. Sadece sağ elimi kullanarak silahımı doğrulttum ve aceleyle nişan aldım. Ben daha bunu yaparken karanlığın içinden bir şey gümbürtüyle yankılanan bir sevinç havlamasıyla birlikte üzerime çullandı. Biber'di bu. Ayrıktan aşağıya nasıl bir yol bulup inebildiğini tahayyül edemiyordum. Sırtını heyecanla okşarken sırsıklam ıslak olduğunu fark ettim; beni takip etmeye kalkmış ve suya düşmüştü; sudan yukarıya tırmanmasının çok zor olmayacağını biliyordu.

Kendime gelmek için bir dakika daha beklememin ardından peşimde Biber olmak üzere yine yol boyunca ilerlemeye başladım. Artık bir yoldaşım vardı ve o hemen ardımdayken eskisi kadar korkmuyordum.

Ayrıca, bizi saran karanlığın içindeki istenmeyen bir yaratığı Biber'in hassas kulaklarının ne kadar çabuk keşfedeceğini de biliyordum.

Hâlâ dosdoğru eve giden yol boyunca dakikalarca ilerledik. Eğer böyle devam ederse yakında evin tam altında olacağımız sonucuna vardım. Bir elli metre kadar daha dikkatle yürüdüm. Sonra durdum ve ışığı kaldırdım. Böyle yaptığım için ne kadar şükretsem azdı! Çünkü yol en fazla üç adım sonra kayboluyordu ve yerinde tüylerimi ürperten karanlık bir boşluk vardı.

Çok dikkatlice emekleyerek aşağı baktım; ama hiçbir şey göremedim. Sonra yolun devam edip etmediğini anlamak için sol tarafa yanaştım. Burada, tam duvarın dibinde, üç ayak genişliğinde dar bir patikanın olduğunu gördüm. Dikkatle patikaya çıktım ama yaptığıma pişman olmam için fazla bir yol almam gerekmedi. Çünkü birkaç adım attıktan sonra zaten dar olan patika bir yanda karanlığın içinde kaybolan yalçın bir duvarla diğer yandaki karanlık yarığın arasında incecik bir çıkıntıya dönüşmüştü. Orada ne kadar çaresiz olduğumu düşünmeden edemedim, çünkü bir saldırı halinde dönmeye yetecek yerim yoktu ve silahımın geri tepmesi bile beni aşağıdaki derinliklere yuvarlamaya yeterdi.

Patikanın biraz ileride yine genişlediğini görünce içim rahatladı. Patika bu kez düzenli olarak sağa meyletmeye başlamıştı ve bir süre sonra artık ilerlemediğimi ama dev oyuğun çevresinde dönmekte olduğumu anladım. Besbelli ki büyük geçidin sonuna gelmiştim.

Beş dakika sonra başladığım noktaya geri dönmüştüm. Ağzı en az yüz metre çapında olması gereken tam bir çember şeklindeki muazzam bir çukurdu bu.

Kafam karışmış halde kısa bir süre durdum orada. “Bütün bunların anlamı ne?” sorusu beynimde tekrarlanıyordu.

Aniden bir fikir geldi aklıma ve çevremde yuvarlak bir taş aradım. Çok geçmeden yarım ekmek somunu büyüklüğünde bir kaya parçası bulmuştum. Mumu yerdeki bir oyukçuğa diktikten sonra biraz geri çekildim ve kısa bir koşu yaparak kayayı yarığa fırlattım. Niyetim kayanın yamaca çarpmasına engel olmaktı. Sonra ilerleyip dinledim; ama en az bir dakika boyunca çıt çıkarmadan kulak kabartsam da, karanlıktan gelen bir ses yoktu.

Deliğin ne kadar derin olduğunu o zaman anladım; çünkü eğer kaya bir şeye çarpmış olsaydı o tuhaf boşluğun çok uzun bir süre yankılanması gerekirdi. Şu durumda bile ayak seslerim mağarada çok sayıda yankıya neden olmuştu. Muazzam büyüklükte bir yerdi ve gerisin geri dönerek mağarayı ıssızlığının gizemleriyle baş başa bırakmaya çoktan hazırdım; ama bu yenilgiyi kabullenmek olurdu.

Sonra oyuğun içini görebilmek için bir fikir geldi aklıma. Eğer mumlarımın hepsini yakarak deliğin kenarına yerleştirirsem belki en azından belirsiz bir şeyler seçebilirdim.

Saydığımda yanımda on beş adet mum getirmiş olduğumu anladım. Daha önce de belirttiğim üzere niyetim onlardan bir meşale yapmaktı. Bunları yaklaşık yirmişer metre arayla Çukur'un ağzına dizmeye başladım.

Çemberi tamamladığımda durdum ve manzaranın neye benzediğini bir görmeyi denedim. Ama mumların amacım için çok yetersiz kaldıklarını o anda anladım. Sadece mekânın kasvetini daha belirgin hale getiriyorlardı. Eğer kanıtladıkları bir şey varsa o da girişin ağzının tahmin ettiğim genişlikte olduğuydu ve istediğim hiçbir şeyi göstermemiş olsalar da koyu karanlıkla oluşturdukları tezat içimi tuhaf biçimde rahatlatmıştı. Sanki yeraltı gecesinde on beş minik yıldız parlıyordu.

Sonra, ben orada dikilmeye devam ederken, Biber tüyler ürperten yankıları mağaranın derinliklerinde duyulan bir sesle uludu. Yanımda tuttuğum bir mumu derhal kaldırarak köpeğe doğru baktım ve aynı anda, Çukur'un o âna dek sessiz kalan derinliklerinden şeytani bir kıkırtınm yükseldiğini duydum. Önce irkildim ama sonra bunun Biber'in ulumasının yankısı olduğunu düşündüm.

Biber yanımdan ayrılmış ve geçide doğru birkaç adım atmıştı; kayalık zemini kokluyordu ve bir şeyleri yaladığını sandım. Mumu aşağıda tutarak ona doğru yürüdüm. Ben hareket ettikçe adım seslerim daha ıslak çıkmaya başlamıştı ve mumun ışığı ayaklarımın dibinden hızla Çukur'a doğru akan bir şeyden yansıyordu. Eğilip inceleyince yüzüme bir şaşkınlık ifadesi geldi. Patikanın yukarılarındaki bir yerden girişe doğru bir su sızıyor ve her geçen saniyede çoğalıyordu.

Biber yine uludu ve yanıma koşarak beni ceketimden yakaladı ve geçitten yukarı girişi doğru çekmeye çalıştı. Sinirli bir hareketle ondan kurtuldum ve hemen mağaranın sol yanımdaki duvarına gittim. Eğer gelen bir şey olursa sırtımı duvara verecektim.

Sonra, ben patika boyunca endişeyle bakarken, geçidin yukarısında bir şey mumun aydınlığında ışıldadı. Hemen aynı anda farkına vardığım bir mırıltı hızla yükselerek bütün mağarayı dolduran kulakları sağır edici bir gümbürtüye dönüştü. Çukur'un derinliklerinden bir devin iç çekmesini andıran kof bir yankı geldi. Sonra ben oyuğun kenarı boyunca uzanan dar çıkıntıya sıçradım ve döndüğümde köpüklü bir su duvarının yanımdan geçtiğini ve bekleyen yarığa çalkalanarak döküldüğünü gördüm. Üzerime bir serpinti bulutu çöktü ve mumumu söndürerek beni sırılsıklam etti. Silahım hâlâ elimdeydi. En yakındaki üç mum da sönmüştü ama diğerlerinin pırıltısı hafifçe görülebiliyordu. İlk dalgadan sonra suyun akıntısı belki otuz santimetre derinliğinde düzenli bir dereciğe dönüşmüştü. Göremesem de bunun farkına ancak yanan mumlardan birini alıp keşfe çıktığımda varabilmiştim. Şansıma Biber de peşimden kenara sıçramıştı ve şimdi sinmiş vaziyette arkamdan geliyordu.

Kısa bir araştırma bana suyun geçidi doldurduğunu ve hızla akmakta olduğunu gösterdi. Ben orada dururken bile derinliği artmıştı. Ne olduğunu ancak tahmin edebiliyordum. Besbelli ki gedikteki su bir şekilde geçide boşalmıştı. Eğer durum buysa su benim orayı terk etmem imkânsız hale gelinceye dek yükselmeye devam edecekti. Bu tüyler ürpertici bir bir fikirdi. Oradan bir an önce uzaklaşmam gerektiği gün gibi ortadaydı.

Silahımı dipçiğinden tutarak sondaj yapmaya başladım. Su dizimin biraz altına dek ulaşıyordu. Çukur'a dökülürken çıkardığı gürültü kulakları sağır ediciydi. Biber'e seslendim ve tüfeğimi bir asa gibi kullanarak sele daldım. Hızla akan su derhal ve neredeyse kalçalarıma kadar köpürmeye başlamıştı. Bir an için dengemi kaybedecek gibi oldum ama arkamda neyin beklediğini düşününce yeni bir güçle direnmeye ve adım adım ilerlemeye başladım.

Önceleri Biber'den hiç haberim yoktu. Elimden gelen bütün çabayı ayakta durabilmeye harcıyordum ve köpeğim yanı başımda belirince sevinçten uçacaktım. Akıntıya karşı yiğitçe direniyordu. Upuzun bacakları

olan büyük bir köpekti ve sanırım suyun basıncını benden daha az hissediyordu. Hep bir yol gösterici gibi benden daha ileride oluyor ve bilerek ya da bilmeden suyun basıncını kırıyordu. Böylece adım adım tutunarak ve direnerek yüz metre kadar gittik. Sonra dikkatim dağılmaya başladığı için mi, yoksa kaygan bir yere bastığım için mi bilmiyorum ama aniden kaydım ve yüz üstü kapaklandım. Su beni derhal bir şelale gibi sardı ve korkutucu bir hızla o dipsiz deliğe doğru sürüklemeye başladı. Çılgın gibi çırpındım ama ayağımı basmam mümkün olmuyordu. Çaresizdim, soluk alamıyor ve boğuluyordum. Aniden bir şey beni ceketimden yakaladı ve durdurdu. Biber'di bu. Benim olmadığımı fark edince bu karanlık kargaşanın içinde geri koşmuş ve beni yakalayarak ayağa kalkmamı sağlaymcaya kadar tutmuştu.

Birkaç ışığın parıltısını bir an için görür gibi olduğumu anımsıyorum ama hâlâ emin olamıyorum. Eğer izlenimlerim doğruysa Biber beni durdurmadan önce yarığın ağzına dek sürüklenmiş olsam gerekirdi ve ışıklar da yanar halde bıraktığım mumların alevleriydi. Ama, dediğim gibi, emin olamazdım. Gözlerim suyla dolmuştu ve fena halde sarsılmıştım.

Silahsızdım, ışıksızdım, kafam karmakarışıktı ve su yükselmeye devam ediyordu; beni o cehennem mekânından çıkarması için güvenebileceğim sadece eski dostum Biber kalmıştı.

Yüzümü akıntıya dönmüştüm. Doğal olarak konumumu bir saniye için de olsa ancak bu şekilde koruyabilirdim, çünkü yaşlı Biber bile körlemesine yardımım olmadan beni bu müthiş basınca karşı uzun süre tutamazdı.

Bu şekilde belki bir dakika geçti; sonra geçitten yukarı o zahmetli yolculuğuma yeniden giriştim. Sonunu zaferle bitirmeyi umduğum ölüm kalım mücadelem böylece başlamış oldu. Ağır ağır, öfkeyle, neredeyse umarsızca çabaladım ve o sadık Biber beni ileriye ve yukarıya doğru çekti ta ki, sonunda, kutsal bir ışık görününceye dek. Girişe ulaşmıştık. Birkaç metre sonra, su kasıklarımda açlıkla köpürürken, oradan çıktım.

Felaketin nedenini şimdi anlıyordum. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Gölün düzeyi girişe ulaşmıştı. Hayır, geçmişti! Belli ki yağmur gölü kabartmış ve beklenenden hızlı yükselmesine yol açmıştı; gediğin dolma hızıyla göl birkaç günden önce girişe ulaşamazdı.

Şansıma, inerken kullandığım ipin ucu suyun üzerinde girişe doğru yüzüyordu, ipin ucunu Biber'in gövdesine sıkıca bağladım, sonra kaldığı kadarıyla tüm gücümle uçurumun yamacını tırmanmaya başladım. Çukur'un kenarına bitkin halde vardım. Yapmam gereken son bir şey daha vardı ve o da Biber'i güvenliğe çekmekti.

Yavaşça ve bitkince asıldım ipe. Bir ya da iki kez vazgeçmeme ramak kalmıştı, çünkü Biber ağır bir köpekti ve tükenmiş haldeydim. Yine de, ipi bırakmamın eski dostum için mutlak ölüm anlamına geleceğini biliyordum ve bu düşünce son kez gayrete gelmeme neden oldu. İşin nasıl sonlandığını boz bulanık hatırlayabiliyorum. İpin gevşediğini fark ettim. Bitmek bilmeyen bir süre sonra Biber'in koca burnu Çukur'un kenarında belirdi. Sonra her şey karardı.

XIII

BÜYÜK MAHZENDEKİ KAPAK

Bayılmış olmalıydım, çünkü anımsadığım bir sonraki şey gözlerimi açtığım ve karanlığın çökmekte olduğunu gördüğümdü. Bir bacağım diğerinin altında bükülü olmak üzere sırt üstü yatıyordum ve Biber kulaklarımı yalıyordu. Berbat biçimde kaskatı kesilmiştim ve bacağımın dizden aşağısı uyuşmuştu. Birkaç dakika sersemlemiş halde öylece yattım; sonra yavaş yavaş doğruldum ve oturduğum yerden çevreme bakındım.

Yağmur dinmişti ama ağaçlardan hâlâ hüzünlü damlalar düşüyordu. Çukur'dan akarsuyun mırıltısı geliyordu. Üşüyor ve titriyordum. Giysilerim sırsıklamdı ve her yerim sızlıyordu. Uyuşmuş bacağım çok yavaş da olsa kendine geldi ve ayağa kalkmayı denedim. Bunu ikinci denememde başardım ama kendimi bitkin hissediyordum ve her an yıkılacak gibiydim. Bana hasta olacakmışım gibi geliyordu ve eve doğru bir an önce ve elimden geldiğince yürümeye başladım. Adımlarım düzensiz ve kafam da karışıktı.

Attığım her adımla birlikte bacaklarımdan yukarı tarifsiz bir sızı yükseliyordu.

Belki otuz adım kadar gitmiştim ki Biber’den gelen bir

homurtu dikkatimi çekti ve ağrı içinde ona doğru döndüm. Yaşlı köpeğim beni izlemeye çalışıyordu ama bir ucu gövdesine diğer ucu da hâlâ bir ağaca bağlı olan ip yüzünden daha ileri gidemiyordu. Önce düğümlerle güçsüzce biraz uğraştım ama ip ıslanmış ve sertleşmişti ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Sonra bıçağım hatırıma geldi ve düğüm bir dakikaya kalmadan çözülmüştü.

Eve nasıl ulaştım, tam olarak bilmiyorum ve her geçen gün daha da az anımsıyorum. Emin olduğum bir şey varsa o da eğer kız kardeşimin sevgisi ve ilgisi olmasaydı bu satırları yazamayacaktım.

Kendime geldiğimde yaklaşık iki haftadır yatmakta olduğumu öğrendim. Sendeleyerek bahçeye çıkmaya cesaret edebilmem bir haftamı daha aldı. O zaman bile Çukur’a kadar yürümeyi becerememiştim. Suyun ne kadar yükseldiğini kız kardeşimden sormak isterdim ama bu konuyu hiç açmamanın daha akıllıca olacağını düşündüm. Aslında, o zamandan beri bu büyük, kadim evde olup biten tuhaf şeylerden ona hiç söz etmemeyi bir kural haline getirdim.

Çukur’un başına ancak birkaç gün daha geçtikten sonra gidebildim. Orada, birkaç hafta süren yokluğum sırasında, şaşılası bir değişiklik olduğunu gördüm. Dörtte üçü suyla dolu bir gedik yerine dingin sularının gün ışığını soğukça yansıttığı büyük bir göle bakıyordum. Su, Çukur kenarının bir metre yakınına dek yükselmişti. Gölün yüzeyi sadece tek noktada, muazzam yeraltı Çukur’unun olduğu yerin hizasında çalkantılıydı. Orada sürekli bir köpürme vardı arada bir derinliklerden iç çeker gibi tuhaf bir ses geliyordu. Bunların dışında aşağıda nelerin saklı olduğunu belli edecek hiçbir ipucu yoktu. Orada dururken aslında her şeyin nasıl da yolunda gittiğini düşündüm. Domuz yaratıkların geldiği yerin ağzı, beni artık onlardan korkmam için hiçbir neden kalmadığına inandıran bir güçle mühürlenmişti.

Ama bir yandan da o korkunç yaratıkların geldiği yer hakkında bir daha hiçbir şey öğrenemeyeceğimi de hissediyordum. Orası insanların meraklı

bakışlarından artık sonsuza dek gizlenmişti.

Artık yeraltındaki cehennem deliğini bildiğime göre Çukur'a ne kadar uygun bir ad verildiğini anlıyordum. Bu ismin nereden ve ne zaman kaynaklandığını merak etmemek elde değildi. Gediğin şeklinin ve derinliğinin "Çukur" adını akla getirmiş olması doğal olarak beklenirdi. Yine de, bütün bu zaman boyunca bu ismin çok daha derin bir anlamı saklaması ve bu kadim evin altında, yeryüzünün derinliklerindeki çok daha muazzam bir Çukur'u ima etmesi mümkün olamaz mıydı? Bu evin altında! Bu düşünce şimdi bile bana tuhaf ve ürkünç geliyor. Çünkü evin Çukur'un tam üzerine denk gelen muazzam, yekpare bir kayanın oluşturduğu kemerli bir tavana yerleştiğini kanıtladım.

İşte bu bilgiyle, bir nedenle bodruma indiğimde, döşeme kapağının yer aldığı büyük mahzene uğramak ve her şeyin bıraktığım gibi olup olmadığını kontrol etmek geldi aklıma.

Mahzene girdiğimde kapağa ulaşıncaya dek merkeze doğru usul usul yürüdüm. Onu son kez gördüğümdeki gibi üzerine yığılı kayalarla beraber işte oradaydı. Yanımda bir fener vardı ve büyük, meşe kapağın altında nelerin gizlendiğini araştırmak için uygun bir zaman olduğunu düşündüm. Feneri yere bırakarak taşları bir kenara çektim ve halkaya asılıp kapağı açtım. Bunu yapmamla beraber mahzenin içi çok aşağılardan gelen mırıltımsı bir uğultuyla doldu. Aynı anda nemli bir rüzgâr yüzüme bir serpinti çarptı. Bunun üzerine yarı şaşırmış, yarı da korkmuş halde hızla bıraktım kapağı.

Şaşkınlık içinde durdum bir an. Tam anlamıyla korkmuş değildim. Domuz yaratıkların korkusunu üzerimden atalı çok olmuştu ama ürktüğüm ve şaşırdığım kesindi. Sonra aniden bir fikre kapıldım ve ağır kapağı heyecanla tekrar kaldırdım. Onu açık bırakarak feneri aldım ve çömeldikten sonra karanlığın içine doğru tuttum. Bunu yaparken nemli rüzgâr ve serpinti gözlerimi doldurdu ve birkaç saniye için beni köreltti. Gözlerim tekrar açıldığında bile altımda karanlıktan ve dönüp duran serpintiden başka bir şey göremiyordum.

Işık bu kadar yüksekteyken bir şey görebilmeyi ummanın boşuna olduğunu anladım ve feneri bağlayıp aşağı sarkıtmak için bir parça sicim

bulabilmek amacıyla ceplerimi karıştırdım. Henüz ben ararken fener elimden kaydı ve karanlığın içine düştü. Kısa bir an için onun düşüşünü izledim ve otuz metre kadar aşağıda beyaz bir köpük karmaşasını aydınlattığını gördüm. Sonra fener söndü. Tahminim doğruydu ve şimdi uğultuyla nemin nedenini biliyordum. Büyük mahzen ile Çukur, hemen üzerine açılan bu kapak aracılığıyla bağlanmışlardı. Nemin nedeni ise yeraltmm derinliklerine dökülen suyun serpintisinden kaynaklanıyordu.

Daha önce kafamı karıştıran belirli şeylerin bir açıklamasını bulmuştum. Şimdi saldırının ilk gecesinde duyduğum seslerin niçin doğrudan ayaklarımın dibinden geldiğini anlayabiliyordum. Bir de kapağı ilk açışımda duyduğum o kıkırtı! Belli ki domuz yaratıklardan bazıları hemen altımdaydı.

Başka bir soru takıldı aklıma. Yaratıkların hepsi boğulmuş muydu? Boğulabilirler miydi? Onları öldürüp öldürmediğime dair kesin bir kanıt bulamadığımı anımsadım. Bizim bildiğimiz anlamda canlı mıydılar yoksa birer hortlak mı? Karanlıkta durmuş ceplerimde kibrit ararken aklımdan geçen şeyler bunlardı. Kutuyu buldum ve bir kibrit çakarak kapağın yanma gittim ve kapattım. Sonra kaya parçalarını tekrar yığdım ve mahzeni terk ettim.

Suyun o dipsiz cehennem çukuruna aktığını düşünüyorum. Bazen o mahzene inmek, kapağı açmak ve o nüfuz edilemez, rutubet dolu karanlığa gözümü dikmek için açıklanamaz bir arzu duyuyorum. Bu arzunun şiddeti zaman zaman bunaltıcı bir hale geliyor. Beni harekete geçiren sadece merak değil, sanki işin içinde olan o açıklanamaz etki... Yine de asla inmiyor, bu yabani istekle savaşıp, kendimi yok etmeme sebep olacak bu kötücül fikri ezmeye çalışıyorum.

Elle tutulamaz bir gücün var olduğunu düşünmek mantıksız gelebilir. Yine de, içgüdülerim bana böyle olmadığını söylüyordu. Bu yaratıklar söz konusuyken içgüdülere mantıktan daha çok güveniliyordu.

Konuyu kapatırken zihnimi giderek artan bir inatla kurcalayan bir düşünceden söz edeceğim. Çok tuhaf bir evde yaşıyorum, çok korkunç bir evde. Burada kalmaya devam etmekle doğru bir şey yaptığımdan emin

değilim. Yine de, eğer gidecek olursam yaşlı hayatımı katlanılır kılan bu yalnızlığı ve onun[1] yanımda olduğu hissini başka nerede bulabilirim ki?

XIV

UYKU DENİZİ

Günlüğümde sözünü ettiğim son olaydan sonra evden ayrılma fikri zihnimi epeyce bir süre meşgul etti ve şimdi yazmak üzere olduğum büyük ve harikulade şey gerçekleşmeseydi eğer öyle de yapacaktım.

Yüreğimin sesini dinleyerek, bütün o bilinmeyen ve açıklanamayan şeylere rağmen, burada kalmaya devam etmekle ne kadar da doğru yapmışım; çünkü eğer gitmiş olsaydım sevdiğim kadının yüzünü bir daha göremeyecektim. Evet, şimdi bunu kız kardeşim Mary'den başka hiç kimse bilmese de, ben de sevdim... ve yitirdim.

Çok eskilerde kalan o güzel günlerin öyküsünü yazardım ama bu kapanmış bir yarayı tekrar deşmek gibi olurdu; yine de, olup bitenlerden sonra, bu niçin umurumda olsun ki? Çünkü o bana bilinmezin içinden çıkıp geldi. Tuhaftır, beni uyardı; beni bu eve karşı şiddetle uyardı; burayı terk etmem için bana yalvardı; ama onu sorguladığımda eğer başka bir yerde olsaydım bana gelemeyeceğini de itiraf etti. Bütün bunlara rağmen, yine de beni içtenlikle uyardı; bu evin çok uzun bir zaman önce kötülüğe teslim edildiğini ve hiç kimsenin bilmediği korkunç kanunların etkisinde olduğunu söyledi. Bana başka bir yerde de gelip gelemeyeceğini tekrar sordum ona ve o sessizce baktı sadece.

İşte konuşmamız sırasında onun Uyku Denizi diye adlandırdığı yere böylece geldim. Çalışma odamda geç saatlere kadar oturmuş okuyordum ve kitap elimdeyken uyuklamış olmalıyım. Aniden irkilerek uyandım ve doğruldum. Bir an için, olağanüstü bir şeylerin olduğu hissiyle, çevreme bakındım. Oda sise gömülmüş gibiydi, her mobilyanın bulanık bir görünüşü vardı.

Sis sanki hiçliğin içinden sızmaya devam ediyormuşçasına giderek yoğunlaştı. Sonra, yavaşça, beyaz bir ışık odayı doldurmaya başladı. Mumların alevleri ışığın içinden solukça seçilebiliyordu. Sağa sola bakındım ve her mobilyayı ayrı ayrı seçebildiğimi gördüm; ama sanki her masanın ve koltuğun yerini onun hayaleti almışçasına gerçekdışı bir biçimde.

Ben bakarken onlar yavaş yavaş silindiler ve sonunda tamamen kayboldular. Mumlara baktım yine. Ölü bir ışıkla parlıyorlardı ve daha da gerçekdışı bir görünüm alıp böylece silindiler. Şimdi oda yumuşak, ama yine de parlak, beyaz bir alacakaranlığa gömülmüştü. Bunun ötesine başka hiçbir şey seçilmiyordu. Duvarlar bile gözden kaybolmuştu.

Çok geçmeden, beni saran sessizliğin içinde bir nabız gibi atan hafif ve devamlı bir sesin farkına vardım. Dikkatle kulak kabarttım. Ses gittikçe belirginleşti, ta ki bana büyük bir denizin solumasını dinliyormuşum gibi gelinceye dek. Bu şekilde ne kadar beklediğimi bilmiyorum ama bir süre sonra sisin içini görebilmeye başladım ve muazzam ve dingin bir denizin sahilinde durmakta olduğumu yavaş yavaş fark ettim. Düz ve uzun bir sahildi ve her iki yanımda gözden kayboluncaya dek uzanıyordu. Önümde uyuyan bir okyanusun durgun muazzamlığı vardı. Zaman zaman su yüzeyinin hemen altında hafif bir ışığın parladığını görüyor ama bundan emin olamıyordum. Ardımda olağanüstü yükseklikte çıplak ve siyah kayalıklar vardı. Yukarıda ise

f

gökyüzünün tamamı soğuk, gri bir renkteydi. Uzak ufkun hemen üzerinde yüzüyormuşçasına duran ve durgun suların üzerine köpüğümsü bir ışık düşüren muazzam ve soluk bir ateş küresi çevreyi aydınlatıyordu.

Denizin hafif mırıltısının ötesinde yoğun bir sessizlik hüküm sürüyordu. Onun tuhaflığını seyrederek orada uzunca bir süre durdum. Sonra, ben bakarken derinliklerden beyaz bir köpük yükseldi ve nasıl olduğunu bugün bile bilmiyorum ama kendimi sevdiğim kadının yüzüne, onun ruhuna bakarken buldum ve o da bana neşeyle hüznün öyle bir karışımıyla baktı ki ona doğru şuursuzca koştum, anıların, dehşetin ve umudun ıstırabıyla bana gelmesini seslendim. Benim seslenmeme rağmen o denizin üzerinde

kalmaya devam etti ve başını üzüntüyle salladı; ama gözlerinde biz ayrılmadan önce ve diğer her şeyden daha iyi tanıdığım o sevecen ışık vardı.

Tavrındaki bu zıtlık üzerine çaresizliğe kapıldım ve suya girerek ona varmak istedim; ancak bunu yapabilecek olsam da yapamadım. Bir şey, görünmez bir duvar, beni engelledi ve olduğum yerde kalıp ona “Ah, sevgilim, sevgilim...” diye yüreğimden seslendim ama duygularımın yoğunluğu daha fazlasına izin vermedi. Bunun üzerine o hızla bana doğru geldi ve dokundu ve sanki cennetin kapıları açılmış gibiydi. Yine de kollarımı ona uzattığımda beni usulca ama kararlılıkla itti ve ben utanarak...

NOT: Burada yazı elyazmasının hasarlı durumundan ötürü

anlaşılmaz hale geliyor. Okunabilir parçaları aşağıda topluyorum. -Ed.

PARÇALAR

(Yırtık sayfaların okunabilir kısımları.)

...gözyaşlarımın arasından...sonsuzluğun sesi kulaklarımdayken, ayrıldık ve...sevdiğim kadın...Tanrım!...

Uzunca bir süre afallamış halde kaldım ve sonra kendimi gecenin karanlığında yapayalnız buldum. Bildiğimiz evrene bir kez daha geri döndüğümü anladım. Çok geçmeden, o uçsuz karanlıktan çıktım. Yıldızların arasındaydım... sonsuz bir süre... Güneş uzak ve ıssız.

Bizim sistemimizi diğer güneşlerden ayıran boşluğa girdim. Ben yıldızları bölen karanlığı aştıkça Güneş’imiz daha da büyüyor ve parlıyordu. Bir kere dönüp yıldızlara baktım ve ruhum öylesine hızlı hareket ediyordu ki onların gecenin muazzam fonunda yer değiştirdiklerini gördüm.

Güneş sistemimize ulaşmak üzereydim ve şimdi Jüpiter’in ışığını görebiliyordum. Sonra, Dünya’mızın soğuk, mavi ışıltısını seçtim ve bir an için şaşırdım. Güneş’in her yanında parlak cisimler yörüngelerinde hızla dönüyorlardı. İçeride, Güneş’in vahşi görkeminin yanı başında, yerinde duramayan iki küçük kıvılcım dönüyordu ve daha dışarıda, Dünya olduğunu bildiğim mavi, parlak bir leke vardı. Güneş’in çevresini neredeyse bir dakikada alıyordu.

...hızla daha yakma. Dev yörüngelerinde inanılmaz bir çabuklukla dönen Jüpiter ve Satürn'ün ışıklarını gördüm. Daha da yol aldım ve altımdaki bu tuhaf manzaraya baktım. Ana yıldızın çevresinde koşuşan gezegenler... Sanki zaman benim için yavaşlamıştı; yeryüzündeki bir dakika benim cisimsiz ruhum için bir yıl gibiydi.

Gezegenlerin hızı artıyor gibiydi ve çok geçmeden Güneş farklı renklerde yanan ve tüyü andıran halkalarla çevrilmişti. Merkezdeki yangının çevresinde baş döndürücü hızlarla dönen gezegenlerin izleri...

...Güneş büyüdü, sanki üzerime atlıyormuşçasma... ve şimdi dış gezegenlerin yörüngelerini geçmiştim ve Güneş'in çevresindeki yörüngesinin alevli bir sisi andıran mavi ihtişamında akıl almaz bir hızla dönen Dünya'ya doğru geliyordum...

NOT: Ne kadar uğraşsam da elyazmasının hasarlı sayfalarını daha fazla çözemedim. Yazı *Gecedeki Ses* adlı bölümle birlikte yine okunur hale geliyor. -Ed.

XV

GECEDEKİ SES

Şimdi sıra bu gizemler evinde başıma gelen olayların en tuhafını anlatmaya geldi. Üzerinden çok geçmedi, belki bir ay kadar ve gördüğümün gerçekte her şeyin sonu olduğundan hiç kuşkum yok. Her neyse, öykümüze dönelim.

Nasıl oldu bilmiyorum ama şu âna dek kâğıda dökme fırsatını bulamamıştım. Sanki dengemi toparlamak ve duyduğum ya da gördüğüm şeyleri hazmedebilmek için bir süre beklemem gerekiyordu. Bunun böyle olması gerektiği de kuşkusuzdu; bir süre beklemek olan biteni daha doğru görebilmemi ve onları daha iyi yargılayıp daha sakin bir kafayla kaleme almamı sağladı.

Kasım ayının sonlarındayız. Öyküm bu ayın ilk haftasında olanlarla ilgili.

Geceydi, saat yaklaşık on bir. Çalışma odamda Biber'le birbirimize arkadaşlık ediyorduk, hani şu benim kitap okuduğum ve çalıştığım büyük, eski odada. Tuhaftır, o gece elimde İncil vardı. Son günlerde bu büyük ve kadim kitaba gittikçe artan bir ilgi duymaya başlamıştım. Evin aniden sarsıldığını hissettim ve ardından da uzaktan uzağa gelmeye başlayan bir vızıltı sesi hızla yükselerek boğuk bir çığlığa dönüştü. Bu bana bir duvar saatinin zembereğinden boşandığında çıkardığı sesi anımsatıyordu. Ses gecenin içinde uzaktan ve yüksekten geliyor gibiydi. Sarsıntı tekrarlanmadı. Biber'e bir göz attım. Huzur içinde uyuyordu.

Vızıltı giderek kesildi ve bunu uzun bir sessizlik takip etti.

Derken bir anda, odanın diğer ucundan dışarıya doğru büyük bir çıkıntı yapan ve oradan hem doğu, hem de batı yönüne rahatlıkla bakabildiğiniz pencerede bir aydınlanma oldu. Şaşırdım ve bir an duraksadıktan sonra odayı geçtim ve perdeyi açtım. Bunu yaparken ufuktaki Güneş'i gördüm. Gözle izlenebilen bir hızla doğuyordu. Yükselişini görebiliyordum. Bir dakikaya kalmadan dallardan kurtulmuş, ağaçların tepesine çıkmıştı. Yükseldi, yükseldi... ve her yer güpegündüzdü artık. Ardımdaki bir yerden bir sivrisineğinkini andıran keskin bir vızıltının geldiğini fark ettim. Çevreme bakındım ve sesin saatten geldiğini anladım. Daha ben bakarken bir saat geçmişti bile. Yelkovan kadranda olması gerekenden çok daha hızlı dönüyordu. Akrep ise saatten saate hızla atlıyordu. Şaşkınlıktan aptallaşmış gibiydim. Bir saniye sonra iki mumum birden hemen hemen aynı anda söndüler. Hızla pencereye doğru döndüm. Çünkü pervazın gölgesi sanki pencerenin dışından büyük bir lamba geçirilmişçesine odanın zemininde bana doğru kaymıştı.

Güneş'in şimdi gökyüzünde yükseldiğini ama hâlâ aynı hızla hareket etmeyi sürdürdüğünü gördüm. Evin üzerinden olağanüstü bir hızla, yüzercesine geçti. Pencere gölgeye girdiğinde şaşılacak bir şey daha fark ettim. Bulutlar gökyüzünden yavaş yavaş ve rahatça geçmiyor, sanki saatte yüz elli kilometrelik bir rüzgâra kapılmış gibi uçuşuyorlardı. Geçişleri sırasında şekillerini tuhaf bir canlılık kazanmışçasına dakikada bin kez değiştirdiler ve gözden kayboldular. Çok geçmeden yerlerini yenileri aldı ve onlar da derhal gittiler.

Güneş batı yönünde inanılmaz, düzenli ve hızlı bir hareketle battı. Görünürdeki her şeyin gölgeleri çöken karanlığa doğru uzadı. Gölgelerin kıpırdayışmı seçebiliyordum; rüzgâra kapılan dalların sinsi kıvranmaları gibiydi. Çok garip bir manzaraydı.

Oda hızla kararmaya başlamıştı. Güneş ufuk çizgisine doğru kaydı ve bir sıçrayışla kayboldu. Hızla çöken akşamın alacasında gümüş renkli bir hilalin güneyden doğup lıatıya doğru gittiğini gördüm. Akşam neredeyse bir anda geceye dönüştü. Yukarıda takımyıldızlar batı yönünde tuhaf ve sessizce döndüler. Ay gece okyanusundaki son bin kulacını da attı ve geriye sadece yıldızların ışığı kaldı.

Bu arada köşedeki vızıltı dinmişti; bu da bana saatin durduğunu haber veriyordu. Birkaç dakika daha geçti ve gökyüzünün doğudan aydınlanmaya başladığım gördüm. Kül rengi bir sabah karanlığa yayıldı ve yıldızların geçit törenini sakladı. Yukarıda, sıradan bir günde hiç hareket etmiyormuş gibi görünen gri renkli bulut örtüsü ağır ağır ama dur durak bilmeksizin akıyordu. Güneş benden saklanmıştı; ama bütün Dünya ışık ve gölge dalgalarının altında sırayla aydınlanıp kararıyordu.

Işık batı yönüne kaydı ve gece çöktü. Geceyle birlikte alışılmamış tarzda gürültülü bir rüzgâr çıka geldi ve müthiş bir yağmur yağmaya başladı. Sanki bütün bir fırtınanın uluması en çok bir dakika içine sıkıştırılmıştı.

Bu gürültü de derhal geçti ve bulutlar dağıldılar. Gökyüzünü bir kez daha görebiliyordum. Yıldızlar batıya doğru hayret verici bir hızla uçuyordu. Rüzgârın uğultusu dinince kulaklarımda sürekli ama belli belirsiz bir sesin olduğunu ilk kez fark ettim. Ama bir kez fark ettikten sonra sesin aslında hep var olduğunu anladım. Yeryüzünün mırıltısıydı bu.

Sonra, ben olan biteni kavramaya çalışırken, ufuk doğudan ağarmaya başladı. Güneş birkaç kalp atımı içinde yükseldi. Onu önce dalların arasında gördüm ve hemen sonra ağaçların üzerindeydi. Yükseldi, yükseldi ve Dünya'yı aydınlattı. Gökyüzünün tepe noktasına hızla savruldu ve batı yönünde düşmeye başladı. Günün başımın üzerinden akıp gittiğini gördüm. Birkaç küçük bulut güney yönünde uçuşarak gözden kayboldular. Güneş dalarcasma battı ve çevremi birkaç saniye süren bir alacakaranlık sardı.

Ay güneybatı yönünde hızla alçalıyordu. Daha şimdiden gece olmuştu. Bir dakikaya kalmadan Ay gökyüzünün karanlık fersahlarını aştı. Bir dakika daha ve doğu ufku aydınlanmaya başladı. Güneş korkutucu bir atiklikle üzerime atladı ve doruk noktasına doğru daha da hızla tırmandı. Sonra, ansızın, yepyeni bir şey daha gördüm. Güney yönünden simsiyah bir fırtına bulutu kopup geldi ve gök kubbeyi sanki bir saniyede kapladı. O yaklaşırken ön kenarının korkunç şeyleri akla getiren muazzam ve kara bir pelerin gibi çırpındığını gördüm. Hava bir anda yağmurla doldu ve yüz şimşek birden sağanak halinde toprağa indi. Aynı anda yeryüzünün mırıltısı rüzgârın kükremesinde kayboldu ve fırtınanın sersemletici darbesi kulak zarlarımı sızlattı.

Fırtınanın orta yerinde gece çöktü ve sonra, bir dakikaya kalmadan, fırtına dinmiş ve geriye sadece yeryüzünün belirsiz mırıltısı kalmıştı. Yukarıda yıldızlar yine hızla batıya kayıyorlardı ve bir şey, belki de yıldızların ulaştıkları hız, bana aslında dönmekte olanın Dünya olduğunu anımsattı. Aniden Dünya'yı yıldızların önünde dönen dev ve kapkara bir kütle olarak gözümde canlandırdım.

Dünya'mn dönüşü o denli hızlanmıştı ki şafakla gündüz neredeyse aynı anda geldiler. Güneş uzun bir kavis çizerek yükseldi, doruğu aştı ve batıya doğru alçalarak kayboldu. Akşam o kadar kısa sürdü ki farkına varmakta güçlük çektim. Sonra uçan takımyıldızları ve aceleci Ay'ı izledim. O da gece mavisinin içinde birkaç saniyede akıp gitti. Ardından derhal sabah oldu.

Bunu sanki tuhaf bir hız takip etti. Güneş gökyüzünü bir hamlede aşıp batı ufkunda kayboldu ve gece aceleyle gelip geçti.

İzleyen gün gökyüzünde açılıp kapanırken toprağın karla kaplanmış olduğunu fark ettim. Önce gece oldu, sonra yine ve derhal sabah. Güneş'in kısa süren koşusu sırasında karın yok olduğunu gördüm ve hava yine karardı.

İşte durum böyleydi ve tanık olduğum bu inanılmaz şeylerden çok sonra bile derin bir huşu duymaya devam ettim. Güneş'in ancak saniyelerle ölçülebilecek bir zaman aralığında doğup batması; soluk ve gittikçe büyüyen bir küre halindeki Ay'ın gökyüzüne fırlaması ve gece mavisinde

büyük bir eğri çizerek kayıp gitmesi ve Güneş'in sanki onu takip ediyormuşçasına doğudan tekrar görünmesi; ardından gecenin çöküp takımyıldızların birer hayalet gibi dönmeleri... Bütün bunlar inanmak için çok fazlaydı. Yine de olmuştu işte; gündüz her defasında daha da büyük bir hızla alacakaranlığa ve gece de hızla gündüze dönüşüyordu.

Güneş'in son üç geçişi bana, yükselen ve inen Ay'ın ışığı altında daha da tuhaf görünen, karla kaplı Dünya'yı birkaç saniye için sergilemişti. Ama şimdi, kısa bir süre için, kurşun renkli bulutlarla kaplanmıştı ve bulutlar günün ve gecenin geçişine göre kararıp aydınlanıyorlardı.

Bulutlar da dağılıp kayboldular ve karşımda hızla sıçrayan Güneş ve gölge gibi gelip geçen geceler kaldı.

Daha ve daha hızlı döndü Dünya. Her gece ve gündüz birkaç saniyede tamamlanıyor, hızları yine de artmaya devam ediyordu.

Kısa bir süre sonraydı ki Güneş'in arkasında ateşten belli belirsiz bir iz bırakmakta olduğunu fark ettim. Bunun gökyüzünü aşarken ulaştığı hızdan kaynaklanmakta olduğu aşikârdı. Günler her biri öncekinden daha hızlı geçip giderken, Güneş gökyüzünü kısa ve belirli aralıklarla kateden devasa bir kuyrukluyıldız görünümünü almıştı.[2] Geceleri ise Ay bir kuyrukluyıldızı çok daha gerçekçi bir biçimde andırıyordu; ardında soğuk alevden izler bırakan soluk ve hızlı bir ateş topu. Yıldızlar karanlığın üzerinde sadece incecik ateş çizgileriydi artık.

Bir keresinde pencereden döndüm ve Biber'e bir göz attım. Bir gündüz parıltısı altında huzur içinde uyumakta olduğunu gördüm ve yine gökyüzünü izlemeye başladım.

Güneş şimdi doğu ufkundan muazzam bir roket gibi kalkıyor ve bir ya da iki saniye içinde batıya varıyordu. Kısmen kararmışa benzeyen gökyüzünden bulutların geçişini seçemiyordum artık. Kısacık geceler de uygun bir karanlığa sahip değildi, öyle ki yıldızların ateşten incecik izleri güçlükle görülebiliyordu. Hızı arttıkça, Güneş, önce güneyden kuzeye, sonra da kuzeyden güneye doğru, çok yavaşça salınmaya başlamıştı.

Böylece saatler tuhaf bir kafa karışıklığı içinde geçti.

Biber bütün bu süre zarfında uyumuştu. Kendimi yapayalnız ve neredeyse çıldıracak gibi hissederek ona seslendim ama o hiç aldırmadı. Sesimi yükselterek tekrar çağırdım ama o kıpırdamadı bile. Bunun üzerine kalkarak yanına gittim ve ayağımın ucuyla dürttüm. Çok hafifçe dürtmüş olsam da bu hareketim üzerine un ufak dağılıverdi. Olan buydu işte; kelimenin tam anlamıyla ve gerçekten de bir toz ve kemik yığınına dönüşüvermişti.

Bir zamanlar Biber olan ayağımın dibindeki bu şekilsiz yığına belki bir dakika boyunca bakakaldım. Afallamıştım. O küçük kül tepeciğinin acımasız anlamını idrak etmeksizin nelerin olmuş olabileceğini sordum kendi kendime. Sonra, külleri ayakkabımın ucuyla karıştırırken, bunun ancak büyük bir zaman aralığında gerçekleşebileceğini kavradım. Yıllar... ve yıllar.

Dışarıda yeryüzü, ışığın bezdirici titreşimine tutsak olmuştu. Ben içeride durmuş bu küçük toz ve kuru kemik yığınına bir anlam vermeye çalışıyordum. Ama tutarlı düşünemiyordum.

Bakışlarımı toz yığınından kaçırdım, çevreme bakındım ve odanın ne kadar tozlu ve eski göründüğünü ilk kez fark ettim. Her yer toz toprak içindeydi; toz odanın köşelerinde küçük tepecikler oluşturmuş, mobilyaların üzerini kalın bir tabaka halinde kaplamıştı. Hah bile her yere yayılan bu maddenin altında görünmez hale gelmişti. Yürümeye başladığımda attığım her adımda yükselen küçük toz bulutları burun deliklerime hücum ediyor, kuru ve acımsı kokuları zar zor solumama neden oluyordu.

Aniden, bakışlarım bir kez daha Biber'in kalıntılarını bulduğunda, durdum ve şaşkınlığımı dile getirdim. Yıllar gerçekten de geçip gidiyor muydu ve bir hayal olduğunu sandığım bütün bunlar aslında gerçek miydi? Durakladım. Aklıma yeni bir fikir gelmişti. Hızlı ama ilk kez fark ettiğim üzere titrek adımlarla odanın karşı duvarındaki aynaya gittim ve baktım. O da pislikle kaplıydı ve hiçbir şey yansıtmıyordu. Pisliği titreyen ellerimle silmeye çalıştım. Çok geçmeden kendimi görebiliyordum. En çok elli yaşlarında görünen iri yarı ve dinç adamın yerine şimdi karşımda omuzları çökmüş, beli bükülmüş ve suratı yüz yıllık kırışıklıklarla kaplı biri vardı. Birkaç saat önce kömür karası olan saçlarım şimdi bembeyazdı. Ancak zamanla, bu kadim suretin içinde, eski halimden izler görebildim.

Döndüm ve sendeleyerek pencereye gittim. Artık yaşlanmış olduğumu biliyordum ve bu bilgi titrek adımlarımı da açıklıyordu. Kısa bir an için durup karşımdaki sürekli değişen bulanık manzaraya baktım. O kısacık sürede bile bir yıl geçmişti ve öfkeli bir hareketle ayrıldım pencerenin önünden. Bunu yaparken elimin yaşlılıktan titrediğini gördüm ve bir hıçkırık boğazımda düğümlendi.

Pencereyle masanın arasında bir süre gidip geldim; bakışlarım çevremde huzursuzca dolaşıyordu. Odam ne kadar da harap vaziyetteydi. Her yer kaim bir toz tabakasıyla örtülmüştü; kaim, uykulu ve siyah... Şöminenin siperi paslı bir şekilden ibaretti. Duvar saatinin bronz sarkaçlarını tutan zincirler çoktan çürümüştü ve sarkaçlar şimdi yeşil bir küfle kaplanmış halde yerde duruyorlardı.

Çevreme bakınırken eşyalarımın gözlerimin önünde çürüyüp döküldüklerini gördüğümü sandım. Ama bu benim kurduğum bir hayal değildi; çünkü yan duvardaki kitaplık bir çatırtıyla ve odanın içini toz zerrecikleriyle doldurarak bir anda çökmüştü.

Ne kadar da bitkin hissediyordum kendimi! Yürürken attığım her adımla birlikte eklemlerimin gıcırdadığını duyabiliyordum. Kız kardeşimi merak ettim. O da Biber gibi ölmüş müydü? Her şey aniden ve hızla olmuştu. Bu gerçekten de her şeyin sonunun başlangıcı olmalıydı! Kız kardeşimi aramak istedim ama çok bitkindim. Şu son zamanlarda olanlar onu o kadar rahatsız ediyordu ki! Son zamanlarda mı? Sözcükleri bir kez daha söyledim ve yarım yüzyıl geride kalmış bir zamandan söz etmekte olduğumu kavrayarak neşesizce güldüm. Yarım yüzyıl! Belki de bunun iki katı geçmişti!

Pencereye gittim ağır ağır ve yeryüzüne bir kez daha baktım. O an için gündüzle gecenin geçişlerini dev bir titreşim olarak tarif edebilirdim. Zamanın hızlanması anbean artmaya devam etti; öyle ki artık Ay'ı ince bir çizgiden puslu bir yola dönüşen, sonra yine zayıflayarak yavaş yavaş kaybolan soluk ateşten bir hat şeklinde görebiliyordum.

Gündüzlerle gecelerin titreşimi hızlandı. Günler belirgin biçimde kararmıştı ve havada garip bir alacakaranlık vardı.

Geceler çok daha aydınlıktı ve şurada burada, Ay'ın etkisiyle kaybolup görünen ince birkaç çizginin dışında yıldızlardan eser kalmamıştı.

Gündüzle gecenin titreşimi daha da hızlandı ve aniden titreşimin artık dinmiş olduğunu fark ettim. Bunun yerine kuzeyle güney arasında salınan ebedi bir ateş nehrinin ışığı düşüyordu bütün Dünya'ya.

Gökyüzü şimdi çok daha kararmıştı ve sanki muazzam bir karanlık onun mavisinin içinde Dünya'yı dikizliyordu. Yine de, tuhaf ve müthiş bir temizliğe ve boşluğa da sahipti. Hayaletimsi bir ateş hattının Güneş'in nehrine doğru eşit aralıklarla yanaştığını, yok olduğunu ve tekrar ortaya çıktığını gördüm. Ay'ın zorlukla seçilebilen nehriydi bu.

Yeryüzüne baktığımda onun da ya Güneş nehrinin saçtığı ışıkla, ya da Dünya yüzeyinde hızla meydana gelen değişikliklerle titreşmekte olduğunu gördüm. Her üç beş saniyede bir aniden karla kaplanıyor ve kar sanki görünmez bir dev yeryüzünü örten beyaz örtüyü çekivermişçesine yine ortadan kayboluyordu.

Zaman uçup gitti ve benim bitkinliğim katlanılmaz bir hal aldı. Pencereden ayrıldım ve yerdeki kalın toz örtüsü ayak seslerimi boğarken odayı geçtim. Attığım her adım beni bir öncekine göre daha fazla zorluyordu. İhtiyatlı bir kararsızlıkla yol alırken dayanılmaz bir sızı her eklemimi ayrı ayrı yokluyordu.

Karşı duvara vardığımda durakladım ve niyetimin ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Soluma baktığımda eski koltuğumu gördüm. Ona oturmak fikri şaşkın sefaletimi bir nebze olsun rahatlatmıştı. Ancak o kadar bezgin, bitkin ve yaşlıydım ki zihnimi toparlayıp orada öyle dikilmekten ve şu son birkaç metrenin yok olup gitmesini dilemekten başka bir şey yapamıyordum. Durduğum yerde sallanıyordum. Odanın zemini bile bana dinlenilecek bir yermiş gibi geliyordu; ama toz öylesine kaim, uykulu ve karaydı ki. Döndüm ve irademin bütün gücünü toplayarak koltuğuma doğru yürüdüm. Ona bir şükran yakarışıyla birlikte ulaştım ve oturdum.

Çevremdeki her şey gittikçe bulanıklaşıyor gibiydi. Çok garip ve umulmadık bir haldi bu. Önceki gece, yaşlı da olsam nispeten güçlü biriydim; sadece birkaç saat sonra ise...! Bir zamanlar köpeğim Biber olan

toz tepeciğine baktım. Saatler! Körelen duyularımı hayrete düşüren tiz, hırıltılı bir gülüşle dermansızca, acı acı güldüm.

Bir süre uyuklamıştım galiba. Sonra irkilerek gözlerimi açtım. Odanın karşısında bir yerden düşen bir nesnenin boğuk patırtısı gelmişti. Baktığımda bir döküntü yığınından toz yükselmekte olduğunu gördüm. Kapının yakınında bir şey daha çatırdayarak yıkıldı. Büfelerden biriydi bu ama yorgundum, aldırmadım bile. Gözlerimi kapadım ve orada uykulu, yarı baygın bir halde oturdum. Bir ya da iki kez, sanki koyu bir sisin içinden geliyormuşçasına belirsiz sesler duydum. Sonra yine uyumuş olmalıyım.

1

Anlamsız bir eklemeye benziyor. Elyazmasımn daha önceki bölümlerinde buna hiç değinilmemişti. Ancak, olayların gelişimiyle konu daha aydınlanıyor. -*Ed.*

2

Münzevimiz burada halk arasındaki yaygın kuyrukluyıldız anlayışını örnek olarak kullanıyor. -E*d.*

XVI

UYANIŞ

Sıçrayarak uyandım. Bir an nerede olduğumu çıkaramadım. Sonra hafızam geri geldi...

Oda hâlâ o tuhaf yarı Güneş, yarı Ay ışığıyla aydınlanıyordu. Kendimi daha dinç hissediyordum ve sızılarım geçmiş gibiydi. Yavaşça pencereye gittim ve dışarı baktım. Yukarıda ateş nehri kuzey güney doğrultusunda yarım bir çember çizerek dansına devam ediyordu. Sanki dev bir tezgâhta zamanı dokumakta olduğunu hayal ettim bir an. Çünkü zamanın akışı o kadar hızlanmıştı ki Güneş'in doğudan batıya doğru gittiğini ayırt etmek artık mümkün değildi. Aşikâr olan tek hareketjGüneş nehrinin kuzey güney doğrultusunda neredeyse, bir *titreyiş* sayılabilecek kadar hızlanmış olan salınımıydı.

Ben pencereden bakarken aniden dış dünyalar arasında yaptığım yolculuk geldi aklıma.[1] Güneş sistemine yaklaşırken gezegenlerin Güneş'in çevresinde birer fırıldak gibi hızla dönmekte olduklarını anımsadım; sanki zamanın kuralları askıya alınmış ve Evren'in Makinesi bütün bir sonsuzluğu birkaç saniye ya da saate sıkıştırmıştı. Bu anı da, zaman ve uzay içerisinde çok ötelerdeki bir ânı yaşamış olduğuma dair bir his bırakarak gitti. Yine Güneş nehrinin titreyişine baktım. Hızı daha ben bakarken bile artıyor gibiydi. Birkaç ömürlük bir süre gözümün önünden gelip geçti.

Birdenbire, hâlâ yaşamakta olduğum gerçeğini garip bir ciddiyetle idrak ettim. Biber'i düşündüm ve nasıl olup da onun kaderini paylaşmadığımı merak ettim. Geçen yıllar zarfında o vaktini doldurmuş ve ölmüştü. Ama işte ben, hak ettiğim yıllardan yüz binlerce asır sonra, hâlâ yaşıyordum.

Bir süre dalgınca düşündüm. "Dün..." Aniden durdum. Dün! Dün yoktu. Sözünü ettiğim dün, yılların oyuğunda, çağlar önce kaybolmuştu. Düşündükçe sersemliyordum.

Bunun üzerine pencereden ayrıldım ve odaya göz gezdirdim. Oda daha farklı görünüyordu. Tuhaf biçimde ve olabildiğince farklı. Sonra onu neyin bu kadar farklı gösterdiğini anladım. Oda çırılçıplaktı; en ufak bir mobilya

parçası bile kalmamıştı. Bütün bunların uykuya dalmadan önce başlayışına tanık olduğum çürümenin kaçınılmaz bir sonucu olduğu aklıma geldiğinde hayretim giderek azaldı. Binlerce yıl! Milyonlarca yıl!

Odanın zemini pencerenin alt kenarına dek ulaşan derin bir toz tabakasıyla kaplıydı. Toz, ben uyurken, ölçülemeyecek kadar artmıştı. Çürüyen mobilyaların atomlarının buna katkıda bulunduklarından şüphe yoktu ve çoktan ölmüş olan Biber de bu toz yığınına karışmıştı.

O anda, uyandıktan sonra bu diz boyu tozun içinde yürüdüğümü hiç anımsamadığımı fark ettim. Tamam, pencereye gelişimden beri belki bütün bir çağ geçmişti ama bu ben uyurken akıp giden sayısız yıllarla karşılaştırılamazdı bile. Şimdi koltuğumda otururken uyuyakaldığımı anımsıyordum. Koltuğum da gitmiş miydi? Onun durduğu yere bir göz attım. Tabii ki görülecek bir koltuk kalmamıştı artık. Onun ben uyandıktan sonra mı, yoksa önce mi yok olduğunu kestiremiyordum. Eğer benim akımdayken çürümüş olsaydı çöküşüyle mutlaka uyanmış olmam gerekirdi. Sonra yerdeki kaim toz tabakasının düşüşümü yumuşatmış olabileceği aklıma geldi; demek ki tozun içinde bir milyon yıl ve belki de daha fazla bir süreyle uyumuştum.

Zihnim bu düşüncelerle doluyken koltuğun olduğu yere tekrar baktım. O zaman koltukla pencerenin arasında hiç ayak izimin olmadığını gördüm. Ama uyandığımdan beri de çağlar, on binlerce yıl geçmişti!

Bakışlarım yine bir zamanlar koltuğumun olduğu yere döndü. Aniden dalgınlıktan sıyrılıp pürdikkat kesildim; çünkü orada, koltuğumun olduğu yerdeki toz tabakasında, hatları zamanla belirsizleşmiş bir dalgalanma vardı. Ama yine de ne olduğunu çıkaramayacağım kadar belirsizleşmiş sayılmazdı. Bunun uyuduğum yerin hemen altında yatan, çağlardır cansız bir insan bedeni olduğunu ürpererek anladım. Sağ yanına yatmıştı ve sırtı bana dönüktü. Siyah tozla yumuşatılmış olsa da bedeninin bütün hatlarını izleyebiliyordum. Onun oradaki varlığını belirsizce açıklamaya çalıştım. Tam da koltük çöktüğünde düşmüş olabileceğim yerde yatmakta olduğunu düşündükçe hayretim daha da artmıştı.

Giderek zihnimde bir fikir oluşmaya başladı ve beni ta ruhuma kadar sarstı. Korkunç ve tahammül edilmez bir fikirdi bu ama yine de tamamen

ikna olmuştum. Tozdan kefenin altında yatan bu beden benim cansız kabuğumdan ne eksikti, ne fazla. Bunu kanıtlamaya kalkmadım. Çünkü artık biliyordum ve bunca zamandır niçin bilmediğime şaşıyordum. Ben bedensiz bir şeydim.

Bir süre durdum ve kendimi bu düşünceye alıştırmaya çalıştım. Zamanla -kaç bin yıldı bilemiyorum- zihnim dikkatimi çevremde olan bitene verebileceğim kadar huzur bulmuştu.

Şimdi uzun tepecik çökmüş, her yeri kaplayan toz tabakasının düzeyine inmişti. Geçen çağların öğüttüğü mezarlık külünün üzerine yeni atomlar inmişti. Sırtım pencereye dönük halde uzunca bir süre durdum. Dünya yüzyılların ötesine kayıp giderken yavaş yavaş kendime geldim.

Odayı gözden geçirmeye başladım. Zaman, yıkıcı etkisini bu tuhaf ve kadim binada da göstermişti. Bana göre bunca yıl boyunca yıkılmadan kalabilmiş olması bile diğer binalardan farklı olduğunun kanıtıydı. Nedendir bilmiyorum, onun da çürüyebileceğini hiç düşünmemiştim. Ancak bu konuda uzunca bir süre kafa yorduktan sonra, evin yapıldığı taşların eğer yeryüzündeki bir ocaktan çıkarılmış olsalardı ayakta kaldıkları bu olağanüstü süre içinde çoktan un ufak olmaları gerektiğini idrak ettim. Evet, şimdi çürümekte olduğu kuşkusuzdu. Duvarların bütün sıvası dökülmüştü, tıpkı ahşap kısımlarının çağlar önce yok oldukları gibi.

Ben durmuş düşünürken, baklava biçimli küçük pervazların birinden küçük bir cam parçası yumuşak bir ses çıkararak yere düştü ve o anda küçük bir toz yığınına dönüştü. Arkamı döndüğümde dış duvarı oluşturan taşlardan ikisinin arasından ışık sızmakta olduğunu gördüm. Besbelli ki inşaat harcı da dökülmeye başlamıştı.

Bir süre sonra yine pencereye gidip dışarı baktım. Zamanın muazzam bir hızla akmakta olduğunu gördüm. Güneş nehrinin titreşimi öylesine hızlanmıştı ki güney gökküresini doğudan batıya kadar kaplayan tek bir ateş örtüsüne dönüşmüştü.

Bakışlarımı gökyüzünden bahçeye indirdim. Bahçe sadece soluk, kirli bir yeşilden ibaretti. Eski günlere oranla daha yüksek duruyordu, sanki bir bütün halinde yükselmiş, pencereme yaklaşmıştı. Yine de benden uzaktaydı.

Bu evin de üzerinde durduğu, çukurun ağzındaki kaya büyük bir yüksekliğe sahipti.

Daha sonra bahçelerin renginde bir değişiklik gözlemledim. Soluk, kirli yeşil daha da soluyor ve beyazlaşıyordu.

Giderek gri-beyaz bir hal aldı ve uzun süre böyle kaldı. En sonunda grilik yok olmaya başladı ve yeşil de ölü bir beyaza dönüştü. Bu değişmeden, öylece kaldı. Bu sayede tüm kuzey topraklarının karla kaplı olduğunu bilebildim.

Böylece, zaman milyonlarca yılı aşarak sona doğru aktı; eski günlerimde çok az kafa yorduğum, o belirsiz sona...

O sıralarda son gelip çattığında nelerin olacağına dair ölümcül bir meraka kapıldığımı anımsıyorum, ama tuhaftır ki hiçbir şey hayal edemiyordum.

Bütün bunlar olup biterken çürüme de devam ediyordu. Son üç beş cam parçası da çoktan toza dönüşmüştü ve arada bir, yumuşak bir düşme sesiyle yükselen küçük toz bulutu, bir parça harcın ya da taşın daha döküldüğünü haber veriyordu.

Güney gökkubbesinin derinliklerine kadar titreşen ateş örtüsüne baktım. Sanki ilk parlaklığını yitirmekte olduğu izlenimini edindim. Şimdi daha mat, daha koyu bir rengi vardı.

Yeryüzünün bulanık beyazına göz attım bir kez daha. Bazen bakışlarım Güneş’in saklandığı ve gittikçe körelmekte olan ateş örtüsüne gidiyordu. Bazen de arkama dönüp çağlardır uyuyan toz tabakasıyla büyük, sessiz odamın alacakaranlığına bakıyordum.

Üzerime çöken yeni bir bitkinliğin altında, ruhumu bunaltan düşünceler ve meraklarla öylece izledim akıp giden çağları.

XVII

YAVAŞLAYAN DÜNYA

Belki bir milyon yıl sonra kuşkuya yer bırakmayacak şekilde algılayabildim Dünya'yı aydınlatan ateş perdesinin gerçekten de kararmakta olduğunu.

Muazzam bir süre daha gelip geçti ve ateş koyu bakır rengini aldı. Giderek daha da karardı, bakırdan kızıla, ondan da yer yer kanı anımsatan morumsu, koyu bir renge dönüştü.

İşık azalıyor da olsa, Güneş'in hızında hiçbir azalma sezmiyordum. Hâlâ o baş döndürücü hızın perdesi halinde yayılıyordu.

Dünya, görebildiğim kadarıyla, son gün gerçekten de yaklaşmışçasma, koyu bir kasvete bürünmüştü.

Güneş ölüyordu; bundan şüphe yoktu; yine de Dünya uzayın ve zamanın içinde dönmeye devam etti. O sırada olağanüstü bir şaşkınlık duygusuna kapıldığımı hatırlıyorum. Dünya'nm sonuna dair bir yığın çağdaş teoriyle Incil'deki eski öyküler zihnimde karmakarışık olmuşlardı.

Sonra, ilk kez olarak, Güneş'in gezegenleriyle birlikte uzayda inanılmaz bir hızla yol almakta olduğunu anımsadım. Soru ansızın oluşmuştu: *Nereye?* Bu konu üzerinde uzun bir süre kafa yordum ama sonunda bunun boşuna olacağını anlayıp başka düşüncelere odaklandım. Evin daha ne kadar ayakta kalabileceğini merak etmeye başladım. Ayrıca yaklaşmakta olan karanlık çağlar boyunca Dünya'mn üzerinde bedensiz bir biçimde var olmaya mahkûm olup olmadığımı sordum kendi kendime. Zihnim bu düşüncelerden yine Güneş'in uzaydaki yolculuğuna döndü ve böylece uzun bir süre daha geçti.

Zaman geçtikçe büyük bir kışın soğuğunu hissetmeye başladım. Sonra, Güneş'in ölmeye başlamasıyla birlikte soğuğun da olağanüstü şiddetli olacağını anımsadım. Yavaş yavaş, çağlar sonsuza doğru akıp gittikçe, Dünya daha ağır ve daha kızıl bir kasvete büründü. Gökyüzündeki donuk ateş perdesi daha da koyulaşıp karardı.

Sonunda, bir değişikliğin olduğunu fark ettim. Tepemde asılı duran ve gökyüzünün güney yarısını kaplayan ateş örtüsü inceliyor ve daralıyordu ve

Güneş nehrinin kuzey güney doğrultusunda bir arpın telleri gibi hızla titreşmekte olduğunu bir kez daha seçebiliyordum.

Ateşin bir perdeye olan benzerliği giderek azaldı ve Güneş nehrinin yavaşlamakta olan salımmını açıkça görebilmeye başladım. Yine de bu salınım hâlâ tasavvur edilemeyecek kadar hızlıydı. Bütün bu süre boyunca ateşin parlaklığı donuklaşmaya devam etmişti. Aşağıdaysa yeryüzü bulanık bir hayaletler ülkesi gibi uzanıyordu.

Ateş nehri yavaş ve daha yavaş salınmaya devam etti, ta ki sonunda kuzeyle güney arasında gidiş gelişi saniyelerle ölçülebilinceye kadar. Uzun bir süre daha geçti ve şimdi her salınım bir dakikayı buluyordu; böylece, çağlar sonra, ateşten nehrin hareket ettiğini artık çıplak gözle fark edememeye başlamıştım. Güneş'in izi ölümcül bir gökyüzünün üzerinde akan sabit bir ateş nehrine dönüşmüştü.

Belirsiz bir süre ateş hattının sınırları keskinliğini yitirmeye başlamıştı. Bana zayıflıyor gibi geliyordu ve sanırım içinde arada sırada siyah çizgiler görünüyordu. Ben izlemeye devam ederken nehrin akışı kesildi ve yeryüzü anlık ama düzenli biçimde kararmaya başladı. Bu da artmaya devam etti ve artık yorgun yeryüzüne gece kısa ama düzenli aralıklarla çöküyordu.

Geceler gittikçe daha ve daha da uzadı ve gündüzler de onları izledi; böylece, sonunda, gündüz ve gece saniyelerle ölçülebilecek kadar uzadılar ve Güneş, akışın parlak sisi içinde görülmesi neredeyse imkânsız bakır kırmızısı bir top halini aldı. Nehirdeki siyah çizgilere karşılık olarak şimdi zar zor görülebilen Güneş'te de büyük, koyu şeritlerin olduğu açıkça seçiliyordu.

Yıllar birbirini izledi ve gündüzlerle geceler dakikalarla ölçülmeye başladı. Güneş kuyruğunu yitirmişti ve şimdi yer yer kan kırmızısı, yer yer de daha önce belirttiğim gibi daha esmer halkalara bölünmüş halde parıldayan dev bir bronz küre gibi doğup batıyordu. Bu halkaların -hem kızıl, hem de siyah olanların- kalınlıkları farklı farklıydı. Bir süre onların varlıklarını açıklayamadım. Sonra Güneş'in her yanının aynı hızda soğuyamayacağım idrak ettim; bu renk değişiklikleri çeşitli bölgelerdeki ısı farklılıklarını gösteriyordu; kızıl halkalar ısının hâlâ yüksek olduğu

bölgelerdi ve esmer halkalar da ısının göreceli olarak daha düşük olduğu yerler...

Güneş'in bu şekilde düzenli halkalar halinde soğuyor olması bana tuhaf göründü, ta ki onların aslında Güneş'in kendi çevresinde hızla dönmesi sonucu bir şeritmiş gibi görünen ayrı ayrı kısımlar olduğunu fark edinceye dek. Güneş benim eski günlerimden hatırladığım halinden çok daha irileşmişti ve ben bundan Güneş'in şimdi çok daha yakınımızda olduğunu çıkardım.

Geceleri Ay[2] hâlâ görünüyordu; ama küçük ve uzaktı;

yansıttığı ışık o kadar mat ve zayıftı ki bir zamanlarki halinin bir hayaleti gibi kalmıştı.

Zamanla gündüzler ve geceler eski dünyadaki saatlerine yaklaşıncaya dek uzadılar; Güneş üzeri mürekkep karası hatlarla çaprazlanmış büyük, kırmızı bir disk gibi doğuyor ve batıyordu. Şu sıralarda bahçeleri de artık rahatça görebilmeye başlamıştım. Çünkü Dünya artık değişmiyordu, durgundu. Yine de "bahçeler" derken hata ediyorum, çünkü bahçelerden iz kalmamıştı. Bildiğim, tanıdığım hiçbir şey yoktu. Onun yerine ufka doğru uzayıp giden geniş bir ovaya bakıyordum. Biraz solumda bir dizi alçak tepeler vardı. Ne yana baksam yer yer ufak tümsekler ya da sırtlar halinde yükselen karla göz alabildiğince kaplıydı.

Ne kadar fazla kar yağdığını ancak şimdi takdir edebiliyordum. Kimi yerlerde, sağımda yükselen dalga şeklindeki tepenin de kanıtladığı üzere, muazzam bir derinlikteydi; yine de buna kısmen yeryüzündeki bir yükseltinin yol açmadığını söylemek de mümkün değildi. Tuhaftır, sol tarafımda uzanan ve daha önce sözünü ettiğim tepeler karla büsbütün kaplı değillerdi; onların çıplak, kara sırtlarını yer yer görebiliyordum. Her yer müthiş bir mezar sessizliği ve ıssızlık içindeydi. Ölmekte olan bir dünyanın mutlak ve korkunç suskunluğu.

Bütün bu zaman boyunca günler ve geceler fark edilecek biçimde uzamışlardı. Şimdiden, her gün, şafaktan alaca karanlığa kadar belki iki saat sürüyordu. Gece bastığında gökyüzünde küçük de olsa olağanüstü parlak üç beş yıldız görmek beni şaşırtmıştı; yıldızların ışıl ışıl oluşunu garip de olsa parlayan karanlığa bağlamıştım.

Kuzey yönünde bir çeşit bulutsuyu andıran bir sis seçebiliyordum, tıpkı Samanyolu’nun bir parçası gibi. Bu belki de çok uzaktaki bir yıldız kümesiydi; ya da belki -bu düşünce beynimde bir şimşek gibi çakmıştı- bir zamanlar tanıdığım ve şimdi sonsuza dek çok uzaklarda kalmış olan evrenin kendisiydi. Uzayın derinliklerinde silik ve küçük ışıldıyordu.

Günler ve geceler yavaş yavaş uzamaya devam ettiler. Güneş her defasında daha donuk doğuyordu. Siyah şeritler her defasında daha da genişliyordu.

O sırada yeni bir şey oldu. Güneş, Dünya ve gökyüzü aniden karardı ve kısa bir süre için tamamen silindi. Çok az görebiliyordum ama Dünya’nın çok büyük bir kar yağışına maruz kaldığını hissettim. Sonra, her şeyi örten peçe bir anda kalktı ve bir kez daha baktım yeryüzüne. Harikulade bir manzara bekliyordu beni. Bu evin ve çevresindeki bahçelerin yer aldığı boşluk ağzına kadar karla dolmuştu.[3] Penceremin pervazından içeri dökülüyordu. Büyük, beyaz bir örtü halinde her yeri kaplıyor ve Güneş’in kasvetli, bakır renkli ışığını yansıtıyordu. Dünya bir ufuktan diğerine kadar gölgesiz bir ovaya dönüşmüştü.

Güneş’e bir göz attım. Olağanüstü, mat bir berraklıkla parlıyordu. Onu bu âna dek sanki kısmen engelleyici bir ortamın içinden görmüştüm. Çevresindeki gökyüzü derin bir karanlığa gömülmüştü ve yakınlığı, ölçüsüz derinliği ve düşmanlığıyla korkunçtu. Sarsılmış ve korkmuş bir halde uzunca bir süre baktım ona. Eğer çocuk olsaydım, duygularımı ve huzursuzluğumu, gökyüzünün çatısının kaybolduğunu söyleyerek ifade edebilirdim.

Sonra döndüm ve odada çevreme bakındım. Her taraf ince ve beyaz bir kefenle örtülmüş gibiydi. Şimdi yeryüzünü aydınlatmakta olan loş ışık nedeniyle onu zar zor görebiliyordum. Harap duvarlara yapışmışa benziyordu ve yıllardır zemini diz boyu kaplayan kalın, yumuşak toz tabakasından eser yoktu. Kar tipisi onu boş pencerelerden dışarı üfürmüş olmalıydı. Yine de kar hiçbir yerde yığılmamıştı;kadim odanın her yanında aynı hizada ve düzgündü. Dahası yıllar boyunca hiç rüzgâr esmemişti. Ama kar içerideydi işte, dediğim gibi.’

Yeryüzünün tamamı sessizlik içindeydi. Yaşayan hiç kimsenin tanık olmadığı bir soğuk vardı.

Yeryüzü gündüz olduğunda tarifi olanaksız ölçüde hüzünlü bir ışıkla aydınlanıyordu. Sanki bronz renkli bir denizin içindeki büyük bir düzlüğe bakıyor gibiydim.

Dünya’nın kendi çevresindeki dönüşünün giderek yavaşlamakta olduğu belliydi.

Son bir anda geldi. Gecelerin en uzunu olmuştu ve ölmekte olan Güneş sonunda ufukta belirdiğinde onu bir dost olarak karşılamıştım. Güneş ufkun üzerinde yirmi derece kadar yükseldi. Sonra aniden durdu ve tuhaf bir gerilemeden sonra gökyüzünde büyük bir kalkan misali asılı kaldı." Güneş’in sadece dış kenarı çember şeklinde aydınlıktı, bir de ekvator yakınındaki tek bir parlak çizgi.

Zamanla bu ince ışık çizgisi de söndü; şimdi büyük ve muhteşem Güneş’imizden geriye kenarları bakır kızılı ince bir çizgiyle parlayan ölü bir halka kalmıştı.

XVIII

YEŞİL YILDIZ

Dünya acımasız bir alacakaranlık içindeydi; soğuk ve dayanılmaz. Dışarıda her şey sessizdi... sessiz! Ardımdaki karanlık odadan arada bir düşen cisimlerin, çürümüş taş parçalarının yumuşak patırtısı' geliyordu. Zaman böylece geçti ve gece Dünya’yı sargıların en karanlığıyla sararak avucuna aldı.

Normalde geceleri gördüğümüz gibi bir gökyüzü yoktu. Sona kalmış üç beş yıldız da tamamen silinmişti. Görebildiğim kadarıyla ışıksız ve kapalı bir odada gibiydim. Sadece, karanlığın içinde ve karşımda incecik ateşten o muazzam çember yanmaya devam ediyordu. Bunun ötesinde, beni saran gecede en ufak bir ışıltı bile yoktu; sadece, kuzey yönündeki o uzak, bulutumsu parıltı dışında.

Yıllar sessizce geçmeye devam etti. Ne kadar bir sürenin geçtiğini hiçbir zaman bilemeyeceğim. Orada durmuş beklerken bana nice sonsuzluklar sinsice gelip geçmiş gibi geliyordu. Güneş'in kenarının aydınlığını zaman zaman görebiliyordum; çünkü artık gelip gitmeye başlamıştı, bir süre yanıyor, sonra yine sönüyordu.

Birdenbire, Güneş'in göründüğü devrelerden birinde, gece ani bir alevle yırtıldı; kısa süren bir parlama ölü yeryüzünü aydınlattı ve yalnızlığını bir kez daha gösterdi. Işık Güneş'ten gelmiş gibiydi, merkezine yakın bir yerden fışkırmıştı. Bir an için afallamış halde bakakaldım. Sonra alev söndü ve karanlık yine çöktü. Ama şimdi o kadar da karanlık değildi ve Güneş'in üzerinde parlak, beyaz ışıktan bir kemer vardı. Dikkatlice baktım. Güneş'te bir yanardağ patlaması mı olmuştu? Ama bu düşünceden gelir gelmez vazgeçtim. Işığın bundan çok daha beyaz ve çok daha büyük olduğunu hissettim.

Aklıma bir fikir daha gelmişti. Belki iç gezegenlerden biri Güneş'e düşmüş ve bu çarpmanın etkisiyle tutuşmuştu. Bu fikir bana daha olası ve ölü Dünya'yı böylesine beklenmedik biçimde aydınlatan parlamanın büyüklüğünü ve ışıltısını daha çok açıklayabilir göründü.

İlgi ve duyguyla dolu olarak baktım karanlığın ötesinde geceyi kesen o beyaz ateşten çizgiye. Bana tartışmasız biçimde anlattığı bir şey varsa o da Güneş'in dönmeye hâlâ müthiş bir hızla devam ettiğiydi.[4] Bu sayede yılların hâlâ akıp gitmekte olduklarını anladım; ancak, yaşam, ışık ve zaman gibi şeyler Dünya için artık çoktan yok olmuş bir çağda kalmıştı.

O ilk parlamadan sonra ışık sadece ateşten bir çember şeklinde görülmeye devam etti. Ama şimdi, gözlerimin önünde parlaklığını yavaş yavaş yitirerek önce kızıl bir tona, sonra koyu bir bronza dönüştü, tıpkı Güneş'in yaptığı gibi. Çok geçmeden rengi daha da koyulaştı, aralıklarla sönmeye başladı ve uzun bir süre sonra tamamen kayboldu.

Güneş'in çevresindeki ateş çemberi bundan çok daha önce kararmıştı. Böylece, o alabildiğince uzak gelecekte, tamamen karanlık ve sessiz Dünya, ölü güneşinin dev kütlesi çevresindeki kasvetli yörüngesinde dönmeye devam etti.

O dönemdeki düşüncelerimi anlatabilmek olanaksız. Önce zihnimde tam bir kargaşa hakimdi. Ama sonra, çağlar gelip geçtikçe, ruhum yeryüzünü saran yalnızlığa ve hüzne kapıldı sanki.

Bu duyguyla birlikte harikulade bir zihin açıklığına kavuştum ve Dünya'nın o muazzam gecenin içinde sonsuza dek başıboş dolaşabileceğini çaresizce fark ettim. Bu olumsuz fikir dayanılmaz bir terk edilmişlik duygusuyla beraber bir süre tüm benliğimi sardı; öyle ki bir çocuk gibi ağlayabilirdim. Ancak zamanla bu duygu hafifledi ve yine mantıksız bir umuda kapıldım. Sabırla bekledim.

Ardımdaki odada düşen parçaların sesleri zaman zaman kulağıma geliyordu. Bir keresinde bir çatırtı oldu ve içgüdüsel olarak dönüp baktım; her ayrıntıyı yok eden zifiri geceyi bir an için unutmuştum. Bakışlarım yine gökyüzüne, bilinçsizce kuzey yönüne döndü. Evet, bir bulutsuyu andıran sis hâlâ oradaydı. Aslında daha açık seçik göründüğünü bile söyleyebilirdim. Bakışlarımı ondan uzunca bir süre ayıramadım; onun sisli parıltısı yapayalnız ruhum için geçmişle bir bağdı sanki. Böylesine ufacık şeylerden bile bir teselli aramak ne tuhaf! Yine de eğer bilseydim... Ama bunun vakti henüz gelmedi.

Eski günlerde beni çoktan esir alacak blan uykuya hiç gerek duymadan çok uzun bir süre izledim bulutsuyu. Halbuki uyumayı nasıl da isterdim; sırf beni şaşkınlıklarımdan ve düşüncelerimden bir süre uzaklaştırması için olsa bile.

Düşüncelerim birkaç kez büyük taş parçalarının çıkardığı huzursuz edici seslerle bölündü ve bir keresinde de odada sanki birileri fısıldıyormuş gibi geldi. Ama bir şeyler görebilmeye çalışmak boşunaydı. Böylesine bir karanlığı hayal etmek bile güç. Elle tutulacak gibiydi ve korkunç biçimde acımasızdı; sanki ölü bir şey bastırılıyordu üzerime, yumuşak ve buz gibi soğuk bir şey...

Bütün bunların altında, zihnimde karşı konulmaz bir elem ve huzursuzluk hissi büyümüş, beni karamsar düşüncelere sokmuştu. Onunla mücadele etmem gerektiğini düşündüm ve düşüncelerimi dağıtmak amacıyla pencereye dönüp kuzey yönüne baktım, hâlâ bıraktığımız evrenin uzak ve sisli parıltısı olduğuna inandığım bulutumsu beyazlığı aradım.

Daha ben bakışlarımı kaldırırken bile içim hayretle dolmuştu, çünkü sisli parıltının yerinde parlak yeşil renkte tek bir yıldız vardı.

Ben şaşkınlık içinde bakarken Dünya'nm bu yıldıza doğru gidiyor olabileceği geldi aklıma. Sonra onun Dünya'nın terk ettiği eski evrenimiz olamayacağını düşündüm; büyük bir olasılıkla uzayın derinliklerinde saklı dev bir yıldız kümesinin sınırlarındaki bir yıldızdı. Huşu ve ilgiyle izledim onu ve gözlerimin önüne ne tür yeni bir şeyin serildiğini merak ettim.

Bakışlarımı, bu çukur karanlığındaki biricik ışık zerresinden bir an bile ayırmadan bulanık düşüncelere ve kurgulara daldım bir süre. İçimde bir umut doğmuş ve beni boğan karamsarlığımı silmişti. Dünya her nereye gidiyorsa en azından aydınlık bir yer olacaktı. Işık! İnsanın, ışıktan yoksun olmanın bütün dehşetini hissedebilmesi için, gecenin sessizliğinde sonsuzluğu yaşaması gerekir.

Yıldız yavaş yavaş ama tartışmasız biçimde büyüdü ve eski günlerde Jüpiter gezegeninin olduğu kadar parlaklaştı. Büyüklüğünün artmasıyla birlikte rengi de daha etkileyici bir hale gelmişti; bana boşluğa ateşli ışınlar saçan dev bir zümrüdü anımsatıyordu.

Yıllar sessizlik içinde geçti ve yeşil yıldız gökyüzünde alevli büyük bir lekeye dönüştü. Kısa bir süre sonra beni hayrete düşüren bir şey gördüm. Bu gecedeki bir hayalet gibi beliren dev bir hilaldi; bizi saran karanlığın içinde dev bir yeni ay büyüyor gibiydi. Tam anlamıyla şaşkına dönmüş bir halde baktım ona. Çok yakın görünüyordu ve ben fark etmeden Dünya'nın ona nasıl bu kadar yaklaşmış olabileceğini merak ettim.

Yıldızın yaydığı ışık daha da güçlendi ve çok geçmeden yeryüzünü biraz belirsiz de olsa yine görebildiğimi fark ettim. Dünya'nın yüzeyindeki ayrıntıları seçip seçemeyeceğimi anlamak için bir süre baktım ama ışığın hâlâ yetersiz olduğunu anladım. Bunun için uğraşmaktan vazgeçtim ve bakışlarımı bir kez daha yıldıza çevirdim. Dikkatimi başka tarafa yönelttiğim bu kısa süre içinde bile yıldız hatırı sayılır ölçüde irileşmişti ve şimdi, şaşkın gözlerimin önünde, çeyrek dolunay büyüklüğüne ulaşmıştı. Yaydığı ışık olağanüstü güçlü olmakla beraber rengi o kadar yabancıydı ki görebildiğim kadarıyla yeryüzüne gerçek ötesi bir hava veriyordu. Sanki her şeyden çok bir gölgeler diyarına bakıyor gibiydim.

Bütün bu süre zarfında büyük hilal parlaklığını artırmaya devam etmiş ve şimdi yeşilin ayırt edilebilir bir tonunda parlamaya başlamıştı. Yıldız tam bir yarımay büyüklüğüne erişinceye dek oylumunu ve parlaklığını düzenli bir hızla arttırdı ve o büyüyüp parladıkça dev hilal de, gittikçe daha koyu bir yeşile dönüşse de, daha çok parladı. Önümde uzanan bomboş arazi iki gök cismiyle birden aydınlanınca daha görünür bir hal almaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra tüm Dünya'ya bakabiliyor, onu tuhaf ışığın altında bütün o soğuk ve berbat kasvetiyle görebiliyordum.

Çok geçmeden, yeşil alevli bu büyük yıldızın, kuzeyden doğuya doğru yavaş yavaş batmakta olduğu gerçeği dikkatimi çekti. Önce doğru gördüğüme inanamadım ama kısa bir süre sonra öyle olduğundan kuşkum kalmamıştı. Yıldız yavaş yavaş batmaya devam etti ve o indikçe dev hilalin göz kamaştıran yeşili de sönerek sonunda gökyüzünde incecik bir ışık çizgisi şeklinde kaldı. Sonra ilk kez görünmeye başladığı noktada yine gözden kayboldu.

Bu noktada yıldız ufka otuz derece kadar yaklaşmıştı. Bir dolunayla rekabet edebilecek kadar büyümüştü ama onu hâlâ tam bir daire biçiminde göremiyordum. Bu gerçek onun hâlâ olağanüstü bir uzaklıkta olduğunu düşünmeme yol açtı ve eğer öyleyse insan zihninin anlayabileceği ya da hayal edebileceğinden çok daha iri olmalıydı.

Ben seyrederken yıldızın alt kenarı siyah ve düz bir çizgiyle kesilerek aniden kayboldu. Bir dakika -ya da bir asır- daha geçtiğinde neredeyse yarı yarıya kayboluncaya dek batmaya devam etmişti. Büyük ovanın çok uzaklarında devasa bir gölgenin her şeyi silerek hızla yayılmakta olduğunu gördüm. Şimdi yıldızın sadece üçte birlik kısmı görünürdeydi. Sonra bu olağanüstü olayın çözümü zihnimde bir şimşek gibi çaktı. Yıldız Güneş'in ölü kütlesinin ardında batıyordu. Ya da Güneş çekim yasalarına sadık kalarak, peşindeki Dünya ile birlikte, ona doğru yükseliyordu.[5] Bu düşünceler zihnimde oluşurken yıldız Güneş'in muazzam kütlesinin ardında tamamen gözden kayboldu. Yeryüzüne gece tüm asıl suratlılığıyla bir kez daha çökmüştü.

Karanlıkla birlikte dayanılmaz bir yalnızlık ve dehşet duygusuna kapıldım. İlk kez olarak Çukur'u ve sakinlerini düşündüm. Bunun da ardından Uyku Denizi'nin kıyıları ve bu kadim binanın gölgelerini mesken

tutan o daha da korkunç Şey aklıma geldi. Neredeydiler? Merak ettim ve bedbaht düşüncelerle ürperdim. Korku bir süre için beni pençesine aldı ve Dünya'yı saran soğuk karanlığı yırtacak küçücük bir ışık huzmesi için çılgınca ve anlaşılmaz dualar ettim.

Ne kadar bekledim, bunu tam olarak kestirmek mümkün değildi, ama çok uzun bir süre için olduğu kesindi. Sonra aniden, ilerimde bir ışığın hayaleti görünür gibi oldu. İşık giderek belirginleşti. Birdenbire karanlığın içinde incecik bir alev çizgisi ortaya çıktı. Bir saniye daha ve büyük ve ateşli bir lekeye dönüşmüştü; altında ise yeryüzü zümrüt yeşili bir ışığa boğulmuştu. Leke gittikçe büyüdü ve çok geçmeden yeşil yıldızın tamamı yine meydana çıktı. Ama artık ona bir yıldız diyebilmek mümkün değildi; çünkü boyutları bizim eski Güneş'imizinkiyle karşılaştırılamayacak kadar büyümüştü.

Sonra, bakarken, cansız Güneş'in kenarının büyük bir hilal şeklinde parlamakta olduğunu gördüm. Güneş'in aydınlanan kısmı neredeyse çapının yarısına dek genişledi ve yeşil yıldız görüş açımdan çıkmaya başladı. Zaman geçti ve Dünya ölü Güneş'in muazzam yüzünün önünde usulca ilerlemeye devam etti.[6]

Dünya ilerledikçe yıldız giderek daha sağıma düşmeye başlamıştı ve sonunda ışığı evin arkasını aydınlatarak iskelete dönmüş duvarlardan içeri vurdu. Yukarıya bir göz attım ve tavanın neredeyse ortadan kalktığını gördüm. Evin üst katları daha da çok çürümüştü. Çatı besbelli ki tamamen ortadan kalkmıştı ve yeşil yıldız ışığının eğik bir açıyla içeri dolduğunu görebiliyordum.

XIX

GÜNEŞ SİSTEMİNİN SONU

Bir zamanlar o ilk ve ölümcül şafağın söküşünü seyrettiğim pencerenin olduğu yerden Güneş'i izledim. Yeşil yıldızın Dünya'yı ilk kez aydınlattığı zamanki halinden çok daha büyüktü. O kadar büyümüştü ki alt kenarı

neredeyse ufka değecekti. Ben henüz izlemeye devam ederken bile daha da yakınlaştı. Donmuş yeryüzünü aydınlatan yeşil ışık ise sürekli artıyordu.

Uzunca bir süre böyle gitti. Sonra, ansızın, Güneş'in de tıpkı Ay'ın eskiden yaptığı gibi şekil değiştirmeye ve küçülmeye başladığını gördüm. Bir süre geçtiğinde aydınlık yüzünün artık sadece üçte bir kadarı Dünya'ya dönüktü. Yıldız da sola doğru kaymıştı.

Dünya hareket ettikçe yıldız bir kez daha evin ön cephesini aydınlatmaya başladı. Sanki bir saniye geçti ve Güneş tamamen kayboldu. Yeşil yıldız hâlâ rahatça görülebiliyordu. Sonra Dünya Güneş'in gölgesine girdi ve her yer karanlığa, simsiyah, yıldızsız ve tahammül edilmez bir geceye gömüldü.

Zihnim huzursuz düşüncelerle dolu halde seyrettim geceyi... ve bekledim. Yıllar geçti belki ve sonra arkamdaki karanlık evde, Dünya'nm pıhtılaşmış sessizliği bozuldu. Çok sayıda ayağın çıkardığı yumuşak patırtılarla belli belirsiz

bir fısıltı hissettim. Dönüp karanlığa baktım ve çok sayıda gözle karşılaştım. Gözlerin sayısı ben bakarken artmaya devam etti ve üzerime doğru gelmeye başladılar. Bir an için donakalmıştım. Sonra gecenin içinden domuz homurtuları yükseldi[7] ve ben bunu işittiğim anda kendimi pencereden dışarı, donmuş toprağa attım. Bir süre deliler gibi koştuğumu anımsıyorum ve sonra durup bekledim, bekledim... Birkaç kez haykırışlar duydum ama hep uzaktan uzağa. Bu seslerden başka, evin ne tarafta olduğunu belli eden bir şey yoktu. Zaman akmaya devam etti. Soğuğun, umutsuzluğun ve korkunun dışında çok az şeyin farkındaydım.

Sanki bütün bir çağ gelip geçti ve hafif bir ışıma bana sabahın yaklaşmakta olduğunu haber verdi. Aydınlık yavaş yavaş arttı. Sonra yeşil yıldızın ilk ışıkları olağan dışı bir ihtişamla karanlık Güneş'in arkasından çıkarak yeryüzüne düştü. Yaklaşık iki yüz metre kadar ötemdeki büyük bir yıkıntıyı aydınlattılar. Evdi bu. Baktığımda tüylerimi ürperten bir manzarayla karşılaştım. Evin dış duvarları o uğursuz şeylerle kaynıyordu, evi yıkılmak üzere olan kulelerinden temeline kadar neredeyse kaplamışlardı. Açıkça görebiliyordum, domuz suratlılardı bunlar.

Dünya, yıldızın ışığına tamamen çıktı ve o zaman yıldızın gökyüzünün neredeyse dörtte birini kapladığını gördüm. Görkemli ışığı öylesine canlıydı ki gökyüzünü alev dilleriyle dolduruyor gibiydi. Sonra Güneş'i gördüm. Çapının yarısı ufkun altında kalacak kadar yaklaşmıştı ve Dünya kendi çevresinde döndükçe zümrüt ateşten bir kubbe gibi yükseliyordu gökyüzüne. Eve zaman zaman bir göz atıyordum ama domuz yaratıklar benim yakınlarda olduğumun farkına varmamışa benziyorlardı.

Yıllar ağır ağır geçti. Dünya Güneş'in merkezine neredeyse ulaşmıştı. Yeşil *Güneş*'in -artık bu isimle anılması gerekiyordu- ışınları kadim evin çürümekte olan duvarlarındaki boşluklardan içeri sızıyor ve eve yeşil bir ışıkla sarılmış görünümünü veriyordu. Domuz yaratıklar hâlâ duvarlardaydı.

Homurtularda aniden bir artış oldu ve çatısız evin ortasından yukarı muazzam ve kan kızılı bir ateş sütunu yükseldi. Küçük ve eğri büğrü kulelerin alev aldıklarını gördüm ama o çarpık tuhaflıklarını hâlâ koruyorlardı. Yeşil Güneş'in ışınları eve vurmaya devam etti ve onun parlaklığıyla karıştı, öyle ki ev yeşil ve kızıl alevlerle yanan bir ocağa dönüşmüş gibiydi.

Büyük bir tehlikenin yaklaşmakta olduğu duygusu dikkatimi çekinceye dek bu manzarayı hayret dolu bakışlarla izledim. Sonra gökyüzüne baktım ve Güneş'in daha da yakınlaşmış olduğunu fark ettim hemen; gerçekten de o kadar yakındaydı ki Dünya'nın tepesinde asılı gibi görünüyordu. Derken, nasıl oldu bilmiyorum, tuhaf yüksekliklere sürüklenmiş, bir ışık denizinin içinde küçücük bir köpük gibi yüzüyordum.

Çok aşağılarda Dünya'yı ve gittikçe bir alev dağına dönüşmekte olan evi görebiliyordum. Evin çevresindeki toprak da parlıyor gibiydi ve yer yer sarı renkte koyu bir duman tütüyordu. Sanki bütün yeryüzü bu yangınla tutuşmuştu. Domuz yaratıkları belli belirsiz seçebiliyordum. Zarar görmemişe benziyorlardı. Sonra toprak aniden çöktü ve o pis yaratıklar evle birlikte kızıl bir toz bulutu yükselterek yeryüzünün derinliklerinde kayboldular. Evin altındaki cehennem Çukur'unu hatırladım.

Bir süre çevreme bakındım. Güneş dev cüssesiyle tepemde yükselmişti. Onunla Dünya arasındaki uzaklık her an kısalıyordu. Dünya birdenbire

sanki sıçrayıverdi. Güneş'le arasındaki mesafeyi bir saniyede katetmişti. Hiçbir ses duymadım ama Güneş'in yüzeyinden giderek büyüyen göz kamaştırıcı bir alev fışkırdı. Zümrüt yeşili ışığı yırtarak neredeyse Yeşil Güneş'e dek köreltici bir ışık çağlayanı gibi uzandı. Sonunda gidebileceği kadar gitmiş ve sönmeye başlamıştı; Güneş'in yüzünde beyaz ateşten büyük bir leke kalmıştı. Dünya'nın mezarıydı bu.

Şimdi Güneş çok yakınımdaydı. Daha da yükselmekte olduğumu fark ettim; ta ki boşlukta onun üzerine çıkıncaya dek. Yeşil Güneş artık o kadar irileşmişti ki genişliğiyle gökyüzünün tamamını kaplıyor gibiydi. Aşağıya baktım ve Güneş'in tam altımdan geçmekte olduğunu gördüm.

Belki bir yıl geçti, belki de bir asır ve ben tek başıma asılı haldeydim. Güneş dev ve yeşil kürenin erimiş ihtişamıyla tezat oluşturan büyük, yuvarlak, siyah bir kütleydi. Bir kenarında, Dünya'nm düştüğü yeri gösteren parlak bir iz vardı. Bu bana çoktan ölmüş olan Güneş'in, yavaş da olsa, hâlâ dönmekte olduğunu anlatıyordu.

Sağ tarafımda, çok uzaklarda, beyazımsı bir aydınlık arada bir gözüme çarpar gibi oluyordu. Bunun bir düş olup olmadığını uzun süre anlayamadım. Bu yüzden, bir hayal ürünü değil de gerçek olduğunu anlayıncaya dek, bir süre merak içinde baktım ona. Parlaklık daha da arttı ve sonunda yeşilin içinden en yumuşak, beyaz bir renkte, soluk bir küre çıktı. Bana doğru yaklaştı ve onun hafifçe ışıldayan bulutlarla sarılmış olduğunu gördüm. Zaman akmaya devam etti...

Sönmekte olan Güneş'e bir göz attım. Şimdi Yeşil Güneş'in üzerindeki kara bir benek gibiydi. Ben onu izlerken sanki daha büyük olan küreye doğru hızla uzaklaşıyormuşçasına küçülmeye devam etti. Dikkatle takip ettim. Ne olacaktı? Yeşil Güneş'e düşeceğini anladığımda tarifsiz duygulara kapıldım. Neredeyse bir bezelye tanesi kadar ufaldı ve ben Güneş sistemimizin, Dünya'mızı bütün neşesi ve kederiyle çağlar önce doğuran sistemin sonuna tanık olmaya bütün ruhumla hazırlandım. Ve şimdi...

Ansızın gözümün önünden, bütün benliğimle seyretmekte olduğum manzarayı silerek, bir şey geçti. Ölü Güneş'imize ne olduğunu göremedim;

ama daha sonra tanık olduğum şeylerin ışığında onun Yeşil Güneş'in garip ateşine düşmüş olduğuna inanmamak için bir bahane bulamıyorum.

Ansızın bir fikir uyandı zihnimde. Yoksa bu muazzam yeşil ateş küresi, bizim ve sayısız diğer evrenlerin çevresinde döndüğü, *Merkez* Güneş miydi? Kafam karışmıştı. Ölü Güneş'in olası sonunu düşündüğümde aklıma saçma bir şekilde bir soru daha takıldı: Ölü yıldızlar Yeşil Güneş'i kendilerine mezar mı yapıyorlardı? Bu fikir bana hiç de aykırı gelmemişti; tam tersine onu hem mümkün, hem de ihtimal dahilinde bulmuştum.

XX

GÖKSEL KÜRELER

Bir süre zihnime o kadar çok düşünce üşüşmüştü ki önüme boş gözlerle bakmak dışında bir şey yapamadım. Bir kuşku, hayret ve kederli anılar denizinde boğulmuş gibiydim.

Şaşkınlığımdan kurtulduğumda epey zaman geçmişti. Sersemlemiş halde çevreme bakındım. Böylece o kadar olağanüstü bir manzaraya tanık oldum ki hâlâ kendi düşüncelerimin hayalci kargaşasıyla sarılı olup olmadığımdan emin olamıyordum. Her biri saf buluttan harikulade birer posta bürünmüş ve hafifçe ışıldamakta olan küreler yeşillikten dışarı sınırsız bir nehir halinde akıyorlardı. Hem altımda, hem üzerimde belirsiz bir mesafeye ulaştılar ve Yeşil Güneş'in ışığını sadece kesmekle kalmayıp beni onun yerine o güne dek görmediğim biçimde hafif bir aydınlıkla çepeçevre sardılar.

Kısa bir süre sonra bu kürelerin, içlerinde hafif bir ışık yanan buzlu kristallerden yapılmışçasına, bir çeşit saydamlığa sahip olduklarını fark ettim. Hiç de hızlı sayılamayacak bir şekilde ve önlerinde bütün bir sonsuzluk varmış gibi yanımdan geçip gitmeye başladılar. Çok uzun bir süre izledim onları, yine de bu geçişin ardı arkası gelmiyordu. Zaman zaman buzlu kristallerin içinde yüzler seçer gibi oldum;

ama sanki kısmen gerçek, kısmen ise içinde bulundukları sislerin bir oyunuymuş gibi tuhaf bir belirsizlikleri vardı.

Gittikçe artan bir memnuniyetle ve hiçbir şey yapmadan çok uzun bir süre bekledim. Artık o tarifsiz yalnızlığım kaybolmuştu; kendimi uzun yıllardır olduğumdan çok daha az yalnız hissediyordum. Memnuniyetim artmaya devam etti, öyle ki bu göksel kürelerle birlikte sonsuza dek akabilirdim.

Çağlar gelip geçti ve o gölgeli yüzleri daha sık ve daha açık seçik görebilmeye başladım. Bu ruhumun çevreye daha çok uyum sağlamış olmasından mıydı, bilmiyorum, belki de öyleydi. Ama nasıl olursa olsun, şimdi o güne dek akla gelmemiş gizli, elle tutulmaz bir yer ya da varoluş biçiminin sınırlarını gerçekten de aştığımı bana anlatan yepyeni bir gizemin gittikçe daha çok farkında olduğumdan emindim.

Işıltılı kürelerin dev nehri yanımdan değişmeyen bir hızla akmaya devam etti. Milyonlarca... hâlâ bitmek ya da azalmak bilmeden geliyorlardı.

Sonra, beni kaldıran havanın içinde sessizce sürüklenirken, geçen kürelerden birine doğru aniden ve dayanılmaz biçimde itildiğimi fark ettim. Bir anda kürenin yanma ulaşmıştım. Sonra herhangi bir dirençle karşılaşmadan kürenin içine sızdım. Önce hiçbir şey göremedim ve sessizce bekledim.

Birdenbire tasavvur edilemez sükûnetin bir ses tarafından bozulduğunu fark ettim. Büyük ve durgun bir denizin mırıltısı gibiydi; sanki deniz uykusunda soluyordu. Görmemi engelleyen sis giderek dağıldı ve böylece Uyku Denizi'nin sessiz yüzünü bir kez daha gördüm.

Doğru gördüğüme inanamayarak bir süre bakakaldım. Büyük ve soluk ateş küresi bulanık ufkun hemen üzerinde daha önce de gördüğüm gibi asılı duruyordu. Çevreye bakındım. Solumda, denizin çok açıklarında, yeryüzündeki eski günlerimde bana bahşedilmiş olan ve ruhumun özgürce dolaştığı dönemlerde sevgilimle buluştuğumuz sahil olduğunu tahmin ettiğim ince ve sisli bir hat keşfettim.

Başka ve huzursuz eden bir anım daha canlanmıştı. Uyku Denizi'nin sahillerinde dolaşan Şekilsiz Yaratığı anımsadım. O sessiz, yankısız yerin bekçisini. Bunları ve başka şeyleri anımsadım ve aynı denize bakmakta

olduğumdan emin oldum. Bu beni sevgilimi bir kez daha görmemin mümkün olabileceğine dair belirsiz bir beklentiye, şaşkınlık ve neşeye boğmuştu. Dikkatle baktım çevreme ama onu göremedim. Bunun üzerine bir süre umutsuzluğa kapıldım. Büyük bir tutkuyla dua ettim ve endişeyle bakmaya devam ettim. Deniz ne kadar durgundu!

Çok aşağılarda, daha önce dikkatimi çekmiş olan değişken ateş izlerini görebiliyordum. Onlara neyin yol açtığını merak ettim ve sevgilime, diğer birçok şeyin yanı sıra, bunu da sormak istediğimi anımsadım, ama söylemek istediklerimin yarısını bile söyleyemeden ayrılmak zorunda kalmıştım ondan.

Aniden irkilerek kendime geldim. Bana bir şey dokunmuştu. Hızla döndüm. Tanrı'ya şükürler olsun, gerçekten de O'ydu! Özlemle bakıyordu gözlerime ve ben de bütün ruhumla aşağıya, ona baktım. Ona sarılmak isterdim ama yüzünün muhteşem saflığı beni engelledi. Sonra dağılmakta olan sisin içinden kollarını bana doğru uzattı. Fısıltısı geçen bir bulut gibi geldi. Hepsi buydu; ama duymuştum ve bir an sonra tıpkı dualarımdaki gibi sonsuza dek sarıldım ona.

Birçok şey anlattı bana ve ben de dinledim. Gelecek bütün çağlar boyunca bunu seve seve yapardım. Zaman zaman ben de ona fısıldadım ve fısıltılarım onun ruhunun yüzünü aşkın parıltısıyla canlandırdı. Sonra daha serbestçe konuşmaya başladım ve o her kelimemi dinleyip hoş yanıtlar verdi, öyle ki şimdiden cennetteydim sanki.

O ve ben ve bizi gören sadece sessiz ve sonsuz boşluk ve bizi işiten sadece Uyku Denizi'nin dingin suları...

Bulut kaplı küreler çoktan hiçliğe karışmışlardı. Böylece uykulu derinliklerin yüzüne birlikte baktık ve yapayalnızdık. Tanrım, sonsuza dek hep böyle olsaydım ve hiç yalnızlık hissetmeseydim! O benimdi ve daha da mükemmeli ben onundum. Asırlarla yaşıtım ben. Bizi ayıran son birkaç yılı da bunun gibi düşüncelerle dolu olarak aşmayı umuyorum.

XXI

KARA GÜNEŞ

Ruhlarımızın mutlak neşenin kollarında ne kadar kaldığını söyleyemeyeceğim; ama Uyku Denizi'ni aydınlatan soluk ve yumuşak ışığın bir an içinde daha da azalmasıyla mutluluğumdan uyandım. Büyük bir tehlikenin yaklaşmakta olduğu önsezisiyle devasa, beyaz küreye baktım. Kürenin bir kenarı, sanki üzerine dışbükey, kara bir gölge düşüyormuşçasına, içe doğru çöküyordu. Geçmişi hatırladım. Son ayrılışımızda da karanlık bu şekilde çökmüştü. Soran gözlerle döndüm sevgilime. Bu kısacık sürede daha ne kadar solarak düşselleşmiş olduğunu üzülerek gördüm. Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Ellerinin dokunuşu bir yaz esintisiydi sanki ve daha da belirsizleşiyordu.

Muazzam kürenin şimdiden yarısı siyah bir kefene bürünmüştü. Bir çaresizlik duygusu beni pençesine aldı. Sevgilim beni terk etmek üzere miydi? Daha önce gittiği gibi yine gitmek zorunda mıydı? Endişeyle, korkuyla sordum ona ve o bana daha da sokularak tuhaf ve uzaktan uzağa gelen sesiyle Karanlığın Güneşi -onun deyimiydi bu- ışığı tamamen kesmeden önce gitmesinin kaçınılmaz olduğunu söyledi. Endişelenmekte haklı olduğumu anlayınca umutsuzluğa kapıldım ve durgun denizin sessiz ovalarına dilsiz gibi bakakaldım.

Beyaz Küre'nin yüzüne karanlık ne kadar da çabuk yayılmıştı! Yine de, aslında, insan aklının kavrayamayacağı kadar uzun bir süre geçmiş olsa gerekti.

Sonunda Uyku Denizi'ni aydınlatacak sadece soluk bir hilal kalmıştı geriye. Sevgilim bütün bu süre boyunca beni kollarında tutmuştu ama dokunuşu o denli hafifti ki farkına bile varamamıştım. O ve ben üzüntüden dilsizleşmiş halde birlikte bekledik. Yüzü giderek solmakta olan ışıkta gölgelenmişti ve bizi saran alacakaranlığa karışıyordu.

Sonra, hilalden geriye denizi aydınlatan ince ve kıvrak bir ışık çizgisi kaldığında, beni şefkatle iterek bıraktı. "Daha fazla kalamam, sevgilim," dediğini işittim. Sözleri bir hıçkırıkla sonlanmıştı.

"Kısa bir süre..." Sesi uzaklaşarak duyulmaz oldu. Uyku Denizi bir solukta karanlığa gömüldü. Sol tarafımda, çok uzakta, bir an soluk bir aydınlık görür gibi oldum. O da kayboldu ve aynı anda ben artık durgun denizin üzerinde olmadığımı fark ettim; bir kez daha sonsuz uzayda, şimdi

büyük, karanlık bir kütlenin tutulmasına uğramış Yeşil Güneş'in karşısında sürükleniyordum.

Karanlık dairenin kenarındaki yeşil alev halkasına tamamen şaşkına dönmüş bir halde neredeyse görmeden baktım. Onların olağanüstü şekilleri düşüncelerimin kargaşasında bile merakımı uyandırıyordu. Çok sayıda soru üşüştü zihnime. Kısa bir süre önce gördüğüm sevgilimi karşımdaki manzaradan daha çok düşünüyordum, içim kederle ve gelecek kaygısıyla doldu. Ondan sonsuza dek ayrı kalmaya mahkûm muydum? Dünya'daki eski günlerimizde kısa bir süre için benim olmuştu; sonra terk etmişti beni, sonsuza dek... Sevgilimi o günden beridir ilk ve son kez Uyku Denizi'nin üzerinde gördüm.

İçim pişmanlıkla doldu ve kendimi acımasızca sorguladım. Niçin aşkımla birlikte gidememiştim? O Uyku

Denizi'nin derinliklerinde uyuklarken ben niçin beklemek zorundaydım? Uyku Denizi! Düşüncelerim öfkeden yeni sorgulamalara yöneldi. Uyku Denizi neredeydi? Neredeydi? Onun durgun sularında yeni ayrılmıştım sevgilimden ve deniz kaybolmuştu. Çok uzakta olamazdı! Ya Kara Güneş'in gölgesine saklanan Beyaz Küre? Bakışlarım tutulma halindeki Yeşil Güneş'i buldu. Tutulmaya yol açan neydi? Onun çevresinde dönen büyük, ölü bir yıldız mı vardı? Benim verdiğim ismiyle *Merkezi* Güneş bir ikiz yıldız mıydı? Davetsiz bir fikirdi bu; yine de, neden olmasındı?

Yine Beyaz Küre'yi düşündüm. Ne tuhaftır ki o... Durdum. Aniden bir fikir gelmişti aklıma. Beyaz Küre ve Yeşil Güneş! Yoksa ikisi de aynı şey miydi? Zihnim geçmişe gitti ve beni açıklanamaz biçimde içine çeken parlak küreyi anımsadım. Onu bir an için bile unutabilmiş olmam ne tuhaftı. Diğerleri neredeydi? Yine içine girmiş olduğum küreyi düşündüm. Bir süre sonra her şey daha da netleşmeye başladı. O küreciğe girmekle bir anda daha öte ve görünmez bir boyuta geçmiştim. Yeşil Güneş orada hâlâ görünürdeydi ama sanki cismi değil de hayaleti varmış gibi soluk beyaz dev bir kütle halindeydi.

Bu konu zihnimi meşgul ediyordu. Ben küreye girer girmez diğer kürelerin görüş alanımı hemen terk etmiş olduklarını anımsıyordum. Farklı

ayrıntıları kafamda ölçüp biçmeye uzunca bir süre daha devam ettim.

Sonra zihnim başka şeylere yöneldi. Çevreme daha bir görerek bakmaya başladım. İlk kez olarak ince, menekşe renkli sayısız ışının tuhaf alacakaranlığı her yönde delmekte olduklarını gördüm. Işınlar Yeşil Güneş’in ateşli halkasından yayılıyorlardı. Sayıları gözümün önünde artmaya devam etti ve çok geçmeden sayılamayacak kadar çoğaldılar. Gece onlarla dolmuştu. Yeşil Güneş’ten dışarı bir yelpaze biçiminde yayılıyorlardı. Onları tutulan Güneş’in görkeminin azalmış olmasından dolayı görebildiğim sonucuna vardım. Uzayın derinliklerine dağılıyor ve kayboluyorlardı.

Öylece bakarken bu ışınların içinde yer yer göz kamaştıracak kadar parlak kıvılcımların dolaşmakta olduklarını gördüm. Kıvılcımların çoğu Yeşil Güneş’ten uzaklaşırken bazıları da uzay boşluğundan Güneş’e doğru hızla geliyor gibiydi ama hepsi de kendilerine ait menekşe renkli ışının içinde yer alıyorlardı. Hızları hayal bile edilemeyecek kadar yüksekti ve onları ayrı ayrı ışık benekleri olarak ancak Yeşil Güneş’e yaklaştıklarında ya da ondan çıkarlarken seçebiliyordum. Güneş’ten uzaklaştıkça ateşten çizgilere dönüşüyorlardı.

Bunları keşfetmem merakımı olağanüstü celbetmişti. Böylesine sayılamayacak kadar çok sayıda nereye gidiyorlardı? Uzaydaki diğer dünyaları düşündüm. Peki ya o göz kamaştırıcı kıvılcımlar? Haberciler miydi? Büyük bir olasılıkla çok olağanüstü bir düşünceydi ama bunun farkında değildim. Haberciler! Merkezi Güneş’ten gelen haberciler!

Zihnimde bir fikir yavaş yavaş gelişti. Yeşil Güneş müthiş bir zekânın barınağı olabilir miydi? Düşüncesi bile insanı afallatıyordu. Adlandırılamayanın hayalleri canlandı zihnimde belirsizce. Gerçekten de Ebedi Olan’ın mekânına mı denk gelmiştim? Bu fikri saçma bir şekilde zihnimden atmaya çalıştım bir süre. Fazlasıyla hayret vericiydi. Ama yine de...

İçimde dev ve bulanık fikirler doğuyordu. Kendimi aniden çırılçıplak hissettim. Korkunç bir yakınlık hissiyle sarsıldım.

Ya gökyüzü... O da bir yanılsama mıydı?

Kararsız düşünceler gelip geçti zihnimden. Uyku Denizi... ve O! Sıçrarcasına geri döndüm geçmişten. Ardımdaki boşluğun içinde bir yerden karanlık bir kütle fırlamıştı; devasa ve sessiz... Yıldızların mezarlığına giden ölü bir yıldIzdI bu. Benimle Merkezi Güneşlerin arasından geçti ve onları tamamen örterek beni nüfuz edilemez bir karanlığa gömdü.

Bir çağ geçti ve menekşe ışınları gördüm yine. Ölçülemeyecek kadar uzun bir süre sonra gökyüzünde çember şeklinde bir parıltı belirdi ve uzaklaşan karanlık yıldızın gölgesini gördüm. Böylece onun Merkezi Güneşlere yaklaşmakta olduğunu anladım. Çok geçmeden Yeşil Güneş'in parlak halkası da gecenin içinden belirmişti. Yıldız Ölü Güneş'in gölgesine girmişti. Bundan sonra sadece bekledim. Tuhaf yıllar geçmeye devam etti ve ben sürekli olarak dikkatle izledim.

Beklediğim şey sonunda gerçekleşmişti; ansızın ve müthiş... Muazzam ve göz kamaştırıcı bir ışık patlaması... Karanlık boşluğu yaran bembeyaz bir alev. Belirsiz bir süre boyunca ateşten bir mantar gibi büyüdü. Durdu. Sonra, zaman geçtikçe, gerisin geri yavaş yavaş çökmeye başladı. Şimdi onun Kara Güneş'in ortasına yakın bir yerdeki büyük, parlak bir lekeden kaynaklandığını görebiliyordum. Lekeden dışarı hâlâ dev alev dilleri uzanıyordu. Yine de, bütün muazzamlığına rağmen, Kara Güneş'in akıl almaz kütlesiyle karşılaştırıldığında yıldızın mezarı Jüpiter'in okyanustaki yansımasından daha büyük değildi.

Burada iki Merkezi Güneş'in kütlesinin hiçbir kelimeyle ifade edilemeyeceğini bir kez daha belirtmek isterim.

XXII

KARA BULUTSU

Yıllar eridi gitti, asırlar, çağlar... Akkor yıldızın parıltısı öfkeli bir kızıla dönüştü.

Ondan sonradır ki kara bulutsuyu gördüm. Önce sağ tarafımda uzak ve belirsiz bir bulut gibi... Düzenli biçimde irileşerek gecenin içinde kara bir

pıhtıya dönüştü. Ne kadar süreyle seyrettiğimi söylemek mümkün değil; çünkü bildiğimiz anlamıyla zaman geçmişte kalmıştı. Bulutsu biçimsiz ve karanlık bir canavar gibi yaklaştı; muazzamdı. Geceye cehennemden çıkan bir sis gibi yavaşça yayılıyordu. Ağır ağır kayarcasma Merkezi Güneşlerle benim aramdaki boşluğa girdi. Sanki gözüme bir perde çekilmişti. Korkulu bir merakla titredim.

Milyonlarca yıldır hâkim olan yeşil alacakaranlık yerini şimdi nüfuz edilemez bir kasvete bırakmıştı. Hareketsiz bir şekilde bakındım etrafıma. Bir asır kaçıp gitti ve sanki donuk, kırmızı ışıkların belirli aralıklarla geçmekte olduklarını fark ettim.

Dikkatle baktım ve çok geçmeden karanlığın içinde, çamurlu kızıl bir renkte, yuvarlak kütleler seçer gibi oldum. Karanlık pusun içinden büyüyor gibiydiler. Kısa bir süre daha geçti ve karanlığa ahşan gözlerim onları daha iyi seçebilmeye başladı. Onları şimdi daha net görebiliyordum, çok uzun bir zaman önce tanık olduğum ışıltılı küreleri andıran kırmızı renkli yuvarlaklar.

Sürekli olarak süzülürcesine geçiyorlardı. Tuhaf bir huzursuzluk giderek sardı beni. Tiksinme ve korku karışımı bir duygunun içimde büyümekte olduğunu hissettim. Bu duygu geçmekte olan kürelere yönelmişti ve gerçek bir nedenden çok önseziden kaynaklanıyor gibiydi.

Kürelerden bazıları diğerlerinden daha parlaktı ve ansızın bunlardan birinin içinden bir yüzün baktığını gördüm. Bu bir insan yüzüydü ama öylesine kederliydi ki ürkmüş halde kalakaldım. O âna dek böylesine bir kedere tanık olmamıştım. Çılgın gibi bakan gözlerin kör olduklarını fark etmem acımı daha da artırmıştı. Bir süre daha gördüm onu, sonra bizi saran karanlığın içinde gözden kayboldu. Sonra diğerlerini gördüm; hepsi de aynı umarsız keder içinde ve kör...

Uzun bir süre geçti ve kürelere daha da yaklaşmış olduğumu fark ettim. Huzursuz hissediyordum ama artık bu garip kürelerden eskisi kadar çok korkmuyordum, çünkü ıstırap içindeki sakinlerine karşı duyduğum merhamet hissi korkumu törpülemişti.

Sonra kırmızı kürelere yaklaşmakta olduğumdan kuşkum kalmadı ve çok geçmeden aralarında sürüklenmeye başladım. Çok geçmeden içlerinden

birinin üzerime doğru gelmekte olduğunu sezdim. Yolundan çekilemiyordum. Bir dakikaya kalmadan bana ulaşmıştı ve ben koyu kırmızı bir sise gömülmüştüm. Sis dağıldı ve kendimi Sessizlik Ovası'na kafam karışmış halde bakarken buldum. Tıpkı onu ilk gördüğümdeki gibiydi. Üzerinde düzenli bir hızla ilerliyordum. İlerimde, çok uzakta, bütün ovayı aydınlatan kan kırmızısı dev halka vardı.[8] Daha önce de beni derinden etkilemiş olan dingin ıssızlık beni yine çepeçevre sarmıştı.

Kızıl kasvetin içinde yükselirken sayısız çağlar önce birçok şeyin altında yatan dehşetlere tanık olduğum dev amfiteatrın uzak zirvelerini gördüm. Orada, bin tane dilsiz tanrının bakışları altında, bu gizemler evinin, yeryüzü Güneş'i öpüp sonsuza dek yitmeden önce cehennem ateşinin içinde yutulan bu evin bir kopyası duruyordu.

Dağların zirvelerini görebilsem de yamaçların görünür hale gelebilmeleri için uzunca bir sürenin geçmesi gerekmişti. Bunun nedeni Ova'nın yüzeyine yapışmış gibi duran kızıl sis olmalıydı. Ancak, her ne olursa olsun, sonunda onları görebilmiştim.

Bir süre daha geçtiğinde dağlara o kadar yaklaşmıştım ki sanki tepemde asılı gibi görünmeye başlamışlardı. Sonra dağlardaki büyük çatlağın önümde uzandığını gördüm ve kendi isteğim dışında içine sürüklendim.

Dev arenanın genişliğine çıkmıştım. Ev orada, yaklaşık on kilometre kadar ötede ve bu muazzam amfiteatrın tam ortasında, kocaman ve sessiz duruyordu. Seçebildiğim kadarıyla hiç değişmemişti; sanki onu daha dün görmüş gibiydim. Çevremde yalçın dağlar kibirli yalnızlıklarının içinde somurtkan ve karanlıktı.

Sağımda ve çok uzaklarda, geçit vermez zirvelerin arasında, Canavar tanrının iri cüssesini seçebiliyordum. Daha yukarıda, benden bin fersah daha yüksekte, korkunç tanrıça kızıl kasvetin içinden doğruluyordu. Solumda ise azametli ve gizemli gözsüz yaratık vardı. Daha da ötede, çürük hortlak kılıklı tanrı karanlık dağların arasındaki yüksek bir yamaca habis bir leke gibi uzanmıştı.

Dev arena boyunca süzülürcesine yavaş yavaş uçtum. Giderken o ulu zirveleri dolduran diğer birçok dehşetin belirsiz gölgelerini de gördüm.

Eve yaklaştıkça düşüncelerim o uzun yılların oyuğuna geri döndü. Ev korkunç bir hayalet gibi zihnimdeydi. Kısa bir süre daha geçti ve dosdoğru o sessiz binanın muazzam kütlesi yönünde sürüklenmekte olduğumu anladım.

Bu arada, beni o korkunç yığına yaklaşırken duymam gereken korkudan kurtaran bir kayıtsızlığın ya da bir çeşit uyuşukluğun içinde olduğumun farkına varmıştım. Artık eve telaşsızca bakabildiğim söylenebilirdi; tıpkı bir felaketi sigara dumanının ardından izliyormuşum gibi.

Çok geçmeden eve ayrıntılarıyla görebilecek kadar yaklaşmıştım. Baktıkça yaşadığım tuhaf evle birbirlerine ne kadar çok benzediklerine dair olan ilk izlenimimde haklı olduğumu anlıyordum. Arenadaki evin muazzam büyüklüğü dışında aralarında hiçbir fark bulamıyordum.

Eve bakarken aniden hayretler içinde kaldım. Evin arka tarafına, çalışma odama açılan dış kapının olduğu duvara gelmiştim. Orada, hemen kapının girişine doğru, büyük bir saçak taşı duruyordu ve Çukur'dan gelen yaratıklarla mücadele ederken yerinden düşürdüğüm saçak taşıyla büyüklüğü ve rengi dışında tıpatıp aynıydı.

Daha yakına doğru süzüldüm ve kapının tıpkı domuz suratlı yaratıkların saldırısı altında içeri göçtüğü gibi menteşelerinden oynamış olduğunu fark ettiğimde hayretim daha da arttı. Bu manzara zihnimde bir dizi düşüncenin doğmasına neden olmuştu ve bu eve yapılmış olan saldırının daha önce sandığımdan çok daha derin bir anlam taşıyabileceğini hissetmeye başlamıştım. Çok uzun bir zaman önce, yeryüzünde geçirdiğim eski günlerde, içinde yaşadığım evle bu eşsiz Ova'nın ortasında tüm heybetiyle yükselen binanın bir şekilde ilişkili olduklarından nasıl şüphelenmeye başladığımı anımsadım.

Ama bu şüphelerimin gerçekleşmesinin anlamını tam olarak idrak edememiş olduğumu şimdi anlıyorum. Püskürttüğüm saldırıyla arenadaki bu tuhaf ve görkemli yapıya yapılmış olan saldırının birbirleriyle olağandışı bir biçimde bağlantılı olduklarını insanüstü bir açıklıkla anlamıştım.

Düşüncelerim ilginç bir tutarsızlıkla bu konuyu terk ettiler ve merakla bu evin ne tür bir malzemeden yapılmış olabileceğine yöneldiler. Daha önce de belirttiğim gibi koyu yeşil bir renge sahipti. Ancak, şimdi daha yakından

baktığımda, renginde hafif bir dalgalanma olduğunu görebiliyordum, elinize bulaşan fosfor buharının karanlıkta parlaması gibi canlanıp soluyordu.

Büyük girişe gelmemle birlikte dikkatim dağılmıştı. İlk kez gerçekten korkmuştum, çünkü kocaman kapılar bir anda açılmış ve ben çaresizce içeri sürüklenmiştim. İçerisi zifiri karanlıktı. Eşiği bir anda geçtim ve koca kapılar üzerime kapanarak beni bu ışıksız yere hapsetti.

Bir süre havada hareketsiz asılı kaldım. Sonra yine hareket etmeye başladım ama nereye doğru olduğunu bilemiyordum. Ansızın aşağıda bir yerlerden domuz kıkırtılarınm gelmekte olduğunu duydum. Kıkırtılar uzaklaştı ve yerini dehşet dolu bir sessizliğe bıraktı.

Sonra bir yerlerde bir kapı açıldı; içeri beyaz bir ışık sızdı ve tuhaf bir aşinalığı olan bir odaya girdim. Ansızın kulaklarımı sağır eden bir çığlık duydum. Zihnimde bir dizi bulanık görüntü alevler içinde canlandı. Duyularım sonsuz bir an için sersemlemişti. Sonra o sersemlik hissi geçti ve tekrar açık olarak görmeye başladım.

XXIII

BİBER

Eski çalışma odamdaki koltuğuma oturmuştum yine. Bakışlarım çevremde gezindi. Odanın bir dakika için tuhaf, titrek bir görünümü oldu; sanki gerçekdışı ve cisimsizdi. Sonra bu ortadan kalktı ve hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu gördüm. Odanın diğer ucundaki pencereye baktım, perde çekiliydi.

Dermansızca ayağa kalktım. Bunu yaparken kapı yönünden gelen hafif bir ses dikkatimi çekti. Bir göz attım. Kısa bir an için kapı yavaşça kapatılıyormuş gibi geldi. Dikkatle baktım ve yanılmış olmam gerektiğini düşündüm. Kapı sımsıkı kapalıydı.

Bir dizi çaba sarf ederek pencerenin önüne güçlükle gittim ve dışarı baktım. Güneş yükseliyor, bahçelerin karmakarışık terk edilmişliğini aydınlatıyordu. Belki bir dakika boyunca durdum orada. Kafam karışmış halde elimle alnımı sildim.

Çok geçmeden, duygularımın kargaşası içinde, bir fikir geldi aklıma; hızla döndüm ve Biber'e seslendim. Yanıt gelmeyince ani bir korkuyla sendeleyerek masama döndüm. Giderken onu tekrar çağırmak istedim ama dudaklarım uyuşmuş gibiydi. Masaya ulaştım ve yüreğim daralarak köpeğime doğru eğildim. Masanın gölgesinde yatıyor olmalıydı, pencerenin önünden onu açık seçik olarak görememiştim. Eğilirken nefesimi tuttum. Biber orada yoktu; onun yerine gri renkli, uzunca, külü andıran bir toz tepeciğine eğiliyordum...

O halde dakikalarca kalmış olmalıyım. Serseme dönmüş, afallamıştım. Biber gerçekten de gölgelere karışmıştı.

XXIV

BAHÇEDEKİ AYAK SESLERİ

Biber öldü! Şimdi bile, zaman zaman, bunu kabullenemiyorum. Zaman ve mekân içinde yaptığım o korkunç yolculuktan döneli haftalar oldu. Bazen uykumda yolculuğumu düşlüyor ve dehşet verici her şeyi sil baştan

yaşıyorum. Uyandığımda da yolculuğum aklımdan çıkmıyor. O güneş, ya da o güneşler gerçekten de bütün evrenin çevresinde döndüğü, bilinmeyen göklerin büyük Merkezi Güneşleri miydi? Kim bilebilir? Peki, ya Yeşil Güneş'in ışığında sonsuza dek yüzen parlak küreler! Üzerinde yüzdükleri Uyku Denizi! Hepsi de ne kadar inanılmazdı! Eğer Biber olmasaydı, tanık olduğum bunca olağanüstü şeye rağmen, her şeyin sadece büyük bir düş olduğuna inanmaya meyilliydim. Sonra sayısız kızıl küresiyle birlikte Kara Güneş'in gölgesinde ebedi bir kasvetle sarılı halde hareket eden şu ürkütücü, karanlık bulutsu! Beni dikkatle gözetleyen yüzler! Tanrım, böyle bir şey gerçekten de var olabilir miydi? Çalışma odamın zeminindeki o küçük kül yığını hâlâ duruyor. Ona dokunmayacağım.

Zaman zaman, daha sakin anlarımda, Güneş sisteminin dış gezegenlerine ne olduğunu merak ederim. Güneş'in çekiminden kurtulmuş ve uzaya savrulup gitmiş olabileceklerini düşünürüm. Tabii ki bu bir şüpheden öteye gitmiyor. Merak ettiğim o kadar çok şey var ki!

Hazır kalemi elime almışken korkunç bir şeyin yaklaşmakta olduğundan emin olduğumu da kayda geçeyim. Önceki gece beni Çukur'un dehşetinden de çok ürküten bir olay oldu. Onu şimdi kâğıda dökeceğim ve eğer daha fazlası da olursa derhal not edeceğim. Bu son olayın diğer tüm olan bitenden daha çok şey içerdiğinden kuşkum yok. Şu anda yazarken bile elim titriyor ve sinirlerim altüst olmuş dürümdalar. Bir şekilde, ölümün çok da uzakta olmadığını hissediyorum. Hani korktuğumdan da değil; ölümü anlayabilirim. Ama havada öyle bir şey var ki beni kavranması güç, buz gibi bir dehşete düşürüyor. Bunu dün gece hissettim. Şöyle oldu:

Dün gece burada, çalışma odamda oturmuş yazıyordum. Bahçe kapısı biraz aralıktı. Bazen bir köpek tasmasının madeni şakırtısını duyabiliyordum. Bu Biber'den sonra aldığım köpeğin tasmasıydı. Onu eve sokmuyordum. Biber'den sonra asla... Yine de çevrede bir köpeğin bulunmasının iyi olacağını düşünmüştüm. Köpekler harika yaratıklar.

Tamamen işime dalmıştım ve zaman akıp gitmişti. Aniden dışarıdan, bahçedeki patikadan yumuşak bir sesin gelmekte olduğunu duydum. Sinsi, garip bir ses pat pat pat diye gidiyordu. Derhal doğruldum ve aralık kapıdan dışarı baktım. Ses yine geldi. Pat pat pat! Yaklaşıyor gibiydi. Hafiften huzursuzlanarak bahçeye bir göz attım ama gece her şeyi saklıyordu.

Sonra köpeğin uzun uzun ulumasıyla irkildim. Belki bir dakika boyunca dikkat kesildim ama hiçbir şey duyamadım. Bir süre geçtiğinde kalemimi tekrar elime aldım ve yazmaya kaldığım yerden devam ettim. Sinirim yatışmıştı, çünkü duyduğum sesin zincirinin izin verdiği kadar dolaşmakta olan köpeğe ait olduğunu düşünüyordum.

On beş dakika kadar geçmiş olabilirdi; birdenbire köpek o kadar hüzünlü bir sesle yine uludu ki kalemimi elimden düşürüp yazmakta olduğum sayfayı mürekkebe bulayarak ayağa fırladım.

Yaptığıma bakarak, “Lanet olası köpek,” diye homurdandım. Daha ben homurdanmayı bitirmemişken o tuhaf pat pat pat sesi yine geldi. Dehşet verici biçimde yakından geliyordu, neredeyse kapının hemen önündeydi. Bunun köpekten kaynaklanmadığını artık biliyordum, çünkü zinciri bu kadar yaklaşmasına izin vermezdi.

Köpeğin homurtusu yine geldi ve bu kez bilinçaltımda, bu homurtudaki korkuyu hissettim.

Dışarıda, kız kardeşimin kedisi Tip’in pencerenin pervazında oturmakta olduğunu görebiliyordum. Ben bakarken kedi kuyruğunu kabartarak ayağa fırladı. Gözlerini kapı yönündeki bir şeyden ayırmadan bir an öylece kaldı. Sonra pervazın üzerinde geri geri gitmeye başladı, ta ki duvara ulaşıp da daha fazla gerileyebileceği bir yer kalmayıncaya kadar. Orada olağanüstü bir korkuyla donakalmışçasma durdu.

Korkmuş ve şaşırmış bir halde mumlardan birini elime aldım ve köşeden bir sopa kapıp sessizce kapıya doğru gittim. Kapıya birkaç adım kalmıştı ki içim tuhaf bir korkuyla ürperdi. Yüreğimi ağzıma getiren gerçek bir korkuydu bu. O kadar büyük bir dehşete kapılmıştım ki hiç vakit kaybetmeden ve bakışlarımı kapıdan bir an için bile ayırmadan geri geri yürüyerek çekildim. Kapıya koşup sürgülemek için neler vermezdim; onu tamir ettirmiştim ve şimdi kapı her zamankinden daha güçlüydü. Tıpkı Tip gibi ben de neredeyse bilinçsiz bir şekilde sırtım duvara dayanmcaya dek geriledim. Duvara çarptığımda irkilerek durdum ve endişeyle çevreme bakındım. Bunu yaparken silah dolabı gözüme takıldı ve ona doğru bir adım attım ama silaha ihtiyacım olmayacağına dair garip bir his beni durdurdu. Dışarıda, bahçede, köpek garip biçimde inliyordu.

Aniden Tip kulak tırmalayan bir sesle bağırdı. Kediye doğru baktım; ışıltılı ve hayaletimsi bir sis tarafından sarılmıştı. Sis giderek üzerinde yeşil alev dillerinin oynaştığı şeffaf bir ele dönüştü. Kedi son ve acı bir çığlık daha attı ve postunun yanıp tütmeye başladığını gördüm. Nefesimi tutarak duvara yaslandım. Pencerenin pervazında, Tip'in az önce olduğu yerde yeşil, isli bir duman vardı. Alevler dumanın içinde donuk biçimde parlasa da kediyi görebilmek mümkün değildi. Oda yanık kokusuyla dolmuştu.

Pat pat pat... Bahçe patikasından aşağı doğru bir şey geçti ve kapının aralığından içeri sızan küflü bir koku yanık kokusuyla karıştı.

Köpek birkaç saniyedir sessizdi. Şimdi onun sanki acı çekiyormuşçasma uluduğunu duydum. Sonra arada bir korkuyla inleyerek sustu.

Bir dakika geçti, ardından batı tarafındaki bahçe kapısı çarpılarak kapatıldı. Sonra her şey kesildi, köpeğin iniltileri bile.

Orada dakikalarca kalmış olmalıyım. Derken yüreğime bir parça cesaret geldi ve korku içinde kapıya koşarak sürgüledim. Bunun da ardından yarım saat boyunca bakışlarımı önüme dikip hareketsiz oturdum.

Vücuduma yavaş yavaş canlılık geldi ve titreyerek kalkıp üst kata, yatmaya çıktım.

Hepsi bu.

XXV

ARENADAKİ YARATIK

Bu sabah erkenden bahçeleri gezmeye çıktım, ama her şeyi olması gerektiği gibi buldum. Kapının yakınındaki patikada ayak izleri aradım; ama önceki gece yaşadıklarımın bir düş olup olmadığını kanıtlayacak bir şey yoktu yine.

Ancak köpeğe bakmaya geldiğimde bir şeylerin gerçekten de olduğunu gösteren elle tutulur bir kanıt bulabildim. Yanına gittiğimde köpek kulübesinin bir köşesine büzülmüş haldeydi ve onu dışarı çıkmaya ikna edebilmek için epey dil dökmem gerekti. Sonunda çıkmaya razı olduğunda bile tuhaf biçimde sinmiş ve korkmuştu. Başını okşarken sol böğründeki

yeşilimsi bir leke dikkatimi çekti. Muayene ettiğimde postunun ve derisinin yanmış olduğunu ve yanık etinin açığa çıktığını gördüm. Yaranın tuhaf bir şekli vardı, büyük bir eli ya da pençeyi akla getiriyordu.

Düşünceli halde ayağa kalktım. Bakışlarım çalışma odamın penceresini buldu. Yükselmekte olan Güneş'in ışınları pencerenin alt köşesindeki isli lekeye vuruyor, onun garip bir şekilde yeşilden kızıla doğru ışıldamasına neden oluyordu. Ah! İşte bu da somut bir delildi. Önceki gece gördüğüm dehşet verici şey aklıma geldi. Yine köpeğe baktım. Böğründeki nahoş yaranın nedenini şimdi biliyordum. Önceki gece yaşadıklarımın tamamen gerçek olduklarını da biliyordum.

İçim büyük bir huzursuzlukla doldu. Biber! Tip! Şimdi de bu zavallı hayvancık! Köpeğe bir daha göz attım ve yarasını yalamakta olduğunu gördüm.

"Zavallıcık," diye mırıldandım ve başını okşamak için eğildim. Bunun üzerine ayağa kalktı, elimi hüzünle koklayıp yaladı.

İlgilenmem gereken başka sorunlar olduğu için ondan ayrıldım.

Yemekten sonra yine köpeğin yanına gittim. Suskun bir hali vardı ve kulübeden çıkmayı reddediyordu. Kız kardeşimden bütün gün bir lokma bile yemediğini öğrendim. Kız kardeşim bunu söylerken kafası biraz karışmış gibiydi, ama korkacak bir şey olabileceğinden şüphelenmemişti.

Gün yeterince olaysız geçti. Çaydan sonra yine köpeğe bakmaya gittim. Huysuz ve huzursuz görünüyordu; yine de kulübesini terk etmemekte ısrar etti. Gece için kapımı kilitlemeden önce kulübesini pencereden rahatlıkla görebileceğim biçimde duvarın biraz ötesine çektim. Onu bir geceliğine içeri almak da aklıma gelmişti ama biraz düşününce dışarıda kalmasında bir sakınca görmemiştim. Evin, bahçeden daha az korkulacak bir yer olduğunu sanmıyordum. Biber evdeydi ama yine de...

Saat şimdi gecenin ikisi. Saat sekizden beridir odamın yan duvarındaki küçük pencereden kulübeyi izledim. Ancak hiçbir şey olmadı ve daha fazla izleyemeyecek kadar da yorgunum. Yatacağım...

Huzursuz bir gece geçirdim. Bu alışık olduğum bir şey değil; ancak sabaha karşı birkaç saat uyuyabildim.

Erkenden kalktım ve kahvaltıdan sonra köpeğin yanına gittim. Sakindi ama aksilik ederek kulübeden dışarı çıkmadı. Keşke bu civarda bir veteriner olsaydı, zavallı hayvanı muayene ettirirdim. Bütün gün hiçbir şey yemedi ama belli ki çok susamıştı, kana kana su içti. Bunu görmek beni memnun etmişti.

Akşam çöktü ve ben yine çalışma odamdayım. Dün geceki planımı uygulamaya devam etmek ve kulübeyi pencereden izlemek niyetindeyim. Bahçeye açılan kapıyı emniyetli biçimde kilitledim. Pencerelerin parmaklıklı olmalarından çok memnunum...

Gece: Vakit gece yarısını geçeli çok oldu. Köpeğin şu âna dek sesi çıkmadı. Sol tarafımdaki yan pencereden kulübeyi belli belirsiz seçebiliyorum. Köpek ilk kez hareket ediyor ve ben zincirinin şakırtısını duyuyorum. Derhal dışarı bakıyorum. Ben bakarken köpek yine kıpırdıyor ve kulübenin içinde hafif bir ışıltı görür gibi oluyorum. Işıltı kayboluyor; sonra köpek bir kez daha kıpırdıyor ve ışık geri dönüyor. Kafam karışmış halde. Köpeğin sesi çıkmıyor ve ben ışıltılı şeyi açıkça görebiliyorum. Şeklinde tanıdık bir şeyler var. Bir an için durup merak ediyorum; sonra anlıyorum, bu bir elin parmaklarından hiç de farklı değil. Tıpkı bir el gibi! Köpeğin böğründeki korkunç yaranın şekli aklıma geliyor. Gördüğüm ışıltı o yara olmalı! Demek ki geceleri ışıldıyor; ama neden? Dakikalar geçiyor. Zihnim bu yeni gelişmeyle meşgul.

Ansızın bahçeden bir ses geliyor. Nasıl da heyecanlandırıyor beni! Yaklaşıyor. Pat pat pat. Bir ürperti bel kemiğimden enseme doğru yükseliyor. Köpeğin kulübesinde hareket ettiğini ve korkuyla inlediğini duyuyorum. Sırtını dönmüş olmalı, çünkü şimdi yarasının ışıltısını göremiyorum.

Dışarıda bahçeler yine sessizliğe gömüldü ve ben korku içinde dinlemeye devam ediyorum. Bir dakika geçiyor, sonra bir tane daha ve ben sesi yine işitiyorum. Oldukça yakında ve çakıllı patika boyunca yaklaşıyor gibi. Ses tuhaf biçimde ölçülü ve kasıtlı. Kapımın önünde kesiliyor ve ben ayağa kalkıp hareketsiz bekliyorum. Kapıdan hafif bir ses geliyor; çekilmekte olan sürgünün sesi. Kulaklarım çınlamaya başlıyor ve başımın çevresinde bir basınç hissediyorum.

Sürgünün çekilmesi keskin bir takırtıyla sonlanıyor. Ses gergin sinirlerimi dehşet verici biçimde sarsıyor ve beni olduğum yerde sıçratıyor. Bunun ardından gittikçe büyüyen sessizliğin içinde uzun bir süre bekliyorum. Ansızın dizlerim titremeye başlıyor ve ben oturmak zorunda kalıyorum.

Belirli bir süre geçiyor ve beni pençesine alan korkuyu yavaş yavaş üzerimden atıyorum. Yine de, hiç kıpırdamadan oturuyorum. Hareket etme gücünü yitirmiş gibiyim. Garip bir bitkinlik var üzerimde ve göz kapaklarım düşüyor. Arada bir irkilerek uyuklamaya başlıyorum.

Bir süre sonra mumlardan birinin cızırdamaya başladığını yarı uykulu fark ediyorum. Yine uyandığımda mumlardan birinin söndüğünü ve odanın tek mumun ışığında iyice loşlaşmış olduğunu görüyorum. Bu yarı karanlık beni çok az huzursuzlandırıyor. Bütün korkumu üzerimden atmış gibiyim ve tek isteğim uyumak... uyumak.

Ansızın, hiçbir gürültü olmasa da, sıçrayarak uyanıyorum. Bir çeşit gizemin, karşı konulmaz bir Varlığın yakınımda olduğunu hissediyorum. Hava korkuyla yüklü gibi. Koltuğuma yığılıp kulak kesiliyorum. Hâlâ bir ses yok. Doğa ölmüş sanki. Sonra boğucu sessizlik evin çevresini dönüp uzaklaşan rüzgârın hafif ıslığıyla bölünüyor.

Bakışlarımı yarı aydınlık odada rastgele gezdiriyorum. Karşı köşedeki büyük saatin yanında uzun, karanlık bir gölge duruyor. Kısa bir an için korkuyla bakıyorum. Sonra orada bir şey olmadığını anlıyor ve rahatlıyorum.

izleyen dakikalarda sorular zihnimden peş peşe geçiyor: Bu evi, bu gizem ve korku evini niçin terk etmiyorum? Sonra o harikulade Uyku Denizi’nin, yıllar süren elem ve ayrılıktan sonra sevgilimle tekrar buluştuğumuz Uyku

Denizi’nin hayali her şeyi silip atıyor ve her ne olursa olsun burada kalmaya devam edeceğimi anlıyorum.

Yan pencerede gecenin karanlığı var. Bakışlarım pencereden odaya dönüyor, gölgeli bir nesneden diğerine atlıyor. Birdenbire dönüyor ve sağımdaki pencereye bakıyorum; pencerenin dışında ama parmaklıkların hemen yanında bir şeyin olduğunu korku içinde ve soluğum daralarak

görüyorum. Karşımda üzerinde yeşilimsi bir alevin oynaştığı kocaman, sisli bir domuz suratı var. Arenadaki yaratık bu. Kıvranan dudaklarının arasından fosforlu bir salya akıyor. Gözlerini tarifsiz bir ifadeyle dosdoğru odaya dikmiş. Kaskatı oturuyorum.

Yaratık hareket etmeye başladı. Yavaş yavaş bana doğru dönüyor. Yüz yüze geliyoruz. Beni görüyor. Tam anlamıyla insana ait olmayan gözleri alacakaranlığın içinden bana bakıyor. Korkudan buz kesmiş haldeyim; yine de, şimdi bile, kocaman suratın uzak yıldızları sildiğini ilgisizce kaydediyorum.

Yeni bir dehşet buluyor beni. Hiç istemesem de koltuğumdan kalkıyorum. Ayaktayım ve bir şey beni bahçeye açılan kapıya doğru çekiyor. Durmak istiyorum; başaramıyorum. Karşı durulmaz bir güç irademi eziyor ve ben istemesem de, direnmeye çalışsam da yavaş yavaş ilerliyorum. Bakışlarım odayı hızla tarıyor ve pencerede duruyor. Koca domuz suratı kaybolmuş ve yine o pat pat pat sesi. Ses kapının önünde kesiliyor; zorla götürülmekte olduğum kapının önünde...

Bunu kısa, yoğun bir sessizlik izliyor; sonra bir şey duyuyorum. Kurcalanmakta olan kilidin sesini. Bunun üzerine çaresizliğe gömülüyorum. Bir adım daha atmayacağım. Geri dönmek için büyük bir çaba sarf ediyorum ama sanki ardımda görünmez bir duvar var. İstırap içinde yüksek sesle inliyorum ve sesim öylesine ürkütücü ki. Kapı yine kurcalanıyor ve beni soğuk bir ter basıyor. Deniyorum. Mücadele etmeli ve durmalıyım, *durmalıyım;* ama yararı yok.

Kapıya varıyor ve elimin en üstteki kilide doğru istemsizce kalktığını görüyorum. Bunu tamamen benim iradem dışında yapıyor. Daha ben kilide uzanırken kapı şiddetle sarsılıyor. Kapının aralıklarından içeri küflü bir koku sızıyor. Bir yandan direnmeye çalışırken sürgüyü yavaş yavaş çekiyorum. Yuvasından bir tıkırtıyla çıkıyor ve ben büyük bir kederle titremeye başlıyorum. İki sürgü daha var; biri kapının alt kısmında; diğeri ve daha iri olanı ise tam ortasında.

Belki bir dakika kollarım iki yanda sarkmış halde duruyorum. Kapının kilitleriyle uğraşmak dürtüsü kaybolmuşa benziyor. Aniden kapının altından demir şakırtıları geliyor. Hemen bakıyorum ve ayağımın en alttaki sürgüyü

çekmekte olduğunu korku içinde görüyorum. Müthiş bir çaresizlik hissine kapılıyorum. Sürgü yuvasından hafif bir çınlamayla çıkıyor ve ben olduğum yerde sallanarak ortadaki sürgüye tutunuyorum. Bir dakika sonsuzluk gibi geçiyor, sonra bir dakika daha... Tanrım, bana yardım et! Son sürgüyü de açmaya zorlanıyorum. *Açmayacağım!* Kapının diğer tarafında bekleyen korkuyu içeri almaktansa ölmek daha iyi. Bundan kurtuluş yok mu? Tanrı yardımcım olsun, sürgüyü yarı yarıya çektim bile! Dudaklarımdan bir korku çığlığı çıkıyor; sürgünün dörtte üçü çekildi ve bilinçsiz ellerim hâlâ felaketimi hazırlıyor. Ruhumla O'nun arasında sadece bir parça demir kaldı. Korkumun müthiş azabıyla iki kez bağırıyorum, sonra delice bir çabayla ellerimi geri çekiyorum. Gözlerim kör olmuş gibi. Üzerime büyük bir karanlık çöküyor. Doğa beni kurtarmaya geldi. Dizlerimin büküldüğünü hissediyorum. Yerden sert bir çarpma sesi geliyor, düşüyorum, düşüyorum...

Orada en az birkaç saat yatmış olmalıyım. Kendime geldigimde diğer mumun da sönmüş olduğunu görüyorum; oda şimdi zifiri karanlığa gömülmüş durumda. Ayağa kalkamıyorum, çünkü bütün vücudum buz kesmiş ve kaskatı. Ancak zihnim açık ve o berbat baskı artık üzerimde değil.

Dikkatle diz üstü kalkıyor ve ortadaki kilidi yokluyorum. Onu buluyor ve yuvasına güvenli biçimde sokuyorum. Sıra alttaki kilide geliyor. Artık ayağa kalkabiliyorum ve üstteki sürgüyü de emniyete alıyorum. Bunun da ardından yine diz çöküp mobilyaların arasından merdivene doğru emekliyorum. Böyle yaparak pencereden görülmekten kurtuluyorum.

Diğer kapıya ulaşıyor ve çalışma odamdan çıkarken dönüp omzumun üzerinden pencereye doğru sinirli bir göz atıyorum. Gecenin karanlığında belirsiz bir şey görür gibi oluyorum ama bu sadece bir hayal de olabilir. Sonra koridora çıkıyor ve merdivenlere gidiyorum.

Yatak odasına ulaştığımda kendimi giyinik halde yatağa atıyorum ve örtüyü üzerime çekiyorum. Orada, bir süre sonra, özgüvenim bir parça da olsa geri geliyor. Uyumak olanaksız ama örtülerin verdiği sıcaklığa müteşekkirim. Önceki gece olanları düşünmeye çalışıyorum; ama uyuyamasam bile düzenli olarak düşünmeye çalışmanın da boşuna olduğunu anlıyorum. Zihnim tuhaf bir biçimde bomboş.

Sabah olmak üzere ve ben yatakta huzursuzca dönüp duruyorum. Dinlenemeyeceğim belli ve sonuçta bir süre sonra kalkıp odayı arşınlamaya başlıyorum. Kış şafağının ışığı pencerelerden sızmaya başlıyor ve sıkıntıyla dolu odamı aydınlatıyor. Ne tuhaf, bunca yıldır evin ne kadar kasvetli olduğunu fark edememişim. Zaman böylece geçiyor.

Merdivenlerin altından bir ses geliyor. Yatak odamın kapısına gidip kulak kabartıyorum. Mary bu... Büyük, eski mutfakta kahvaltı hazırlamakla meşgul. İlgilenmiyorum. Hiç aç değilim. Ama onu düşünmeye devam ediyorum. Bu evde olan tuhaf olaylar onu ne kadar da az etkilemiş görünüyor! Çukur yaratıkları vakasının dışında olağandışı hiçbir şeyin farkında değil gibi. O da benim gibi yaşlı; ama birbirimize ne kadar da uzağız. Bu ortak yönümüzün olmamasından mı kaynaklanıyor, yoksa yaşlı olmamız nedeniyle sessizliği çevremize tercih mi ediyoruz? Düşündükçe bu ve diğer sorular aklımdan gelip geçiyor ve beni gecenin boğucu dertlerinden az da olsa uzaklaştırıyor.

Bir süre sonra pencereye gidiyor ve açıp dışarı bakıyorum. Güneş ufuktan yükselmiş ve soğuk da olsa hoş ve taptaze bir hava var. Zihnim giderek açılıyor ve özgüvenime şimdilik yine kavuşuyorum. Kendimi daha mutlu hissederek merdivenleri iniyor ve köpeği kontrol etmek için bahçeye çıkıyorum.

Kulübenin önünde beni önceki akşam kapının aralıklarından duyduğum küflü koku karşılıyor. Bir anlık korkuyu üzerimden atarak köpeğe sesleniyorum. Ama o bana aldırmıyor ve ben bir kez daha seslendikten sonra kulübenin içine küçük bir taş atıyorum. Bunun üzerine köpek huzursuzca kıpırdanıyor ve ben onu yine çağırıyorum; ama daha fazla yaklaşmıyorum. O sırada kız kardeşim yanıma geliyor ve köpeği kulübesinden birlikte çıkarmaya çalışıyoruz.

Kısa bir süre sonra zavallı hayvan kalkıyor ve garip biçimde yalpalayarak dışarı çıkıyor. Gün ışığında sallanarak gözlerini aptalca kırpıştırıyor. Baktığımda yarasının çok daha büyüdüğünü ve beyaz mantarımsı bir görünüm aldığını fark ediyorum. Kız kardeşim hayvanın başını okşamak istiyor ama onun yanma birkaç gün için fazla yaklaşmamamızın uygun olacağını söyleyerek engel oluyorum. Çünkü

köpeğin sorununun ne olduğunu bilebilmemiz imkânsız ve temkinli davranmakta yarar var.

Bir dakika sonra Mary gidip bir kap dolusu yiyecek getiriyor. Kabı yere, köpeğin yakınına bırakıyor ve ben bir dal parçasıyla onu köpeğe doğru itiyorum. Et, çekici de olsa köpek aldırmıyor ve tekrar kulübesine dönüyor. İçme kabında yeterince su var, dolayısıyla kısa bir çift laf ettikten sonra eve dönüyoruz. Kız kardeşimin hayvana ne olduğunu çok merak ettiğini görüyorum ama gerçeği sadece ima etmek bile çılgınlık olur.

Gün olaysız geçip gidiyor ve gece çöküyor. Dün gece yaptığım deneyi tekrarlamaya kararlıyım. Bunun bilgece bir hareket olacağını söyleyemem ama kararım kesin. Yine de bazı önlemler almadım değil; çalışma odamdan bahçeye açılan kapının üç kilidini de kalın çivilerle destekledim. Bu, en azından, dün geceki tehlikenin tekrarını engelleyecek.

Gecenin saat onundan sabahın iki buçuğuna dek nöbet tutuyorum ama hiçbir şey olmuyor. Sonunda kendimi yatağa bırakıp derhal uykuya dalıyorum.

1

Belli ki eksik sayfalarda anlatılan bir şeyden söz ediliyor. -E*d.*

2

Ay'dan daha fazla söz edilmiyor. Burada yazılanlardan uydumuzun Dünya'dan çok uzaklaştığı anlaşılabilir. Belki de, daha ilerideki bir çağda çekimimizden tamamen kurtulmuştur. Ne yazık ki bu konu yeterince aydınlatılmamış. *-Ed.*

3

Donmuş hava olduğu düşünülebilir. *-Ed.*

4

Bu noktada sesi ileten atmosferin ya çok zayıflamış ya da tamamen yok olmuş olması gerekiyor. Dolayısıyla, bu ya da herhangi başka bir sesin canlı kulaklarca, yani somut bir bedene sahip kişilerin anladığı biçimdeki bir işitme duyusunca algılanması mümkün görünmüyor. -E*d.*

5

Elyazması dikkatle okunduğunda ya Güneş'in dış merkezli büyük bir yörüngede hareket ettiği, ya da yeşil yıldıza gittikçe daralan bir yörüngeyle yaklaşmakta olduğu anlaşılıyor. Şu an için ise Güneş'in yolundan dev yıldızın çekimiyle sapmış olduğunu düşünüyorum. -*Ed.*

6

Dikkat edilirse burada Dünya "ölü Güneş'in muazzam yüzünün önünde *usulca* ilerlemeye" devam ediyor. Bunun bir açıklaması yapılmamış, dolayısıyla ya zamanın akışının yavaşladığını ya da Dünya'nın yörüngesinde şu anki standartlara göre daha yavaş ilerlemekte olduğunu kabul etmek durumundayız. Ancak elyazmasım dikkatle incelediğimde zamanın akışının çok uzun bir süredir yavaşlamakta olduğu kanısına vardım. -*Ed.*

7

18. Bölümün ilk notuna bakın. -*Ed.*

8

Hiç kuşkusuz ki Ölü Merkezi Güneş'in başka bir boyuttan görünen alevli kütlesi olmalı. -E*d.*

XXVI

IŞILDAYAN LEKE

Aniden uyanıyorum. Hava hâlâ karanlık. Tekrar uyumayı deneyerek yatakta bir ya da iki kez dönüyorum; ama uyuyamıyorum. Başımda hafif bir ağrı var ve sırayla ya yanıyor ya da üşüyorum. Kısa bir süre sonra mücadeleden vazgeçiyorum ve kibrite uzanıyorum. Mumu yakacak ve biraz okuyacağım; belki sonra uyumayı başarabilirim. Birkaç saniye elimle aranıyorum; sonra elim kibrit kutusuna dokunuyor; ama kutuyu açarken karanlıkta ışıldayan küçük bir leke görerek irkiliyorum. Diğer elimle uzanıp ona dokunuyorum. Leke bileğimde. Belirsiz bir telaşla derhal bir kibrit çakıp bakıyorum; ama küçük bir çizikten başka bir şey göremiyorum.

Rahat bir nefes alarak, "Hayal görmüş olmalıyım," diye mırıldanıyorum. Sonra kibrit parmağımı yakıyor ve onu yere atıyorum. Başka bir tane ararken çizik yine ışıldıyor. Şimdi hayal görmediğimi anlıyorum. Bu kez bir mum yakıyor ve lekeyi daha yakından inceliyorum. Çiziğin çevresinde yeşile çalan bir leke var. Kafam karışıyor ve endişeleniyorum. Sonra aklıma bir fikir geliyor. Yaratığın ortaya çıkmasından sonraki sabahı anımsıyorum. Köpeğin elimi yalamış olduğunu anımsıyorum. Yaranın şu âna kadar farkına varmamış olsam da bu, üzeri çizilmiş olan elimdi. Berbat bir korkuya kapılıyorum. Korku beynimi kemiriyor. Köpeğin yarası, gece parlıyordu! Şaşkın halde yatağın kenarına oturuyor ve düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum; ama yapamıyorum. Bu yeni korku beynimi uyuşturmuş sanki.

Zaman umursamadan geçiyor. Bir keresinde gayrete geliyor ve kendimi yanılmış olduğuma ikna etmeye çalışıyorum. Ama yararı olmuyor. Yüreğimde hiç şüphem yok.

Saatler boyunca karanlık ve sessizlikte oturuyor, umutsuzluk içinde titriyorum...

Bu sabah erkenden köpeği vurup çalıların arasına gömdüm. Kız kardeşim şaşırdı ve korktu; ama çaresizim. Kaldı ki, böylesi daha iyi oldu.

Yara sol tarafım neredeyse tamamen kaplamıştı. Benim bileğimdeki yaraya gelince, gözle görülür derecede büyüdü. Birkaç kez kendimi dualar mırıldanırken buldum, çocukken öğrendiğim ufak şeyler... Tanrım, kudretli Tanrım, bana yardım et! Delireceğim!

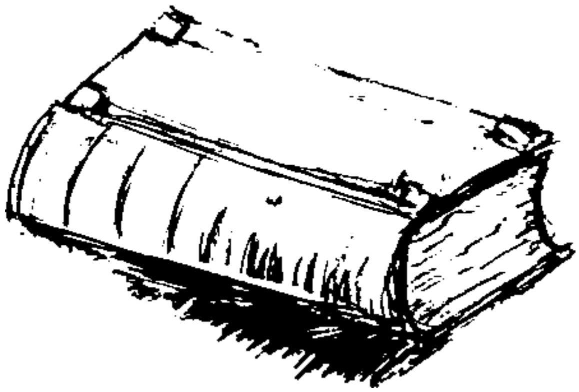
Altı gün oldu ve bir lokma dahi yemedim. Gece. Koltuğumda oturuyorum. Ah, Tanrım! Acaba bugüne kadar benim yaşadığım dehşeti yaşayan başka kimse olmuş mudur? Korku beni büsbütün sarmış durumda. Bu korkunç yaranın yandığını hissediyorum. Yara sağ kolumu ve omzumu tamamen kapladı ve boynuma doğru yayılıyor. Yarın yüzümü yemeye başlayacak. Yaşayan çürük bir kütleye dönüşeceğim. Kurtuluşum yok. Yine de, gözüm odanın karşı duvarındaki silah dolabına takıldığında aklıma bir fikir geliyor. Dolaba duyguların en tuhafıyla bakıyorum. Fikir zihnime iyice yerleşiyor. Tanrım, sen bilirsin, sen biliyor olmalısın, ölüm daha iyi, ölüm *bundan* bin kat daha iyi! İsa beni affetsin, ama bu şekilde yaşayamam, yaşayamam! Cesaret edemiyorum! Kimse bana yardım edemez, başka seçeneğim kalmadı. Bu en azından beni en son dehşeti de yaşamaktan kurtaracak...

Biraz uyukladım sanırım. Çok zayıf düştüm ve ah öylesine perişan ve yorgunum ki! Kâğıdın hışırtısı bile beynimi zorluyor. İşitme duyum doğaüstü bir keskinliğe kavuşmuş durumda. Bir süre oturacak ve düşüneceğim...

Şşşt! Bir şey duyuyorum, aşağıdan, mahzenlerden geliyor. Bir çeşit gıcırtı. Tanrım, açılmakta olan büyük, meşe kapak bu! Bunu kim yapıyor olabilir? Kalemimin cızırtısı beni sağır ediyor... dinlemeliyim... Merdivende ayak sesleri var; tuhaf, yumuşak sesler, tırmanan ve yaklaşan... İsa, bana, şu yaşlı adama merhamet et. Bir şey kapının koluyla oynuyor. Tanrım, beni şimdi koru! Kapı açılıyor... yavaşça. Bir şey...

Bu kadar.

NOT: Yarım kalan kelimeden sonra, elyazmasının üzerinde, kalemin kâğıt üzerinde kaydığını gösteren bir mürekkep izi var; korku ve yorgunluktan olmalı. -Ed.

XXVII

SONUÇ

Elyazmasmı bıraktım ve Tonnison'a baktım. Gözlerini karanlığa dikmiş oturuyordu. Bir dakika bekledim; sonra söze girdim.

"Evet?" dedim.

Yavaşça bana doğru döndü. Aklı çok uzaklardaymış gibiydi.

Elyazmasmı başımla işaret ederek, "Deli miydi?" diye sordum.

Tonnison bir an için bana görmeyen gözlerle baktı; sonra kendini toparladı ve neden söz ettiğimi anladı.

"Hayır!" dedi.

Bu görüşüne katılmadığımı söylemek üzere ağzımı açtım; çünkü her şeyde bir mantık arama huyum öyküyü harfiyen kabul etmeme engel oluyordu; sonra hiçbir şey söylemeden tekrar kapattım. Tonnison'ın sesindeki kesinlik şüphelerimi kışkırtmıştı. Hâlâ hiçbir şekilde ikna olmamakla birlikte kendimi birdenbire daha az emin hissetmiştim.

Birkaç saniye süren bir suskunluğun ardından Tonnison sertçe kalktı ve soyunmaya başladı. Konuşmak istemiyor gibiydi ve ben de susmayı tercih ederek onu izledim. İçim az önce okumayı bitirdiğim öyküyle dolu olmakla beraber kendimi yorgun hissediyordum.

Battaniyemin altına girerken kadim bahçeleri onları ilk gördüğümüz gibi anımsadım. Yüreklerimizde uyanan o tuhaf korku geldi aklıma ve Tonnison’m haklı olduğuna karar verdim.

Kalktığımızda çok geç olmuştu. Neredeyse öğle vaktiydi; çünkü gecenin büyük bir kısmını elyazmasmı okuyarak geçirmiştik.

Tonnison’m aksiliği üzerindeydi ve ben de hiç havamda değildim. Sıkıntılı bir gündü ve hafiften ısıran bir soğuk vardı. İkimizden de balığa çıkmak için bir teklif gelmemişti. Öğle yemeğimizi yedik ve ardından öylece oturup tütün içtik.

Çok geçmeden Tonnison elyazmasmı istedi; defteri ona verdim ve öğleden sonranın büyük bir kısmını elyazmasmı kendi başına okuyarak geçirdi.

O bununla meşgulken aklıma bir fikir geldi.

“Gidip bir daha bakmaya ne dersin?” Başımla nehrin aşağısını işaret ettim.

Tonnison bakışlarını kaldırdı. “Hiçbir şey!” diye kesip attı ve ben onun yanıtıyla canım sıkılacağına rahatladığımı hissettim.

Bunun üzerine onu da rahat bıraktım.

Çay saatinden biraz önce bana tuhaf bir bakış attı.

“Az önce seni terslediğim için üzgünüm, eski dostum,” dedi. (Az önceymiş, son üç saattir tek laf bile etmemişti!) “Ama bana ne teklif edersen et, oraya bir daha gitmem!” Bir adamın yaşadığı korkunun, umudun ve çaresizliğin öyküsünü masanın üzerine bıraktı.

Ertesi sabah erkenden kalktık ve alışık olduğumuz üzere yüzmeye gittik. Önceki günün keyifsizliğini üzerimizden kısmen atmıştık. Böylece kahvaltının ardından oltalarımızı çıkardık ve günün geri kalan kısmını en sevdiğimiz sporu yaparak geçirdik.

O günden sonra tatilimizin tadını olabildiğince çıkardık. Ama ikimiz de arabacımızın yolunu dört gözle bekliyorduk, çünkü onunla konuşmak ve onun aracılığıyla köy halkından herhangi birinin bu neredeyse hiç bilinmeyen arazideki kadim bahçeler hakkında söyleyebileceği bir şeyi olup olmadığını öğrenmek istiyorduk.

Arabacımızın bizi almak için geleceği gün sonunda gelip çatmıştı. Biz hâlâ yataktayken erkenden geldi ve biz daha ne olduğunu anlayamadan çadırın kapısını açıp avımızın nasıl gittiğini sordu. Ona olumlu bir cevap verdik ve sonra zihnimizi en çok meşgul eden soruyu neredeyse bir ağızdan sorduk: Nehrin birkaç kilometre aşağısındaki kadim bahçeler, büyük bir çukur ve bir göl hakkında ne biliyordu? Ayrıca o civarda büyük bir evin olduğundan haberdar mıydı?

Hayır, değildi ve hiç olmamıştı; ama, durun hele, bir zamanlar kırda tek başına duran büyük ve kadim bir ev hakkındaki bazı söylentiler kulağına çalınmıştı; ama eğer yanlış hatırlamıyorsa orası perili bir evdi ve öyle değilse bile bir tuhaflığının olduğu kesindi ve her halükârda çok uzun bir süredir, hatta yeni yetme bir genç olduğundan beri hiçbir şey duymamıştı. Hayır, özellikle hatırladığı bir şey yoktu ve biz onu sorgulayıncaya kadar da ev aklında bile değildi.

“Baksana,” dedi Tonnison adamın bize söyleyeceği başka bir şeyi olmadığını anlayınca, “biz giyinirken köyde bir tur at ve mümkünse bir şeyler öğrenmeye çalış.”

Adamcağız anlaşılmaz bir selam vererek görevi için yola düştü ve biz de alelacele giyinip kahvaltımızı hazırlamaya başladık.

Tam kahvaltıya oturmak üzereydik ki geri döndü.

“Tembeller daha yataklarından çıkmamışlar, efendim,” dedi masa niyetine kullandığımız erzak sandığının üzerindeki sofraya alıcı gözle bakarak.

“Eh, ne yapalım, otursana,” diye cevap verdi arkadaşım, “ bizimle bir şeyler ye.” Adam Tonnison’a sözünü ikiletmedi.

Kahvaltıdan sonra biz oturmuş tütünümüzü içerken Tonnison onu yine aynı göreve gönderdi. Adam yaklaşık kırk beş dakika sonra döndü ve bir şeyler bulduğu her halinden belliydi. Anlaşılan o ki tuhaf ev hakkında az da olsa yine de yaşayan diğer herkesten daha fazla şey bilen yaşlı bir köylüyle konuşmuştu.

Yaşlı adamın verdiği bilgilere göre, kendi gençliğinde -bunun ne kadar geçmişte kaldığını Tanrı bilir- bahçelerin ortasında ve şimdi sadece bir parça yıkıntının kaldığı yerde büyük bir ev dururmuş. Bu ev çok uzun bir süreden beri boşmuş; hatta yaşlı adam doğmadan önceden beri. Köylüler, tıpkı babalarının da yaptığı gibi, o evden uzak durmaya dikkat edermiş. Evin hakkında söylenen çok şey varmış ve hepsi de kötüymüş. Ne gece ne de gündüz hiç kimse yanına bile yaklaşmamış. O ev köylüler için lanet ve uğursuzluk demekmiş.

Sonra bir gün köye bir adam, bir yabancı, gelmiş ve nehirden aşağı, köylülerin verdiği adla Ev'in yönünde gitmiş. Birkaç saat sonra geri dönerek Ardrahan'a doğru geldiği yoldan uzaklaşmış. Sonra yaklaşık üç ay boyunca duyulan bir şey olmamış. Üç ayın sonunda tekrar ortaya çıkmış; ama bu kez çok sayıda eşek de varmış. Köyden mola vermeden geçmişler ve nehrin kıyısı boyunca Ev yönünde gitmişler.

O günden beridir, her ay onlara gerekli erzakı Ardrahan'dan taşıması için tuttukları adamın dışında, onları bir daha gören olmamış. Adamın ağzından da bir laf alınamamış, besbelli ki konuşmaması için ona iyi bir para ödenmiş.

O küçük köyde yıllar sessizce akıp gitmiş; adam aylık yolculuklarını düzenli biçimde yapmış.

Bir gün, alışıldık görevi için yine ortaya çıkmış. Köylülerle kısaca selâmlaşarak Ev'e doğru uzaklaşmış. Genellikle Ev'den dönüşü akşamı bulurmuş. Ama bu kez birkaç saat sonra büyük bir telaş içinde dönerek Ev'in tamamen kaybolduğu ve yerinde dev bir çukurun açıldığı bilgisini vermiş.

Anlaşıldığı kadarıyla bu haber köylülerin ilgisini o kadar çekmiş ki, korkularının üstesinden gelmişler ve toplu halde nehirden aşağı gitmişler. Orada her şeyi tam da erzakçı adamın tarif ettiği gibi bulmuşlar.

Öğrenebildiğimizin hepsi buydu. Elyazmasınm yazarı kimdi, nereden gelmişti, hiçbir zaman bilemeyeceğiz.

Kimliği, kendisinin de arzu ettiği üzere, sonsuza dek gömülü.

Aynı gün ıssız Kraighten köyünden ayrıldık. O zamandan beri de bir daha dönmedik.

Bazen, düşlerimde, her taraftan yabani ağaçlarla ve çalılarla çevrelenmiş o muazzam çukuru görürüm. Suyun gürültüsü giderek yükselir ve -uykumun arasında- diğer seslere karışır ve hepsinin üzerinde serpintinin ebedi kefeni durur.

HÜZÜN[1]

Göğsüme öfkeli bir açlık hâkim olmuş,

Tanrının elinde ezilen bu dünyanın özünde Böylesine acı bir mutsuzluk olabileceğini,

Korkunç yüreğinden böylesine bir kederi Başıboş salabileceğim,

Hayal bile etmemiştim!

Her iç çekişi aslında bir çığlık,

Yüreğimde matem çanının vuruşları,

Ve bütün beynimde tek bir düşünce,

Hayatım boyunca bir daha asla (Anılarımın sızısı dışında)

Senin -ki Hiçliğe karıştın- ellerine dokunamayacağım!

Gecenin karanlık boşluğunda beyhude arıyor Sana sesleniyorum bir aptal gibi bağırarak,

Ama sen yoksun ve gecenin dev tahtı

Muazzam bir kiliseye dönüşüyor,

Yıldızların ölüm çanları uzayda

Yapayalnız olan benim için çalıyor!

Özlem içinde kıyıya sürünüyorum,

Kadim denizin ebedi bağrında

Belki bir huzur bulabilirim diye;

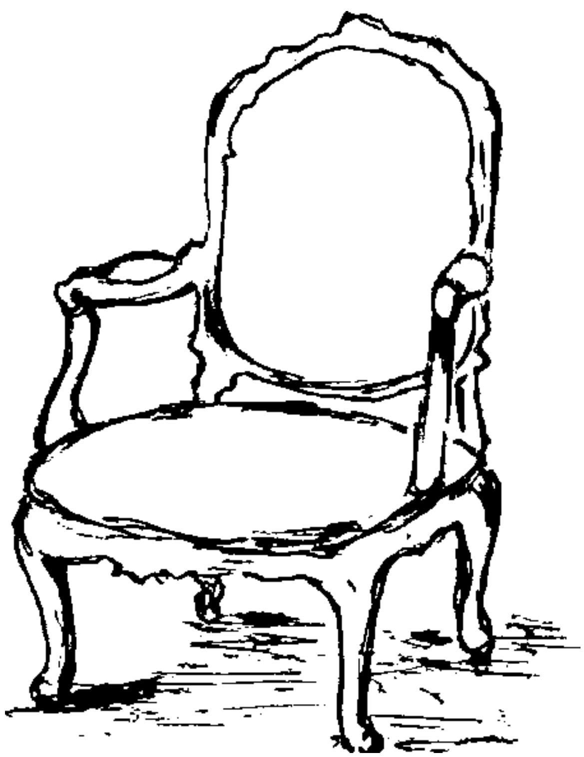
Ama işte, vakur derinliklerden gelen Gizemli sesler bana sanki

Niçin ayrıldığımızı soruyor!

Nereye gitsem yalnızım ama

Bir zamanlar seninleyken dünya benimdi. Bütün göğsüm kudurmuş bir acı Eskiden benimken şimdi yok olan Yaşamın savrulduğu boşlukta

Her şeyin gideceği ve geri dönmeyeceği!

Sonsöz niyetine:

Baki kalan bu çukurda

Yankı Enki

Korku edebiyatı, zaman ve mekânda açılmış oyukların öykülerini anlatır bize. Aslında ilk başlarda, mekânda açılan oyuklardı söz konusu olan. Örneğin Otranto Şatosu, Vathek'in sarayı, Dracula'nın Transilvanya'sı veya Usher malikânesi gibi gotik mekânlar, gerçekliğin uçurumundaki meskenlerdi. Ancak korku edebiyatının üstadı Lovecraft'ın eserlerinde işin içine geçmiş-gelecek diyalektiği ile zaman teması da girmeye başladı ve "kozmik dehşet" denilen tür ortaya çıktı. Kozmik dehşet, korkuyu, fantaziyi ve bilimkurguyu bir araya getiriyor ve aslında zaten marjinal olan bu türleri daha da marjinalleştiriyordu. İçerikle beraber üslupta, dilde ve kurguda da bir daralma gerçekleşmişti. Lovecraft'ın öykülerinde kelime dağarcığı genişliyor, ama okunabilirlik azalıyordu.

Üstadın kozmik dehşete örnek olarak sayabileceğimiz öyküleri, bir genelleme yapıp korku öyküsü diye tanımlayabileceğimiz öykülerinden daha ağır ve daha süslüdür. Bu öykülerde başka bir dünyaya, farklı bir boyuta, düşsel bir gerçekliğe yolculuk yapılır ve önemli olan yolculuğun kahramanda bıraktığı psikolojik travmadır. Eylemin çok da önemi yoktur. Önemli olan bilinmeyenin yarattığı dehşettir. Bir olayın başlangıcıyla bitişi arasındaki mesafeyi, yolculuk temasını derinleştirerek, ağırlaştırarak verir Lovecraft. Bizi, örneğin *Randolph Carter'm İfadesi* adlı basit gerilim metnindeki gibi sürekli yükselen bir olay temposuyla yormaz, onun yerine bir türlü tanımlayamadığı ve bu yüzden birbirinden farklı sayısız sıfat kullandığı kozmik atmosferiyle yorar. Olay öyküsü olmadığı için, bir kozmik dehşet eseri çok akılda kalıcı değildir, ancak etkisi zihnimizde iz bırakır; tıpkı bazı rüyalarımızdaki olayları ayrıntılı hatırlamamamıza rağmen günlerce etkilerinden çıkamamamız gibi.

William Hope Hodgson, Lovecraft'ın etkilendiği ve bunu mektuplarında itiraf ettiği başka bir korku ustası. "Tam bir Hodgson hayranına dönüştüm," diyor Lovecraft, 1934'te Clark Ashton Smith'e yazdığı bir mektupta. Kozmik dehşetin atmosferini tüm ayrıntılarıyla vermek konusunda ancak Algernon Blackwood'un onunla kapışabileceğini iddia ediyor. Hodgson'ın

diğer eserlerini de okuduktan sonra, Sınırdaki Ev için “başyapıt” nitelemesini yapıyor. *Sınırdaki* Ev’i okuduğumuzda Lovecraft’ın bu eserden neden “başyapıt” diye bahsettiği belli oluyor. 19. yüzyılın sonu, 20. yüzyılın başlarında karşılaştığımız türden korku edebiyatı öykülerine yakışan bir girişi var bu eserin. Devamındaysa tuhaf fantastik yaratıklar çıkıyor karşımıza. Romanın finalinden önceki uzun bölümse, artık “kozmik dehşet” olarak adlandırabileceğimiz o düşsel dünyaya davet ediyor bizi. Başka bir deyişle, girişi korku, gelişimi fantastik ve kalanı da bilimkurgu olarak değerlendirilebilecek bir eser *Sınırdaki* Ev. Diğer yandan, bilimkurgu, gotik kurgu ve fantastik kurgunun duvarlarını yıkan bu alt türe, Lovecraft’ın yazılarında kullandığı “weird” kelimesine atıfta bulunularak, 1930’lar-dan beri “tuhaf kurgu” (Weird Fiction) adı veriliyor. Eğer ilk bakışta daha anlaşılır bir çerçeve çizmek istersek, tuhaf kurgu yerine “doğaüstü korku” da demek mümkün bu türe.

Sınırdaki Ev, tam anlamıyla bir doğaüstü korku eseri. Ancak Hodgson’m dilini ve üslubunu Lovecraft’la karşılaştırdığımızda, İngiliz yazarın daha az niteleme yaptığını ve daha fazla eylem cümlesine yer verdiğini görmek mümkündür. Diğer yandan, esere konu olan evin -ki ev, korku edebiyatının başlıca mekânı ve konusudur- ve çukurun -ki önemli bir psikanalitik simgedir- tasvirinde kullanılan kelime seçimleri, bu eserin altyapısındaki sağlamlığı ve zenginliği gösteriyor. Eserin orijinalinde “abyss”, “pit”, “cleft”, “chasm”, “ravine”, “rift” gibi birbirine yakın kelimeler sıklıkla kullanılıyor. Kitabı yayına hazırlarken, metnin Türk-çesinde sırasıyla “oyuk”, “çukur”, “ayrık”, “yarık”, “gedik”, “çatlak” olarak karşılamayı uygun bulduğumuz bu kelimelerin yerleşimini, metnin orijinaline sadık kalarak gerçekleştirdik. İngilizce “pit” kelimesi orijinal metinde kaç kez ve hangi noktada kullanılmışsa, karşılığı olan “çukur” kelimesi de aynı sayıda ve aynı noktada kullanıldı ve aynı yaklaşımı bu kümedeki diğer kelimelerin her biri için uyguladık. Ne de olsa Lovecraft’ın miras bıraktığı o “tanımlayamama”, “adlandıramama” sıkıntısını eserin Türkçe çevirisinde yansıtmak gerekiyordu.

Metinde de görülebileceği gibi, Hodgson bu küme içinden en çok “abyss” ve “pit”, yani “oyuk” ve “çukur” kelimelerini kullanıyor. Türkçe etimolojisine baktığımızda, eski Türkçe “oyamak” kelimesinin karşılığı olarak “çukur açmak, içini boşaltmak” tanımını görüyoruz.[2] “Oy” karşılığı

olarak da “çukur” kelimesini görüyoruz. Elbette günümüzde “oyamak” değil “oymak” diyoruz bu eyleme. Gelin görün ki, “oyalamak” da aynı kökten geliyor, yani zamanımızı oyuyoruz, içini boşaltıyoruz, boşa geçiriyoruz oyalandığımızda. Genellikle bir kaçış edebiyatı olarak görülen korku eserlerinin oyalanmaya mı yoksa zamanı, mekânı, gerçekliği oymaya mı yaradığını düşünmek için bir sebep daha veriyor bize bu etimolojik karşılaşmalar. Diğer yandan, “oymak” kelimesinin bir anlamı da “aileden büyük birim”. Moğolca “ayl”, yani “aile”den gelen “aymag”, bizim artık “oymak” dediğimiz kelimeye dönüşmüş. Kısacası “aile” göndermesiyle ev ve oyuk sadece bu eserde üst üste gelmiyor; sözlüğümüzde de birbirlerini kucaklıyorlar.

Bu kökenlerin ışığında -ya da karanlığında mı demeli-tekrar düşünüyoruz eseri: *Sınırdaki* Ev’in bizatihi kendisi bir “oyuk” ve bir “ev” hakkında. Metni okuduğumuzda görüyoruz ki, oyuk ile evin karşılaştığı, üst üste geldiği tam da o nokta, anlatıcımızın dehşetine sebep olan kozmik yolculuğu başlatıyor ve gördüğü doğaüstü yaratıkları ortaya çıkarıyor.

Korku edebiyatı yalnızca bir kaçış ya da oyalanma edebiyatı olmak zorunda değildir. Sadece bir oyun da değildir. Gerçeklikle oynar olsa olsa; gündelik gerçekliğin içindeki boşluğu doldurur, hatta onu hakikatle doldurur ve bu yüzden dehşet yaratır bizde. Oyuk, çukur, yarık, gedik... Gerçekliğin doldurulacak daha çok bilinmeyeni var, çünkü korkumuz baki kalıyor bu çukurda.

Lovecraft, “İnsanın en kadim ve en güçlü duygusu korkudur; en kadim ve en güçlü korku da bilinmeyene duyulan korkudur,” demişti zamanında. “Bilinmeyen”, az önce bahsettiğimiz kozmik dehşetin lokomotifi olmuştur üstadın eserlerinde. Hodgson’ın, korku edebiyatının klasikleri arasında gösterilen bu eserinde de “bilinmeyen” başroldeydi ve onu bir türlü dile dökememenin yarattığı dehşet, işte bu esere konu olan o fantastik çukuru tasvir etmeye çalışırken ortaya çıkıyordu. Kitapta geçen domuzumsu yaratıklar mı daha korkunçtu yoksa isimsiz anlatıcımızın bir türlü anlam veremediği, zamanın ve mekânın sınırlarını aşan kozmik dehşet mi? İşte bunun cevabı, bizi korku edebiyatının içinde kaybolacağımız farklı

labirentlerine davet ediyor. Zaten korku, bizim kaybolmak, kaybetmek, bulmak ve bulunmak istediğimiz bir edebiyat değil mi?

1

Bu kıtaları el yazmasının son sayfasına yapıştırılmış bir kâğıtta buldum.

Metinden daha erken bir tarihte kaleme alınmışlar gibi görünüyor. -*Ed.*

2

Bu ve diğer karşılıklar için Nişanyan Sözlük'ten yararlandık, (nisanyansozluk.com)